

Sadece Arkadaşız

CATHERINE BYBEE

nemesis
KİTAP

Ne dilediğine dikkat et!

Sadece Arkadaşız

Sadece Arkadaşız
Catherine Bybee

Kitabın Özgün Adı: Not Quite Dating
Nemesis Kitap / Roman
No: 335
Yazan: Catherine Bybee
Çeviren: Aslı Doğan
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzelti: Ayça Atçı
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu
Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9809-86-3

© Catherine Bybee
© Nemesis Kitap
Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

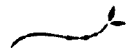
1. Baskı / Eylül 2016

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd.
Şti. İkitelli Org.San. Bölg. Deposite İş Merk.
A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

nemesis
KİTAP

Sadece Arkadaşız

Catherine Bybee

Çeviren: Aslı Doğan

nemesis
KİTAP

1. BÖLÜM

"Bu gelin için," dedi Mike elindeki tekilayı kafasına dikerken. "Ve bu da evlenip ayağına prangalar vuracağın için." dedi peşine yudumladığı biradan hemen önce. "Senin sıran."

Mike, Dean'i yeni bir tur için zorlarken, Jack oturduğu koltukta geriye doğru yaslandı. Dean'in bekâr olarak geçireceği son hafta sonuydu ve ayakta duramayacak kadar sarhoş olmasına rağmen içmeye devam ediyordu.

"S-saat kaç?" dedi Dean.

"Pazar gününe kadar saati sormana izin yok." dedi Tom onu uyararak.

"Hâlâ Pazar olmadı mı?" diye sordu bu kez, bakışlarını, bedenini sımsıkı saran mini etek giymiş garson kızdan alamazken.

Jack, Tom ve Mike kahkahalara boğuldular. "Kahretsin Moore, bu damadın içindeki bekârı ortaya çıkarmak için senin mekânda daha bir hafta kalsak yeridir."

Jack Morrison'un arkadaşları ona hep Moore diye

seslenirlerdi: etrafında sayısız kadın, ailesinden gelen zenginlik nedeniyle aklına her eseni istediği zaman yapabilmeyi sağlayacak kadar boş zamanı ve çok parası vardı. Masadaki arkadaşlarıyla liseden beri tanışıyorlardı. Vegas sınırlarındaki Morrison Hotel ve Kumarhaneleri'nde bir hafta, bir ay veya canları ne kadar kalmak isterse Jack bunu hemen ayarlayabilirdi. Hepsi de üst düzey yönetici ya da kendi işlerine sahip insanlardı ve bu nedenle eskisi kadar sık bir araya gelmeleri mümkün olmuyordu. Hafta sonu bekârlığa veda partisi, bu anlamda iyi iş çıkarmıştı.

Jack, Kaliforniya çölünün üzerinden jetle uçmak yerine arabayla gitmeleri için ısrar etmişti. Dean nikâh masasına oturduktan sonra, ellerine bir daha asla böyle bir fırsat geçmeyecekti. Dörtlü arasında ilk evlenen Dean'di ve bekâr erkekler olarak son seyahatlerini yapacaklardı. Son kez, aralarından birinin karısı ve çocuklarının yanına geç kalmamak için acele etmediği bir zaman geçireceklerdi. Son kez, canlarının istediği gibi sarhoş olabilecekler ve bir kadına açıklama yapmak zorunda olmayacaklardı. Vegas ve araba yolculuğu ile birleşecek son bir parti... Bundan daha iyi ne olabilirdi? Dean bir kez "Evet." dedikten sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Jack bunu içten içe biliyordu ve bu gerçeği artık kabullenmeye hazırdı. Hayat bölümlerden ibaretti ve önlerinde yeni bir sayfa açılmak üzereydi.

"Ah dostum şu Heather mı?" diye sordu Tom, Jack'in kolunu dürterek ve bakışları Jack'in oldukça yakından tanıdığı bir kadının sırtında durdu. Platin sarısı saçları tepesinde toplanmıştı; üzerinde omuzlarını tamamen açıkta bırakan ve bedeninin estetikli her kıvrımını gözler önüne

seren daracık straplez bir elbise vardı. Jack yakalanmadan başını çevirmek istediği sırada kadın omzunun üstünden bir bakış atıp yapmacık bir ifadeyle gülümsedi.

"Peki, bu kahrolası kadın burada olacağımızı nereden bildi?" Jack'in hayatı boyunca bir daha asla görmek istemeyeceği tek bir kadın varsa o da Heather'dı. Kadın kırıtarak kendisine doğru yaklaşırken Jack, ondan kaçamayacağını anladı.

"Fısıltı gazetesinden Dean'in bekârlığa veda partisinin yapılacağını duymuştur büyük olasılıkla. Ve sen bir otel sahibi olduğuna göre, partinin burada gerçekleşeceğini tahmin etmek çok zor olmasa gerek."

"Jack, hayatım burada olman ne büyük sürpriz." dedi Heather sahtekâr bir tonda.

Artık onu görmezden gelmenin hiçbir yolu kalmadığından, Jack kadının yanma yaklaşmasını seyretti. Heather eğilip yanaklarına birer öpücük kondurduğunda Jack hızla geriye çekilerek arkadaşlarına yöneldi. "Tom, Mike ve Dean'i hatırlıyor musun?"

"Elbette." dedi Heather en yapmacık gülümsemesini takınarak ve tekrar Jack'e dönmeden önce gözlerini kısıp Dean'i bir süre süzdü.

"Vegas'ta olmanı neye borçluyuz?" diye sordu Jack cevabı çok iyi bildiği halde.

"Buranın sahip olduğun en güzel otellerden biri olduğunu söylemiştin. Ben de daha fazla vakit kaybetmeden gelip biraz takılayım istedim."

"Kumarhanelerin sahibi babam Heather, ben değilim."

Heather'ın tek ilgilendiği şey paraydı ve ona ulaşabildiği sürece paranın nereden ya da kimden geldiğinin hiçbir önemi yoktu.

Elini umarsızca havaya doğru salladı. "Yine kılı kırp yapıyorsun Jack."

"Kırk. Kılı kırk yarmak."

Heather elini Jack'in koluna atıp hafifçe sıktı. "Sözlerimin düzeltilmesinden hiç hoşlanmadığımı biliyorsun."

Sen de istemediğim yerlerde aniden karşıma çıkmandan nefret ettiğimi biliyorsun.

Bu çıktıkları dönemde sıkça yaşadıkları bir durumdu. Jack yazın ortasında ondan ayrılmıştı.

Ve şimdi aylardan Kasım'dı.

Heather eğilip kulağına fısıldadı. "Seninle biraz özel olarak görüşebilir miyiz?"

Jack kravatını gevşetti ve fötr şapkasını tekrar başına geçirdi. "Heather şu an bir bekârlığa veda partisinin ortasındayız."

Dean bir tekila shot daha devirdikten sonra limon dilimini emdi.

"Sadece birkaç dakika hayatım."

Dişini sıkıp birine katlanmak ve bunu yaparken gülümsemeye çalışmak oldukça zordu. Jack onun bu aşırıya kaçan sevgi sözcükleri karşısında daha fazla gerilmemek için kendini zorladı. İlişkilerine son verdiği gün aklına geldi. Houston'daki bir kulüpte gerçekleşen bağış gecesine katılmışlardı ve Jack salonun bir köşesinden kendisini kesen esmer bir güzeli fark ettiğinde, Heather hırıltılı bir sesle onu azarlamıştı.

"Jack hayatım, lütfen birlikte olduğumuz zamanlarda biraz daha çaba gösterip gözlerini benden ayırmamaya çalış. Evlendikten sonra ne yaptığın ya da kiminle gönül eğlendirdiğin umurumda olmaz ama şu an yan yana olduğumuza göre bu davranışın son derece kaba kaçar sence de öyle değil mi ?"

Heather'ın, Bayan Jack Morrison olma fikrine nereden kapıldığına dair hiçbir fikri yoktu ama o an yanında eskort gibi taşıdığı bu kızın ne kadar yüzeysel biri olduğunu fark etmiş, hatta ona acımıştı.

"Ne diyorsun?" diye sordu Heather, Jack'i eski günlerden şimdiki ana döndürerek.

Jack ondan son kez nasıl kurtulacağını çok iyi biliyordu. Başıyla Tom'a işaret etti. "Saat onda ön kapıda?"

Tom sırıttı. "Biz de biraz bu sarhoşu yürütüp ayıltmaya çalışalım."

Jack, Heather'ı kapıya doğru yönlendirirken Mike, ayağa kalkması için Dean'e yardım etti.

Bir süre kendilerini kumar makinelerine kaptırmış insanların arasında dolandılar. Rulet masasından biri çığlık attığında etrafındaki kalabalık da neşeyle bağırdı. Yaşlıca bir kadın, tam oradan geçtikleri sırada sandalyesine yaslanırken sırtını hafifçe Heather'a çarptı. Heather kaşlarını çatıp bir şeyler mırıldandı.

"Pardon hanımefendi."

Heather çenesini sıkıp hiçbir şey söylemeden kadının yanından uzaklaştı.

Yaşlı kadın gerçekten de üzülmüş görünüyordu ama başka ne diyeceğini bilemiyordu.

Jack onun adına utanarak, Heather'ı kolundan tutup doğruca parlak ışıklar altındaki vale park hizmetinin verildiği alana götürdü. Vale onu fark eder etmez dikkat kesilip hazır ola geçti. Kendilerine doğru hamle yapmaya yeltendiğinde Jack eliyle onu uzaklaştırdı.

"Pekala burada gerçekten ne işin var Heather?"

Heather başını yana atıp gülümsedi. "Son zamanlarda yaşadıklarımız beni mutsuz ediyor Jack. Seni özledim."

Jack geri adım atmadı. "Artık biz diye bir şey yok Heather. Son görüşmemizde kendimi sana gayet açık ifade ettiğimi sanıyordum."

"Ben biraz nefes alman için sana zaman tanımıştım ve şimdi bu aranın sona ermesini istiyorum." diye karşılık verdi Heather ve elini Jack'in göğsüne doğru kaydırırdı.

Jack bileğini yakalayıp onu durdurdu.

"Ben senden ara vermemizi istemedim. Sana bu ilişkinin bittiğini söyledim. Seninle hayattan beklentilerimiz aynı değil." Jack parası nedeniyle onunla evlenecek bir kadın istemiyordu ve Heather'ın ona sunabileceği tek şey buydu.

Heather surat astı. "İkimiz de aynı çevredeniz ve aynı insanları tanıyoruz. Adeta birbirimiz için yaratılmışız."

"Hayır yanılıyorsun. Ben cüzdanım için değil, gerçekten beni sevdiği için yanımda olacak bir kadın istiyorum ve ikimiz de bu kadının sen olmadığını biliyoruz." dedi Jack, Heather'ın bileğinden sarkan elmas işlemeli bilekliği fark ettiği sırada. Heather'ın doğum gününde hâlâ çıkıyor olduklarından, bilekliği ona kendisi hediye etmişti ve şimdi bunun için büyük pişmanlık duydu.

Heather'ın sahte hüznü yüzünden kayboldu ve gözleri alevler saçmaya başladı.

"Seninle birlikte olan her kadın yalnızca paran için seni seçmiş olacak Jack. Benim tek hatam bu konuda dürüst davranmak oldu hepsi bu."

Doğruluk payı taşıdıklarından olsa gerek bu sözler Jack'e dokundu. Babasının milyarlık servetini ve kendi sahip olduğu milyonları görmezden gelmek gerçekten zordu. Bununla birlikte karşısındaki sarışın, onunla zerre kadar ilgilenmediğini son derece açık şekilde dile getirmişti. Artık burada çizgiyi çekmek gerekiyordu.

Valeye el salladığı an, adam koşarak yanına geldi.

"Buyrun Bay Morrison?"

"Arabamı getirebilir misin?"

Vale göz ucuyla Heather'a baktıktan sonra tekrar Jack'e döndü. "Otel arabalarından birini mi efendim?"

"Hayır, benim arabamı. Buraya gelirken kullandığım arabayı."

"Tabii efendim. Hemen efendim."

Heather tartışmadan galip çıktığını düşünerek ona gülümsedi.

"Şoförümün seni bırakmasını istediğin bir yer var mı?" diye sordu Jack. "Yoksa burada mı kalıyorsun?"

"Bellagio'da bir suitim var ama burada kalmamı istersen hiç sorun değil." dedi Heather dudaklarına çarpık bir tebessüm daha yerleştirerek.

Jack'in arkadaşları kumarhaneden çıkıp girişteki döner kapıya varmak üzerelerdi.

"Bellagio Otel senin için harika bir seçim. Umarım orada güzel vakit geçirirsin."

Heather'ın yüzü düştü ve öfkeden çenesi titredi. "Bir gün bu yaptığına pişman olacaksın Jack. Seni sevdiğini sandığın bir kadınla evleneceksin ama sonunda servetinin peşinde olduğunu anladığında kalbin fena kırılacak."

Jack göz ucuyla yola baktığında aracın geldiğini gördü. İki kapılı, külüstür, yaptığı uzun yolculuk nedeniyle her tarafı çamurla kaplanmış pikap kamyonete doğu yanaşıp kapıyı açmaya yeltendi.

"Bu da ne ?" diye bağırdı Heather ve pikap sanki ona saldırmak üzere olan bir yılanmışçasına hızla geriye çekildi.

Jack'in dudaklarında nihayet bir tebessüm belirdi.

Heather'ın yüzündeki korku dolu ifadeyi görmek, sinir bozucu varlığına katlanmasına değmişti. "Bu seni Bellagio'ya götürecek araç."

"Ben o şeye binmem. Ne yaptın, onunla Teksas'tan buraya yolculuk mu ettin?"

Aslında son ticari girişimi için onu Kaliforniya'ya gemiyle getirtmiş ve o sırada oğlanlarla birlikte Vegas'a bu araçla gelmeye karar vermişlerdi.

"Onun gibi bir şey. Haydi atla."

"Asla."

"Sen bilirsin." dedi Jack ve kapıyı ardına kadar açıp binmeleri için arkadaşlarına eliyle işaret etti. "Haydi beyler. Yolcu etmemiz gereken bir bekârımız var." Ardından pikabın etrafında dolanan oğlana döndü. "Senin adın ne dostum?"

"Russell efendim. Burada yeniyim." Oğlan yirmi dört yaşlarında ancak vardı.

"Vegas'a nasıl gidileceğini biliyorsun değil mi?"

"Bütün hayatım boyunca burada yaşadım."

Jack hafifçe oğlanın omzuna vurduğu sırada Mike, Dean'in arka koltuğa yerleşmesine yardım etti. Tom da peşlerinden arabaya bindi. "Pekala Russell, bu gece ben ve arkadaşlarımın bir şoföre ihtiyacı var. Deliler gibi sarhoş olmaya gidiyoruz ve yanımızda ayık biri olursa hiç fena olmayacak. Ne diyorsun, var mısın?"

"Ama ben çalışıyorum."

"Ve maaşını ben veriyorum." dedi Jack elini sallayıp baş valeyi yanma çağırarak. "Carrington'du değil mi?"

"Evet efendim."

"Carrington, Russell birkaç saatliğine bize yardım edecek. Umarım sakıncası yoktur."

"Ne demek Bay Morrison. Siz nasıl isterseniz..."

Jack adama göz kırptı ve ardından arabaya doğru yöneldi. Tam binmek üzereyken Heather arkasından seslendi.

"Ben ne olacağım?"

Jack bakışlarını ondan kaçırarak yanıtladı. "Seni gideceğin yere kadar bırakmayı teklif ettim hayatım. Belki bir taksi, senin için daha uygun olur. Carrington, Bayan Heather'a bir araç ayarlar mısın lütfen?"

Carrington'm bakışları birkaç kere Jack ve Heather'ın arasında gidip geldi ve ardından elini havaya kaldırıp, konukları bir sonraki duraklarına götürmek için sırada bekleyen taksilerden birini çağırdı.

"Jack!" diye bağırdı Heather kollarını öfkeyle havaya kaldırarak oysa Jack çoktan arabaya binmişti. Russell kontağı çalıştırırken, o da şapkasını hafifçe oynatarak Heather'a veda etti.

"Jack Morrison!"

Oradan uzaklaşırken Heather'm çığlıkları hâlâ duyuluyordu.

"Ah adamım, bu kadının tepesi fena atmış." dedi Tom, omzunun üstünden dışarı bakarken. "Ona ne söyledin de bu kadar kızdırdın bilmiyorum."

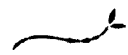
"Onunla olmak bir hataydı." dedi Jack. Büyük bir hataydı hem de. Gönlünü ona kaptırmamış olduğuna şükrediyordu.

"Jack Morrison demek. Hey, otelin sahibi Gaylord Morrison'la bir alakanız olamaz öyle değil mi?" diye sordu Russell ana yola çıktıklarında.

Dean, Mike ve Tom bir ağızdan gülmeye başladılar.

"Komik bir şey mi söyledim?"

Jack kemerini bağladı ve arkasına yaslandı. "Kendisi babam olur."

"Son ödeme tarihi geçmiş bir fatura... Geçmiş bir fatura daha... Ah harika, bir de kesileceğine dair uyarı yazısı!" Jessica Mann homurdanarak elindeki su faturasını önündeki kabarık kâğıt yığınının üstüne bıraktı. Çalıştığı yirmi dört saat açık restoranın küçük mola odası, tıpkı geleceği gibi karanlık ve sevimsizdi. Hayatında ciddi değişiklikler yapmaya ihtiyacı vardı ve bunu hemen gerçekleştirmesi gerekiyordu.

Gece vardiyasında birlikte çalıştığı diğer garson kız Leanne, başını kapıdan uzatarak "Senin sıran. On iki numaralı masaya dört kişilik bir grup oturdu." diye seslendi.

Jessie saatine baktı. Sabaha karşı ikiyi yirmi geçiyordu. Bardan çıkan kalabalık, eve gitmeden önce ayılmak için sade kahve içmek üzere birazdan dökülürdü. Tıpkı kurulmuş saat gibi, en kötü kalabalık pazar sabahları oluyordu. Aptal insanlar bir fincan kahve ile ayılıp hiçbir şey olmamış gibi zamanında mesailerine başlayabileceklerini düşünüyorlardı. Faturaları çantasına tıkıştırdıktan sonra dinlenme odasından çıktı ve mutfak ile servis tezgâhını birbirinden ayıran kısa koridordan geçip on iki numaralı masaya yöneldi. Masadaki dört kişiden en azından birinin giderken bahşiş bırakmayı hatırlayacak kadar ayık olmasını ümit ediyordu.

Köşeyi dönüp müşterilerini selamlamadan önce neşeli erkek kahkahaları kulaklarına çalındı.

Oturanlardan ikisinin yüzü menüye gömülmüşken, diğer ikisi yaklaştığı sırada onu incelediler.

"Hey tatlım. Bu gece garsonumuz sen misin?" diye sordu en uçta oturan koyu, sarı saçlı olanı. Bu soruyla birlikte diğerleri de önlerindeki menüyü indirip ona baktılar.

Jessie çabucak bir değerlendirme yapıp masadaki bu magandaların kesinlikle sağlam bir içme gecesinden geldiklerini düşündü. Hatta kirli sakallarına bakılırsa birkaç gündür âlem yapıyor olmaları da mümkündü.

Koyu sarı saçlı adam, beyaz dişlerini ortaya çıkaran masum bir çocuk edasıyla gülümsedi. Solunda oturan adam onu dirseğiyle dürttü. "Dean'e kulak asma. Son üç gündür sarhoş..."

"Hah! Diyene bak!" Bu sözler başında beyzbol şapkası taşıyan ve en az iki günlük sakalları olan, gür sesli adamdan gelmişti.

"En ayık olanımız Jack sayılır." dedi Mikey.

Tam tahmin ettiği gibi, bir parti grubu...

Jack diye seslendikleri adam, elindeki menüyü yere indirmek için aceleci davranmadı. Nihayet başını kaldırıp Jessie'ye baktığında, koyu kahverengi saçlarının üstündeki kovboy şapkası hafifçe sallandı. Bir-iki günlük tıraşıyla mükemmel derecede seksi görünüyordu. Bakışları yavaşça üzerinde yoğunlaştığında, Jessie karşısındaki adamın bugüne dek gördüğü en tuhaf gri gözlere sahip olduğunu fark etti. Dumanlı bakışları aheste aheste önce saçlarında, sonra yüzünde gezinmişti. Onu yeterince süzdükten sonra bakışları tekrar Jessie'ninkilerle buluştu. Sanki onu etkilemek istercesine, yüzüne gamzelerini belli eden hafif bir tebessüm yayıldı. Yalnızca Jessie'ye yönelik bir gülümseme.

Bu gibi gülümsemelerin yanına mutlaka bir uyarı etiketi konmalıydı. Bu keskin bakışlarla birlikte tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Zorlukla yutkundu ve sanki adam tarafından okşamyormuşçasma teni tatlı tatlı ürperdi.

Birkaç kez gözünü kırpıştırıp kendini toplamaya çalışarak göz temasını kesti; "O halde önce birer kahveye ne dersiniz?" diye sordu.

"Bu harika olur." diye karşılık verdi Jack, kovboy şapkasıyla uyumlu bir aksanda.

Bu Teksas aksanıyla birlikte Jessie içine bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Güney Kaliforniya yerlilerinin belirgin bir aksanları yoktu; bu yüzden aksanlı bir konuşma duyduğunda bunu hemen fark ediyordu. Elindeki sipariş defterini önlüğünün cebine sokuşturarak hızla arkasını döndü ve kahve makinesinin başına geçti.

Oğlanlardan biri arkasından konuştu. "Çok tatlı kız değil mi?"

Jessie çirkin olmadığını biliyordu ama aynaya baktığında, karşısında pek güzel birini görmediği de kesindi. Ensesine kadar örülü açık kahverengi saçları vardı. Donuk kestane rengi gözlerinden uykusuz kaldığı anlaşılıyordu ve tüm kazancı oğlu Danny'nin bakımı ile faturalara giderken şişman olması mümkün değildi.

On iki numaralı masadaki dört adamın... Daha doğrusu, dört delikanlının, büyük olasılıkla taşımaları gereken tek bir sorumlulukları bile yoktu hayatta. Hepsi de kot pantolon ve tişört giymişti ve iki tanesi leş gibi bira kokuyordu. Hiç büyümemiş kolej çocuklarına benziyorlardı.

Jessie hepsinin yaşlarının aynı olduğunu tahmin etti, yirmi sekiz ya da o civarda olmalıydılar.

Masaya tekrar dönerek yanında getirdiği kahve fincanlarını doldurdu.

"Teşekkürler... Jessica." dedi Jack gizemli gri gözleriyle yaka kartına hızlıca baktıktan sonra.

"Doğrusu Jessie olacak. Siz nereden geliyorsunuz?" diye sordu sırf konuşmuş olmak için.

"Hafta sonunu Vegas'ta geçirdik." dedi ismi Mikey olan.

Tahmin etmeliydi.

"Dostumuz Dean birkaç hafta içinde evleniyor. Biz de ona yakışan bir veda yapalım istedik."

"Vegas bekârlığa veda partisi için tehlikeli bir yer olabilir." dedi Jessie.

"Gördünüz mü, size söylemiştim." dedi Jack'in yanında oturan adam. "Ama kim Tom'u dinler ki? Hiç kimse! Her şeyin yolunda gittiğini sanırsınız ama sonra bir bakmışsınız, adını bile hatırlamadığınız çıtırın tekiyle çırılçıplak dans videonuz YouTube'a yüklenmiş..."

"Ben hiçbir kızla çıplak dans etmedim değil mi? Ettim mi yoksa?" diye sordu Dean kaşlarını çatıp ensesini ovalarken.

Jack gamzeli sırıtışıyla arkadaşına karşılık verdi. "Epey dağıttın dostum."

"Yine de çıplak dans ettiğimi hatırlamıyorum."

"Ah, sakin ol." dedi Mikey. "Kimse dansını kayda almadı."

Jessie gülmemek için kendini tutsa da başarılı olamadı. Adamlar, arkadaşlarına kök söktürürken onları izlemek eğlenceliydi. Dean'in yüzündeki ifadeden, gerçekten de çıplak dans edip etmeme konusunda emin olamadığı anlaşılıyordu.

"Ne isteyeceğinize karar verdiniz mi yoksa birkaç dakika daha düşünmek ister misiniz?" diye sordu Jessie.

"Ben karar verdim." dedi Tom menüyü masaya bırakarak.

Diğerleri de onun seçimini onayladı. Jessie siparişleri aldıktan sonra yanlarından ayrıldı.

Mutfağa siparişleri geçerken Leanne ona bakıp gülümsedi. "Görünüşe göre ele avuca sığmaz tipler. Üstelik hepsi birbirinden tatlı." dedi tebessümle iç çekerken.

"Hem de ikisi aksanlı konuşuyor."

"Şuna bakın, kızımız hiç vakit kaybetmeden birilerini gözüne kestirmiş."

"Kimseyi gözüme kestirdiğim yok. Şu an en son istediğim şey, çapkın birinin daha hayatımı alt üst etmesi." dedi Jessie ve arkasını dönüp, tezgâhta oturan müşterilerinin boşalan kahve fincanlarını doldurdu. "Pankekler nasıl olmuş Bay Richman?"

"Güzel. Gayet güzel." diye yanıtladı adam.

Jessie, tekrar Leanne'e döndüğünde, diğer garson kız konuşmaya devam etti.

"Bir avuç çapkın olduklarını kim söyledi?"

"Daha çok büyümemiş bir grup ergene benziyorlar."

"Çapkınlar, ergenler, her neyse. İçlerinden biri hayallerindeki zengin adam olabilir."

Jessie kaşını kaldırdı. "Ah tabii." Leanne'in eline yapışıp onu, otoparka bakan pencerelerden birinin yanına doğru çekti. "Lütfen dışarıya bir bak kardeşim. Park etmiş lüks bir araba görüyor musun?"

Aslına bakılırsa park alanında bulunan arabalar çalışanlara ve Bay Richman'a aitti. İçlerinden yalnızca bir tane 1990'lı yıllardan kalma külüstür bir pikap onlardan

ayrışıyordu ve tam olarak on iki numaralı masadaki kovboylara göreydi.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz." dedi Leanne geri çekilip kaşlarını çatarak. "Ayrıca biriyle çıkmak, bedava yemek ve sinema bileti demektir ve bunun yanlış bir tarafı yok."

"Benim dünyamda akşam yemeği ve sinema, McDonalds'tan bir şeyler yiyip televizyonda Sünger Bob izlemek demek. Hayatımda Danny varken biriyle çıkmam mümkün değil."

"Kız kardeşin ona göz kulak olabilir."

"Eee, ne demek bu?"

"Fakir insanlarla çıkma diyorum."

Restoranın diğer köşesinde, gri gözlü ve kovboy şapkalı Jack, kahve fincanının ardından Jessie'yi kesiyordu. Ona yakalandığında, yüzünde yine gamzelerini ortaya çıkaran gülümsemesi belirdi. Sonra da en masum tavrıyla göz kırptı.

"Ah Tanrım." dedi Jessie bakışlarını kaçırıp, onunla flört eden çapkın ergeni görmezden gelmeye çalışarak ama adamın ilgisi, içinde kıpırdanmalara sebep oldu.

"Bay Kovboy oldukça seksi." dedi Leanne kıkırdayarak.

"Bahse girerim Bay Kovboy hesabı arkadaşlarına ödetip beleşe konmaya çalışan bir tip."

"Ah yapma ama o kadar da kötü olamaz."

"Denny'nin yerinde bir garson kızla flört ediyor Leanne. Yüksek hedefleri olan birine hiç benzemiyor."

"Şansına küs!" diye bir kahkaha attı Mike, Jack'in kolunu dürterek. "Garson kız senden pek etkilenmişe benzemiyor."

"Bunun nedeni üzerindeki kıyafetler olabilir Moore."

"Kıyafetlerimde bir gariplik yok." dedi Jack. Doğrusu berbat kahverengi eteği içinde seksi garsonun, onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikrinin olmaması hoşuna gitmişti. Jack hayatı boyunca elinden geldiğince ilgi odağı olmaktan kaçınmaya çalışıyordu. Burada, Kaliforniya'da insanlar onu görünüşünden değil yalnızca ismen tanıyorlardı. Houston'da ise hikâye bambaşkaydı. Garsonu, cüzdanının ağırlığını göstermeden etkileme düşüncesi ona yapılacak en doğru hareket gibi geliyordu, özellikle de Heather'la yakın geçmişte yaşadığı ilişkiden sonra.

Cüzdanını çıkarıp hızlıca Tom'a bir yirmilik uzattı.

"Bu ne için?"

"Kahvaltı."

"Peki, bunu şimdi niye bana veriyorsun?"

"Dursun sende. Eğer söz açılırsa, ben, yalnızca hafta sonu büyük bir âlem yapmak için aranıza katılmış çiftçi bir adamım." dedi Jack, Jessie köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar kızın hareketlerini izleyerek.

Birkaç hafta boyunca Ontario, Kaliforniya'da kalacak ve yeni yapılacak otelin imar planlarını denetleyecekti. Burada geçireceği süre boyunca birileriyle takılabilirdi. Heather ve ona dair olan her şeyi kafasından silip yok etmeye can atıyordu. Heather; kendinden çok cüzdanıyla flört eden yapmacık kadın! Eskiden hayatında böyle kadınların canını sıkmadığı bir dönem de olmuştu ama son zamanlarda birlikte bir şeyler konuşabileceği, düşüncelerini ve hayallerini paylaşabileceği birini arıyordu ve bu pekala yaşamını sürdürebilmek için elini pis işlere bulaştırmaktan korkmayan, kendi halinde bir garson olabilirdi. Ya da eski pikaba binmekten çekinmeyen biri.

Jack çiftlik hayatındaki yoğun çalışma temposundan ya da masa başı kâğıt işlerinden korkan bir adam değildi. Üniversiteyi bitirdiğinden beri babası onu birçok şirket satın alma ya da birleşme işlerine vermiş ve hepsini de başarıyla sonuçlandırmıştı. Büyük olasılıkla Paris Hilton'la bile öğle yemeği yemiş kız kardeşi Katie'den farklı olarak, Jack, yaşamını çalışarak sürdürmek istiyordu. Baba parası yiyerek boş boş takılmak ona göre bir şey değildi. İşleri tamamen devralacağı gün geldiğinde hiç kimse onu aylaklıkla ve bilgisizlikle suçlayamazdı.

"Pekalaaa, ne yapmaya çalıştığını anladım." dedi Tom.

"Öyle mi?" diye sordu Jack.

"Evet. Bu hafta sonu otelde kadınlardan nasıl kaçtığını gördüm. Bir süre, önümüzdeki ay senin mi yoksa Dean'in mi evleneceğini kestiremedim." dedi Mike. "Servet avcılarından bıktın öyle değil mi?"

"Yalancılardan bıktım."

"Haklısın, bu berbat bir şey." diye ona katıldı Tom.

"Benim Maggie'm başıma gelen en güzel şey." dedi Dean.

"Ah tanrım, şimdi tamamen duygusala bağlayacak." dedi Tom kahve fincanını Dean'e doğru uzatarak. "İç şunu. Eve zil zurna sarhoş bir halde gidersen sevgili Maggie'n bu halinden pek hoşlanmayacak."

Dean dirseklerini masaya koyup başını ellerinin arasına aldı. "O dünyadaki en harika kız. Ve sevişmemiz de öyle."

"Biliyoruz Dean."

"Bunları bütün hafta sonu dinledik." dedi Tom araya girerek.

"Siz beni kıskanıyorsunuz."

Jack kahvesini yudumladı ve bir yorum yapmadı. Arkadaşı adına mutluydu elbette ama Maggie'nin doğru seçim olduğundan o kadar da emin değildi. Dean eğlence adamıydı: motosikletlere, kamp yapmaya, nehirde bot gezilerine bayılırdı. Tüm bunları karşılamak için çok çalışmaktan da hiç gocunmazdı. Ama Maggie hayatına girdiği günden beri, kendi zevklerinden biraz ödün vermeye başlamıştı.

"Maggie motosikletle kaza yapmamdan korkuyor."

"Maggie nehirden hoşlanmıyor, botla gezintiye çıkınca midesi bulanıyor."

"Maggie çadır yerine senin otellerinden birinde kalmayı tercih ediyor."

Maggie şimdilik Dean'i mutlu ediyor olabilirdi ama günün birinde onu kendi kalıplarına soktuğu için çileden çıkacağı zamanlar gelecekti.

Jessie kolları tabaklarla dolu halde köşeden çıkageldi. Kahvaltılıkları büyük bir el çabukluğuyla masaya yerleştirdi ve eskimiş önlüğünün cebinden ilave sosları çıkardı.

"Harika kokuyorlar Jessie." dedi Jack, yanlarından ayrılmadan önce.

"Aşçıya memnuniyetinizi iletirim."

Tom ve Dean büyük bir iştahla yiyeceklere giriştiler.

Jessie bir süre sonra kahvelerini tazelemek için elinde demlikle geri geldi. "Eksik bir şey kaldı mı?"

"Sanırım her şey tamam." dedi Jack onunla göz teması kurmaya çalışarak ama Jessie onu görmezden geliyordu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Bu gece gördüğünüz gibi işimiz başımızdan aşkın."

Jack, bar tezgâhında oturan yalnız müşteriyi fark etti. "Hiç olmazsa Denny'nin yerinde, gece vardiyasında başından geçen hikâyelerden birkaçını anlatacak kadar vak-

tin olmalı." dedi Jack, kızın hakkında birkaç şey öğrenmeye çalışarak.

"Çoğu gece uyanık kalmak oldukça zor oluyor. Saat dört buçuk gibi işe koyuluyoruz."

"Çok erken bir saat." dedi Tom lokmalarının arasından.

"Los Angeles'taki işine gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için gelen takım elbiseli insan sayısını görseniz şaşırırsınız. Trafiğe kalmamak için erkenden yola çıkıyorlar."

"Los Angeles trafiğinin kötü olduğunu duymuştum ama o kadar berbat ha?"

"Görebileceğin en berbat trafik! Bana sorarsan asla burada yaşamamalısın."

"Ben zaten Teksas'lıyım. Şimdilik iş nedeniyle bir süreliğine buradayım ve havaalanına yakın bir yerde kalıyorum." Ontario Uluslararası Havalimanı, yükünün bir kısmını Los Angeles ve Burdenbank Havalimanı'na bırakmakla birlikte, bu ikisinin bulunduğu arazi büyümeye müsait değildi. Ontario'nun çevresinde ise birkaç yeni otel yapılmasına uygun alan vardı.

Mike onu kolundan dürttü. "İyi bir uyku çekmek istediğinde benim evime geliyor."

Bu aslında tam olarak yalan sayılmaz, diye geçirdi Jack içinden. Mike, Claremont'da yaşıyordu ve Jack bazen otelden uzaklaşıp nefes almak istediğinde ona uğruyordu.

Morrison Oteli, şampanyası ve havyarı eksik olmayan beş yıldızlı lüks bir oteldi ama Jack, bazen yalnızca bir dilim pizza yiyip birasını yudumlamak ve arkadaşlarıyla takılmak istiyordu.

Jessie bir süre verilen bilgiler üzerine kafa yorduktan sonra, hayal kırıklığını hafifçe belli edercesine omzunu silkti. "Peki, size afiyet olsun." dedikten sonra arkasını dönüp masadan uzaklaştı.

"İşin pek kolay değil ha?" dedi Dean gülerek.

"Henüz pes etmedim." dedi Jack çatalını eline alırken. Kolay kolay da pes etmeyecekti.

Saatler üçü gösterdiğinde masadaki yemeklerin çoğu tükenmiş ve bar tezgâhına gelen yeni birkaç müşteri yüzünden Jessie, yanlarına pek uğrayamamıştı.

Yetmişli yaşlarında bir adam oturduğu sandalyeden kalkmaya çalışırken Jessie telaşla yanma gitti. "Size yardım etmeme izin verin demiştim Bay Richman."

"Kendim yapabilirim." dedi yaşlı adam ama daha ayağa kalkar kalkmaz Jessie'nin üzerine doğru yalpaladı.

"Hepsi havadaki nem yüzünden... Yaşlı kemiklerime hiç iyi gelmiyor."

Jessie kolunu adamın beline doladı ve adamın yürütecini bıraktığı kapıya kadar ona eşlik etti. Orada bile arkasını dönüp gitmedi.

"Bundan sonrasını ben hallederim." dedi adam.

"Eminim halledersiniz ama ben de biraz hava almak istiyorum. Mutfakta bütün kızartma kokusu üzerime sindi. Benimle biraz yürür müsünüz?"

Jessie kapıyı açıp adamı arabasına kadar geçirirken Bay Richman hafifçe gülümsedi.

Birkaç dakika sonra yüzünde tatmin olmuş bir tebessümle restorana geri döndü.

"Hey, Jessie," diye seslendi diğer garson kasanın başından.

"Evet?"

"Seninki yine parayı eksik bırakmış."

Jack, Jessie'nin kapıya doğru yönelen bakışlarını takip etti. Kız bir süre sonra omzunu silkip, elini önlüğünün cebine attı ve topladığı bahşişleri çıkardı. "Ben hallederim Leanne."

Leanne başını salladı. "Her seferinde onun açığını neden sen kapatıyorsun hiç anlamıyorum."

"Yediği altı üstü pankek, Leanne. Ve adamın kimsesi yok. Biraz anlayışlı ol lütfen."

Jessie adamın eksik kalan hesabını tamamladıktan sonra kasanın yanından ayrıldı.

Jack için taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Bu kızı kesinlikle daha yakından tanıması gerekiyordu.

Kahvelerini tazelemek için yanlarına her gelişinde onu bir şekilde muhabbete dâhil etmeye çalışsa da Jessie buna pek gönüllü olmuyordu. Jack belki de ilgisini çekmiyorum diye düşündü ama Jessie'nin onunla göz göze gelmeye çekinmesi ve iltifat ettiğinde yanaklarının tatlı bir pembe rengi alması, ondan etkilendiğini gözler önüne seriyordu.

Jessie masayı temizledikten sonra hesabı ortaya bıraktı; "Hazır olduğunuzda gelip alırım." diye ekledi.

Jack bir an için kredi kartını masaya koyup bütün hesabı ödemeyi ve böylece Jessie'nin ilgisini çekmeyi aklmdan geçirse de Tom, onu bu dertten kurtardı.

"Hesabı yine benim ödemem hoşuna gider sanıyorum Jack öyle değil mi?"

"Hey sizi buraya kadar getiren benim."

"Benzin parasını ödeyen de biziz." diye karşılık verdi Tom ki aslında Morrison Otel ve Kumarhaneleri'nde kalmalarına karşılık yaptıkları anlaşma gerçekten de böyleydi.

Tom, Dean ve Mikey çıkardıkları paraları Jessie'ye uzattılar. "Üstü kalsın." dedi Tom.

Jessie yanlarından uzaklaştıktan sonra Mike, "Görünüşe göre bu kez başarısız oldun." dedi Jack'e.

"Dostum, başımın hâlâ döndüğüne inanamıyorum." dedi Dean.

Jack ceplerini karıştırıp pikabın anahtarlarını aradı. "Mike, Tom'u havaalanına kadar bırakabilir misin? Dean ve ben kalıp bir kahve daha içelim."

"Bence bu harika bir fikir... Şu an bu mideyle arabaya binmek benim için hiç uygun olmaz." dedi Dean yüzü solmuş bir halde.

"Uçağın saat kaçtaydı?"

"Altıda." dedi Tom.

"Acele etsek iyi olacak. Bugünlerde havaalanı güvenliğinden geçmek saatler süren bir işkenceye dönüşebiliyor."

Hep birlikte ayağa kalkıp vedalaştılar.

"Önümüzdeki ay evde görüşürüz." dedi Jack arkadaşına.

Tom sırtına kuvvetli bir yumruk attı. "Bol şanslar Moore."

Tom ve Mike gittikten sonra Jack tekrar yerine oturdu. Dean kollarını masaya uzatmış, başını da kollarının üstüne koymuştu. "Neden bu kadar içmeme izin verdiniz? Maggie bu kadar içki içmemden hiç hoşlanmıyor."

"Merak etme, tamamen ayılmadan seni eve yollamayacağım."

Jessie yalnızca iki kişinin ayrıldığını görünce masaya bir kez daha baktı.

"Arkadaşlarınız siz olmadan mı ayrılıyor?"

"Tom Teksas'a uçacak ve nişanlısına teslim etmeden önce Dean'e sert bir kahve daha içirmem lazım."

"Peki." dedi Jessie elindeki demlikten ikisine de birer fincan daha kahve doldurarak.

Yanlarından ayrılmadan önce Jack en güzel gülüşünü takınarak ona baktı. "Jessie acaba benimle bir akşam dışarı çıkmak ilgini çeker miydi?"

Jessie başını yana eğdi. "Beni tavlamaya mı çalışıyorsun?"

Jack'in yüzü asıldı. "Bunu sorduğuna göre, cazibemi kaybetmiş olmalıyım." dedi başını sallayarak.

Dean bir kahkaha attı ama çenesini tuttu.

"Gururum okşandı Jack. Adın Jack'ti öyle değil mi?"

Jack başını salladı. "Acaba neden bu cümlenin arkasından bir ama gelecekmiş gibi hissediyorum?" diye sordu.

Jessie boşta kalan elini masaya koydu ve eğilip Jack'in gözlerinin içine baktı. "Ama ben çok meşgul bir kadınım. Şimdi eğer çek defterin de egon kadar kabarık değilse ki yemeğini ve benzin paranı arkadaşların karşıladığına göre tahminimce meteliksiz birisin teklifinle ilgilenmiyorum."

Dean şaşkınlıkla bir ıslık çaldı.

Jack cevap veremeyecek kadar buz kesmişti.

Jessie gözlerini dikmiş ona bakmaya devam ediyordu, nihayet konuşmaya başladı. "Vay canına! Bugüne kadar kimseden böyle sözler duymamıştım."

Jessie tekrar doğruldu ve kaşlarını kaldırarak, "Peki, ben en azından dürüst davranmışım demek ki. Tatlı birisin kovboy, bunu inkâr edemem. Ama bu kasabada tatlı olmak sana bedava bir kahve kazandırmaz. Belki Teksas'ta bu durum işine yarar. O yüzden eve gidince oradaki garsonlardan biriyle şansını deneyebilirsin."

"Şu an Teksas'ta değiliz ve ben seninle çıkmak istiyorum."

"Tekrar teşekkür ederim, koltuklarım kabardı ama hayır."

"Benim tatlı olduğumu düşünüyorsun." dedi Jack. Bugüne dek aldığı en güzel iltifat sayılmazdı belki ama elindekiyle yetinip şansını deneyecekti.

Jessie bir an için gülümser gibi oldu.

"Pes etmeyeceksin değil mi?"

"Hayır. Bu kadar çabuk değil."

"Tamam, o halde buna ne diyeceksin? Gece boyunca masadan masaya koşturmamın tek nedeni, evde beni bekleyen, beş yaşındaki oğlumla biraz daha fazla vakit geçirebilmek!"

Jack'in bakışları Jessie'nin sol eline kaydı. Parmağında yüzük yoktu. "Evliysen neden bunu doğrudan söylemiyorsun?"

Jessie başını sallayıp gözlerini devirdi. "Evli mi? Tatlım ben çocuk desteği bile almıyorum. Tabii bunların hiçbiri seni ilgilendirmez."

Evli değildi, tek başına bir çocuk yetiştiriyordu ve bunun için gece vardiyasında çalışmak zorundaydı. Aşk yerine kabarık bir cüzdan arayışında olması bu durumda çok doğaldı. Heather'ın sözleri bir an için beyninde yankılandı. Her kadın seninle yalnızca paran için birlikte olur Jack. Ama bu kadın, Jessie, henüz onun ne kadar zengin olduğundan habersizdi. Üstelik paraya bu kadar açken neden müşterilerinin eksik hesaplarını düzenli olarak kapatmaya çalışıyordu ki? Bu güzel kadında açığa vurduğu şeylerden çok daha fazlası vardı. Aniden onu kazanma isteğiyle yanıp tutuştu.

Jessie arkasını dönüp gitmek üzereyken onu durdurdu. "Çocuklar bana bayılır."

Jessie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Bu adam hiç pes etmez mi?" diye sordu Dean'e.

"Hayır."

"Kadınlar ona hemen tav mı olur?"

"Evet."

Jessie bir şeyler daha mırıldanarak yanlarından uzaklaştı.

"Dostum yanlış kapıyı çalıyorsun. Belli ki seninle ilgilenmiyor." dedi Dean, Jessie gittikten sonra.

"Hayır, benimle ilgilenmek istemiyor."

"Bir çocuğu var Jack. Ezik görünümlü adamlarla çıkıp gönül eğlendirmeyi istemeyecek kadar akıllı bir kadın."

Jack, Jessie'nin yürürken hafifçe sağa sola salınan kalçalarından bir süre gözlerini alamadı. O an, bir kadının peşinde koşmayalı uzun yıllar olduğunu fark etti.

"Görünümlü kilit kelime." dedi sakallarını sıvazlayıp gülerek.

Bir ezik gibi görünmek...

2. BÖLÜM

Jessie anahtarları mutfak tezgâhının üstüne fırlatıp çantasını sandalyelerden birinin arkasına astı. Banyodan gelen su sesinden, kız kardeşi Monica'nın yeni güne hazırlandığını anladı. Yirmi birindeki kız kardeşi yaşıtlarından çok daha olgun görünüyordu. Bölge üniversitesinde hemşirelik okuyan Monica'nm okuldaki son yılı Eylül ayında başlamıştı. Jessie elinden geldiğince kardeşine yardım etmeye kendi kendine söz vermişti. Geceleri o restoranda çalışırken Monica, Danny'ye bakıyor ve kira vermeden onlarla kalıyordu.

Semt hastanesinde haftada on sekiz saat hemşire yardımcısı olarak çalışıp mutfak masraflarına katkıda bulunuyor olsa da, faturalar ve diğer tüm giderler Jessie'nin eline bakıyordu. Yıllar önce kardeşiyle bir anlaşma yapmışlardı. Jessie'nin de yardımlarıyla ilk olarak Monica okuyacaktı ve mezun olduktan sonra bu kez Jessie onun desteğiyle okula başlayacaktı.

Jessie başlangıçta hemşirelikten kendisinin de hoş-

lanabileceğini düşünmüştü. İyi kazandıran bir meslekti doğrusu ama sonra sürekli hasta ve yaralı insanlarla çalışma fikri hiç ilgi çekici gelmedi.

Aslına bakılırsa o hizmet sektöründe olmaktan memnundu. Kariyerine hep garson olarak devam etmeyi planlamıyordu elbette ama şık bir işletmede yöneticilik pozisyonu hiç fena olmazdı. Belki yiyecek içecek hizmetleri sunan ya da büyük partiler düzenleyen bir şirkette çalışabilirdi. Mesela bir düğün organizatörü olma fikri kulağa çok hoş geliyordu. Hemşirelik gibi kanla ve diğer vücut sıvılarıyla içli dışlı olmasını gerektirecek bir meslek değildi.

Tekrar tam zamanlı olarak okula dönmeden önce, her dönem online olarak bir ders almayı başarmıştı ve geçimini hangi işten sağlamak istediğini tam olarak keşfetmek için önünde bir yılı daha vardı.

Elbette bu süreçte zengin bir erkekle çıkmaktan da zarar gelmezdi.

Restorandaki kalabalık geceyi ve özellikle de onu düşündü... Jack'i. Seksi ve sevimli gülüşe sahip, asla pes etmeyen bir adamdı. Restoranı sabah saat beşe kadar terk etmemişti. Ayrılırken geri geleceğine söz vermiş ve ardından park yerindeki külüstür pikabına atlayıp gözden kaybolmuştu.

Jessie onu cesaretlendirecek hiçbir davranışta bulunmamış, sorduğunda haftalık çalışma saatlerini bile onunla paylaşmamıştı. Gecenin sonunda konuşmaları eleştiriye varan yorumlara dönüşse de aralarında daha çok esprili atışmalar söz konusu olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse Jack sayesinde vardiyası çabucak geçmiş ve o yüzünde bir gülümseme bırakmıştı.

Yalnızca bir anne olarak değil, bir kadın olarak da kabul görmek hoşuna gitmişti.

Koridorda minik ayak sesleri duyulduğunda, Danny'nin yarış arabası desenli pijamaları ve birbirine karışmış, darmadağınık saçlarıyla yaklaştığını anladı. "Günaydın anneciğim." dedi Danny uykulu gözlerini ovuşturarak yanma geldiğinde.

"Günaydın ufaklık. Rahat uyudun mu?" dedi Jessie, eğilip oğlunu kucakladı.

Danny bir koluyla annesine sarılırken diğeriyle hâlâ gözünü kaşımaya devam ediyordu. "Evet." dedi esneyerek. Teyzem bize dün akşam sen işe gittikten sonra meyveli dondurma yaptı."

"Öyle mi? Tadı nasıldı?"

"Üzerine serpiştirmek için fındığımız yoktu ama yine de güzel olmuştu." diye karşılık verdi Danny ve annesinin kucağından kurtulup mutfak tezgâhının önündeki tabureye tırmandı.

Jessie dolaptan kâseleri çıkardı ve buzdolabının üstündeki mısır gevreği kutusuna uzandı. "Noel alışverişimizden önce biraz fındık alırım. Böylece bir sonraki dondurmanız fındıklı olur."

Danny tekrar esnedi. "Anlaştık."

Oğlan kendine gelip önündeki mısır gevreği kâsesiyle ilgilenene kadar, Jessie üzerine bir gecelik geçirmek için odasına gitti. Çalıştığı gecelerde odada Monica kaldığından yatak darmadağınıktı. Kardeşi, diğer zamanlarda oturma odasındaki kanepede yatıyordu. Üç odalı bir evde yaşasalar çok iyi olurdu ama ellerinde olanın kirasını ödemekte bile zorlanıyorken, böyle bir evi karşılamaya asla güçleri yetmezdi.

Monica üzerinde hemşire üniformasıyla yatak odasına girdi. Çoğu insanda eğreti duran sade beyaz önlük, Monica'nın doğal sarı saçları ve zayıf vücuduna çok yakışıyordu. "Ah tanrıya şükür gelmişsin." dedi odanın etrafında dolanıp dün geceden kalma kıyafetlerini toparlarken.

"Gündüz vardiyasında çalışan kız ilk kez zamanında geldi." dedi Jessie.

"Sevindim çünkü saat tam sekiz buçukta hastanede olmam gerekiyordu."

Jessie saatine baktı. "Danny'yi yine de okula bırakabilecek misin?"

"Evet, sorun değil."

Danny anaokuluna normalden birkaç ay önce başlamıştı. Böylece Jessie de gün içinde birkaç saat kesintisiz uyuyabiliyordu. Uyku cennet gibi bir şeydi. Yalnızca çalışmadığı günlerde beş saatten biraz fazla uyuması mümkün oluyordu.

"Bu gece yine çalışıyorsun öyle değil mi?"

"Evet. Yarın boşum."

"Peki ya Şükran Günü?"

"O günkü vardiyadan vazgeçemem Mo. Danny'ye güzel bir Noel sağlamak için fazla mesai ücretine ihtiyacım var."

Jessie hem Çarşamba hem Perşembe geceleri gece vardiyasında çalıştığı için, uyumaya çok az fırsat buluyor ve hafta sonu tatilinin tadını çıkaramıyordu.

Monica şifonyere yaslandı. "Biliyorsun annem yarın saat ikide bizi evine bekliyor."

Jessie gözlerini devirdi. "Biliyorum. Pat geri döndü mü, onu Noel'de kart atılacaklar listesinden çıkaralım mı?" Pat annelerinin en son erkek arkadaşıydı.

Jessie ve Monica'nın annesi Renee Effinger, üç kez boşandıktan sonra hayatına giren hiçbir erkekle bir daha evlenmemişti. Bunun yerine onlarla çıkıyor, birkaç aylığına yanına taşınmalarına izin veriyor ve onlardan bıktığında da kapı önüne koyuyordu. Pat, onu Cadılar Bayramı zamanında terk etmişti. Renee bu ayrılığın gelişini önceden sezememişti ve Pat evden ayrıldığından beri, tek odalı mobil evinin içinde, terk edilmiş gelin edasıyla üzgün üzgün dolanıp duruyordu. Kendi kendine verdiği akılların aksine, zengin bir koca bulup evlenmemiş olması çok kötüydü. Renee Bradly-Mann-Smith-Effinger, hayatında üç kez âşık olmuş; adamların üçü de ezik, hayalperest ve özenti herifler çıkmışlardı.

Jessie ve Monica'nın gerçek babası William Mann, annesiyle, hamile olduğunu öğrendikten sonra evlenmiş ve bu evlilik Monica bir yaşını doldurana kadar sürebilmişti. Jessie babasını en son gördüğünde üç yaşındaydı. Ona ait hiçbir anısı yoktu. Baba olarak bildiği kişiyi yalnızca birkaç fotoğraf karesinden tanıyordu. Annesiyle aynı yola girmiş olduğuna lanet ediyordu ama bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de Renee ve o, birbirlerine çok benziyorlardı.

Lisedeki erkek arkadaşı Rory ile mezuniyet balosuna gidecek kadar uzun süre birlikte olmuşlardı. Jessie hamile kaldığını öğrendiğinde, Rory'nin adım atıp sorumluluk almasını beklemişti.

Ne boş bir hayaldi bu. Rory lise diplomasını alır almaz ardına bakmadan kaçmıştı. Bazı günler Jessie bu yaptığı şey yüzünden ondan nefret etse de çoğu zaman onun ortalıkta olup Danny'nin hayatını mahvetmemesine memnundu. İnsanın, hiçbir şeyi umursamayan yarı

zamanlı bir babasının olmasındansa hiç olmaması daha iyi bir şeydi. Danny'nin doğumundan birkaç yıl sonra Jessie iki numaralı ezikle tanışmıştı. Son erkek arkadaşı Mathew "masraflara ortak olmak" adına onu yanına taşınmaya ikna etmiş ama iki ayın sonunda yanma bir aylık kira parasını da alarak kayıplara karışmıştı. Jessie o günden sonra yalnızca kendi kendine yeten erkeklerle çıkmaya yemin etmişti.

"Pat geri dönmeyecek." dedi Monica kulağına küpelerini takarken.

"Nasıl bu kadar emin konuşuyorsun?"

"Annem eşyalarını aldırmak için bir arkadaşını gönderdiğini söyledi. Bu durumdan yola çıkarak kesin olarak gittiğini tahmin ediyorum."

Jessie ayakkabılarını çıkarıp yatağın kenarına ilişti.

"Yazık olmuş. Doğrusu ondan hoşlanmıştım."

"Ben de. Ah ama annemi bilirsin; Noel'e kadar çoktan yenisini bulmuş olur. En kötü ihtimalle yeni yıla kadar."

"Ona ne şüphe. Dinle, Danny Şükran Günü'nde büyükbaba Pat'i görüp göremeyeceğini sordu."

"Ah, hayır."

"Evet. Ona Pat'in büyükbabası olmadığını yalnızca büyükannenin bir arkadaşı olduğunu ve tatilde ailesini ziyarete gideceğini söyledim."

"Annemin hayatında bu kadar çok erkek varken, öyle ya da böyle bir gün, bu anın gelmesini bekliyordum. Danny'nin hayatına sokmasına izin verdiğim erkekler konusunda daha dikkatli davranmam gerek sanırım." Annesi yeni bir erkekle birlikte olduğunda onu görmeme fikrinden nefret etse de uzun vadede Danny'nin bu durumdan etkilenmemesi için başka şansı yoktu.

Danny okula başladığı günden beri, hayatında hiç olmayan babası ve büyükbabası hakkında sorular soruyordu.

"Anne?" diye seslendi oğlu mutfaktan.

Jessie yataktan adeta sürünerek kalkıp Danny'nin yanma gitti.

"Ne oldu?"

"Yarın okulda yapılacak partiyi unutmadın değil mi?"

Jessie güldü ve buzdolabından sarkan iki el ilanına baktı. Danny partiyi sabırsızlıkla bekliyordu.

"Elbette unutmadım."

"Güzel. Öğretmen bazı annelerin yiyecek bir şeyler yapıp getirmesini istedi. Cadılar Bayramı'nda yaptığın gibi balkabaklı kurabiyelerden pişirir misin?"

Jessie oğlunun açık kahverengi saçlarını okşadı. "Elbette tatlım." Uykusundan bir saat fedakârlık edip, gerekli malzemeleri almak için markete gitmesi ve bir sonraki vardiyasından önce söz konusu kurabiyeleri pişirmesi gerekiyordu.

Okul partisinin olduğu gün de Danny okuldan eve dönene kadar uyuması mümkün olmayacaktı. Şükran Günü'nü büyük olasılıkla yalnızca birkaç saatlik uykuyla karşılıyor olacaktı.

"Haydi, gidip üzerini değiştirelim de teyzen seni okula bıraksın."

Danny, daha canlanmış halde odasına gidip dolaptan kıyafetlerini çekiştirmeye koyuldu. On dakika içinde ikisi evden ayrılmış ve Jessie nihayet yatağına uzanmıştı.

"Ah tanrım, onun burada ne işi var? Yine!" diye sordu Jessie Leanne'e, restoran kapısı açılıp üzerindeki zilin çalmasıyla birlikte içeri giren Jack'i görünce. Jack ona bakıp gülümsedi ve şapkasıyla selam verdi.

"Ona bugün çalışacağını söyledim." dedi Leanne.

"Bunu neden yaptın? Onu cesaretlendirmesene."

"Bence o sevimli biri. Sen de öylesin." dedi Leanne ve pencerenin yanındaki ısıtıcıyı çalıştırıp Jessie'nin yanından ayrıldı.

"Selam tatlım." dedi Jack bar tezgâhındaki döner taburelerden birinin üzerine yerleşirken.

"Burada ne işin var Jack?" diye sordu Jessie kollarını kavuşturarak. Hızlanan kalp atışlarını duymazdan gelmeye çalışıyordu.

"Sana bakmaya geldim."

"Dün gece kendimi son derece açıkça ifade ettiğimi sanmıştım. Seninle ilgilenmiyorum."

Jack bu sözleri hiç üstüne almayarak sırıttı ve gamzeleri ortaya çıktı. "Bir fincan kahveye hayır demem Bayan Jessie, sorduğunuz için teşekkürler."

Jessie söylenerek arkasını dönüp bir fincan ve kahve demliğine uzandı.

Başka bir sipariş almaya gitmeden önce hızla ona kahvesini doldurdu. Şansına restoran oldukça kalabalıktı; bar tezgâhındaki kovboyu rahatlıkla görmezden gelebilir ve böylece adam sıkılıp bir süre sonra giderdi.

Ama öyle olmadı. Yaklaşık bir saat boyuna onunla ilgilenmemesine rağmen Jack yalnızca gülümseyerek onu izlemeye devam etti. Jessie ondan daha fazla kaçamayacağını anlamıştı. "Kahvemin yanına bir dilim cevizli turta rica edebilir miyim?" dedi Jack, aradan biraz zaman geçtikten sonra.

"Yanında dondurma da olsun mu?"

"Şimdi benim dilimden konuşmaya başladın."

Jessie tatlıyı hazırlamaya gittiğinde adamın gözlerini bir an bile ayırmadan kendisine baktığını hissedebiliyordu.

Tabağı önüne bıraktığında Jack çocuklar gibi sevinçle ellerini ovuşturdu. "Cevizli turtaya bayılıyorum. Sen de sever misin?"

"Bir dilimde iki bin kalori olduğu düşünülünce, fazla içli dışlı olduğum söylenemez."

Jack çatalını iştahla ağzına götürdü ve ağzındakileri yutmadan, "Kilo konusunda endişelenmeni gerektirecek bir durum varmış gibi görünmüyor." dedi Jessie'yi baştan aşağı süzerek. Jessie'nin tam olarak duymayı beklediği karşılık bu değildi.

"Her kadın görünüşü konusunda endişelidir."

"Ah bunu bilmiyordum. Zayıf kadınların yediklerine fazla dikkat etmediklerini duymuştum."

"Sana yalan söylemişler."

"Gerçekten mi?" dedi Jack kaşlarını havaya kaldırarak.

"Elbette. Her kadın gönül rahatlığıyla biftek ve cevizli turta yiyebilmek ister ama bunu yaptığında otuzuna geldiği gün fazla kilolarıyla savaşmak zorunda kalacağını bilir."

"Şu an seni, halam Bea'nin ev yapımı cevizli turtasıyla baştan çıkarmayı daha çok istedim. Onunki en iyisidir. Bu da fena sayılmaz ama halamın turtasının yanında hiç kalır."

Jessie kendini tutamayıp güldü. "Peki, bu Bea Hala nerede yaşıyor?"

"Teksas'ta."

"Bu, uzun hafta sonunda eve döneceğin anlamına mı geliyor?"

"Şükran Günü tatili için mi demek istedin?"

"Evet." dedi Jessie ona biraz daha kahve koyarak.

"Hayır, belki Noel'de giderim."

"Evine sık gidiyor musun?"

Jack bir süre düşündü. "Bazen."

Umursadığından değildi ama Jessie onun üstü kapalı bir cevap verdiğini düşündü.

Jack turtasını bitirirken Jessie, iki masa müşteriyi daha yollamıştı. Jack bir süreliğine oturup mola vermesini önerdiğinde, restoranda yalnızca birkaç müşteri kalmıştı.

Jessie oturmak yerine tezgâha yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Jack, dinle. Gösterdiğin ilgi için teşekkür ederim."

"Bunu dün gece zaten söyledin."

"Belli ki beni dinlememişsin. Gururumun okşandığı bir gerçek ama seninle çıkmayacağım."

Jack başını salladı. "Evet, bunu biliyorum."

"Madem biliyorsun o halde burada ne işin var?" diye sordu Jessie ellerini beline koyarak.

"Sorduğuna sevindim." dedi Jack ve yanındaki koltuğu işaret etti. "Otur da açıklamama izin ver."

Jessie adamın bakışlarından onunla çıkmayı aklmdan tamamen atmamış olduğunu hissediyordu. Yanma oturması buradan daha hızlı gitmesini sağlayacaksa, bunun kabul edilebilir bir durum olduğunu düşündü. Aksi halde Jack'in bütün gece onu oyalaması, ihtiyacı olandan daha az bahşiş toplamasına neden olacaktı.

Tabureye oturduğunda, parfüm kokusu adeta üzerine sindi. Baharat ve misk karışımı, erkeksi bir kokuydu.

Karnında hissettiği kıpırdanışları görmezden gelmeye çalışarak, "Seni dinliyorum." dedi.

Jack şapkasını geriye doğru atıp, yerinde iyice doğrularak tüm dikkatini ona verdi. "Sana yardım etmeye karar verdim."

"Hangi konuda?" dedi Jessie. Kimseden ona yardım etmesini istememişti.

"Hayallerindeki zengin erkeği bulma konusunda."

Jessie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Ne dedin?"

"Yalnızca zengin erkeklerle çıkmak istediğini söyledin. Peki, ben o erkekleri nerede bulabileceğini biliyorum ve onlardan biriyle takılman için sana yardım edeceğim."

Jessie hayatında bundan daha saçma bir şey duymamıştı. Ağzını açıp ona cevap vererek bu saçmalığı devam ettirmek istemiyordu. Kalkmak üzere yerinden doğrulduğu sırada Jack uzanıp kolunu tuttu. "Ben ciddiyim."

"Saçmalıyorsun." diye çıkıştı Jessie dokunuşunun verdiği sıcaklığa kapılmamak için kendini zorlayarak.

"Bir dakika otur da söyleyeceklerimi dinle."

Jessie isteksizce yerine oturdu ve kolunu Jack'ten kurtardı.

"Benimle çıkmak istemediğinin farkındayım ki bu bence büyük talihsizlik çünkü ikimiz harika bir çift olurduk ama seni buna ikna edemediğime göre en azından arkadaşın olabilirim. Arkadaş olmamızın yanlış bir yanı yok."

"Sen ve ben... arkadaş mı?"

"Evet arkadaş. Çevrende arkadaşların var öyle değil mi?"

"Elbette var." dedi Jessie. O kadar da zavallı biri değildi. Yine de şöyle bir düşününce, kız kardeşi ve restorandaki birkaç garson kız dışında, hayatında pek de arkadaş

olarak adlandırabileceği insan olmadığını fark etti. Okul arkadaşlarının çoğu ya üniversiteye ya da yeni bebeği olan annelerin gitmediği yerlere gitmişlerdi. Ne yazık ki arkadaşlık havuzu oldukça sığ sayılırdı.

"Harika. Arkadaşlar, arkadaşlarına yardım eder."

"Ve sen de bana yardım etmek istiyorsun öyle mi?"

"Evet. Havaalanı'nın oradaki Morrison'u biliyorsundur sanırım..."

"Oteli mi?"

"Evet."

"Evet, yerini biliyorum."

"Tamam, bu Cumartesi gecesi orada büyük bir Noel partisi yapılacak. Oldukça kalın cüzdanlı kişilerin de bu partiye katılacağını duydum."

Jessie başını salladı. "Eee? Ne yapmamı öneriyorsun?"

"Seni içeri sokacak ve sonra listendeki kriterlere uyan birkaç kişiyi göstereceğim."

Morrison Oteli, Jessie'nin şimdiye dek hiç ziyaret etme şansına sahip olmadığı, birinci sınıf bir oteldi. O yol üstü motellerden birini karşılayacak kadar parası olsa kendini şanslı sayacak durumdaydı. "Dur bir dakika, diyelim ki beni içeri sokabildin ki şık bir otelde gerçekleşen böyle bir partiye uygun tek bir kıyafetim bile yok ama diyelim ki bunu başardın. Benimle çıkmak isteyen bir adam niye kendi elleriyle beni başka bir adamın kollarına atar?"

"Sana söyledim... Benimle çıkmak istemediğin için derinden yaralandım ama seni anlıyorum."

Derinden yaralanmak. Ne abartılı bir cümleydi.

"Ben senin tipin değilim." diye devam etti Jack. "Ama izin ver, en azından seni mutu edebilmek için istediğin gibi birini bulmana yardım edeyim."

Söyledikleri oldukça hoş olsa da bu teklifte kulağa ters gelen bir şeyler vardı. "Beni içeriye tam olarak nasıl sokmayı planlıyorsun?"

"O gece servis görevlilerinden biriyim. Sana bir davetiye ayarlayabilirim."

Demek ki o da kendisi gibi garsondu. "Bu işini tehlikeye atmaz mı?"

Jack omzunu silkti. "Önemli değil. Ne de olsa geçici bir iş."

Yine de konuştukları Jessie'nin içine sinmemişti. Ayağa kalktı ve "Tamam, teklifin için teşekkürler ama giyecek bir şeyim yok." dedi.

"Sana bir elbise bulup getirsem?"

Jessie afallayarak başını salladı. "Nasıl yani?"

"İnsanların lüks otellerde arkalarında bıraktıkları şeyleri görsen şaşırırsın. Bir keresinde iki bin dolarlık bir kol saati buldum. Adamın teki tuvaletteki lavabonun üzerinde bırakıp gitmiş."

"Sahibine ulaşmaya çalışmadın mı?"

"Lobideki tuvaletteydi. Bir ay boyunca kayıp ve bulunan eşya odasında tuttuk ama kimse sahip çıkmadı."

"Sen de onu aldın öyle mi?"

"Hayır, birkaç kez takıp yerine koydum."

Ödünç almıştı yani. "Kadınların otelde gece elbisesi bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Hem de her zaman." dedi Jack. Yüzündeki çocuksu gülümseme Jessie'nin hoşuna gitmeye başlamıştı. Sanki zengin bir koca ya da erkek arkadaş bulmaya çalışan kendisi değildi.

"Bilemiyorum..."

Jack ayağa kalkıp ona doğru yaklaştı. Jessie kısa bir ka-

dın olmamasına rağmen Jack ondan en az on santim daha uzundu.

"Kaç beden giyiyorsun otuz sekiz mi kırk mı?"

"Otuz sekiz ama bu seni ..."

"İlgilendirmez." dedi Jack onun yerine cümleyi tamamlayarak. "Biliyorum." diye ekledi beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtışla. "Ayakkabı numaran?"

Hâlâ bir yabancıya beden ölçüsünü söylemiş olmanın şaşkınlığını yaşıyordu. 1.72 m boyunda, otuz sekiz beden olmak mükemmel sayılırdı ama bunu sesli olarak dile getirmek kendini kötü hissetmesine neden olmuştu.

"Cevap verecek misin?"

"Soru neydi?"

"Ayakkabı numaran?"

"Ayakkabı da mı unutuyorlar?"

"Bazen."

"Otuz yedi. Ayakkabı numaram otuz yedi." Bunu söylemek daha kolay olmuştu.

"O halde anlaştık."

"Bilmiyorum."

"Haydi ama Jessie! Ne kaybedersin ki? Hoş bir akşam, biraz şampanya, şarap, karides kokteyli, meyve, peynir... Hepsi bedava."

"Bilemiyorum."

"Leanne'den öğrendim, o gün çalışmıyormuşsun."

Jessie ölümcül gözlerle salonun karşısındaki Leanne'e baktı; "Hain!" diye mırıldandı.

Jack dirseğiyle onu dürttü. "Perşembe gecesi sana elbiseyi getireceğim."

"Tanrım, Leanne seninle bütün çalışma çizelgemi mi paylaştı?"

"Sayılır. Sana elbiseyi ve davetiyeyi getireceğim. Tek yapman gereken Cumartesi günü otele gelmek..."

"Orada kimseyi tanımıyorum."

"Beni tanıyorsun ya." dedi Jack göz kırparak. Jessie karnında bir kıpırdanma daha hissetti. Kaybedecek neyi vardı ki? Gidip bir kadeh şarap içer ve yanlış bir şey yaptığını düşünürse hemen oradan ayrılırdı.

"Peki. Geleceğim."

"İşte benim kızım." dedi Jack ve cüzdanına uzanıp on dolarlık banknot çıkararak tezgâha bıraktı.

"Ben senin kızın değilim."

Jack kıkırdadı. "Doğru. Şükran Günü'nde görüşmek üzere Jessie."

3. BÖLÜM

Ontario Morrison Otel Müdürü Samuel Fields, yüzünde gergin bir tebessümle Jack'in karşısındaki masada dimdik oturuyordu. Üzerine tam gelen üç parça takım elbisesi, kusursuz derecede düzgün bağlanmış kravatıyla tamamlanmıştı. Kurulduğu günden beri yani on yıldan uzun bir süredir Ontario Oteli'nin işletmesinden sorumluydu ve başka bir hayat istemediği sürece bir on yıl daha bu görevi sürdürebilirdi. "Sizi masanın öbür tarafında görmek biraz tuhaf geliyor Bay Morrison."

"Bu seni neden rahatsız ediyor anlamadım Sam. Burası senin ofisin, benim değil."

"Evet, sanırım öyle."

"Ben insanlara patronluk taslamayı seven biri değilim. Ontario'da tatil günlerinde kalacağım. Yeni otelin inşaatı başlar başlamaz da Teksas'a geri döneceğim."

"Çok uzun zamandır ailenizden kimse bu çatı katı suitinde kalmadı. Umarım bu suit ihtiyaçlarınıza karşılık verir."

Aile suiti, binanın sol kanadındaki kulenin neredeyse yarısını kaplıyordu. Diğer tüm Morrison Otelleri'nde olduğu gibi, aile suiti yalnızca aile fertlerinin gecelik konakladığı ya da Jack ve babası Gaylord'un dünya çapında isim yapmış kodaman misafirlerine konaklamak için sunduğu bir yerdi. Morrison'lar bu suitleri ne zaman kendileri için kullanacaklarını otel yönetimine bildirirler ve kalan zamanlarda diğer odalar gibi kullanıma açık olurdu. Suitte üç yatak odası, üç banyo, bir adet tam donanımlı mutfak ve yaşam alanları vardı. Taraçası havaalanına ve Inland Empire'ın yanıp sönen ışıklarına bakıyordu. Jack'in böyle bir planı yoktu ama burada rahatlıkla yüz kişilik bir ev partisi verilebilirdi. İki adet karşılıklı yerleştirilmiş konforlu kanepe ve ferforje ayaklı ahşap masa ile berjer sandalyelerin bulunduğu oturma ve yemek odaları koyu maun rengi yer döşemeleriyle kaplıydı. Odanın köşelerine canlı bitkiler yerleştirilmişti. Ön kapı ve mutfaktaki vazolar ise taze çiçeklerle doluydu. Gece olduğunda iki duvarı birden kaplayan yerden tavana kadar uzanan pencereler, dışarının ışığını içeriye hiç yansıtmıyor, aydınlatma için yer ve tavanlardaki spot lambalar kullanılıyordu.

Oteldeki diğer odaların aksine, burası bir ev havasındaydı.

Houston'da çatı katı dairesi, buradakinin neredeyse iki katı büyüklükteydi. Otelde yaşamak planladığı bir şey değildi. Senenin yarısını Houston'da geçirirken diğer yarısında babasında ya da şimdi kaldığı bu otel gibi sahip oldukları diğer otellerde kalıyordu.

Babasının yaklaşık iki yüz hektarlık bir arazi üzerine kurulmuş malikânesi, her yönden ben Teksas'ım diye haykırıyordu. Jack orada olmaya bayılıyordu. Yine de ye-

tişkin bir adamın hâlâ babasıyla yaşıyor oluşu içten içe onu huzursuz etmiyor da değildi.

Bir gün kendine ait bir düzen kurmayı ve bir yere kök salmayı istiyordu. Teksas'ın düzlüklerine bayılıyordu ve hayatını birleştireceği kadının da kendisi gibi buraları sevmesini diliyordu. Böylece bitmek tükenmek bilmeyen otel suitlerinde geçen bir ömür yerine kendi vahasını yaratabilecekti.

"İstediğiniz gibi davetiyeleri yolladım."

"Çalışanların kıyafetlere erişimini sağladınız mı?"

"Evet." dedi Sam başını sallayarak. "Aşağı katta smokin ve kadın kıyafetlerinin satıldığı mağazamız, yaka kartını gösteren her personele hafta sonu boyunca ücretsiz kıyafet temini sağlayacak."

Güzel. "Sam, aslına bakarsan bu uygulamayı bütün tatillerde geçerli olacak şekilde güncel tutalım." dedi Jack, Jessie'yi düşünerek. "Çalışanların bu hizmetten yararlanmalarını istiyorum ve bu Cumartesi gerçekleşecek partiye katılamayanlar olursa, önümüzdeki ay yapılacak olan bir diğerine katılabilirler."

Sam'in yüzü gölgelendi. "Emin misiniz beyefendi? Yani demek istediğim, kıyafetler zarar görürse ne olacak? Bu otele epey pahalıya patlayabilir."

"İnsanlara biraz güven lütfen. Çoğu kişi kendilerininkine kıyasla, başkalarının malına gözü gibi bakar. Arada tek tük mesele çıkarsa, bunlarla ayrıca ilgileniriz."

"Nasıl isterseniz efendim."

"Lütfen bana Jack de. Bu arada şimdi hatırladım, Cumartesi günü ben de çalışan/işveren değiş tokuşunun bir parçası olacağım; bu yüzden bana da bir üniforma gerekli."

Sam'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ah, Bay Morrison, yani Jack, bundan emin misiniz?"

"Personel motivasyonunu artırmak açısından bu gece önemli. Normalde takım elbise ve kravatla görmeye alışık olduğumuz herkes garson üniforması içinde olacak ve temizlik personeli de gece kıyafeti giyecek. Partiye davet ettiğimiz misafirlerin hepsi personel ve yönetimin bu gece için rolleri değişeceğinden haberdar. Benim yaka kartımda Jack yazıyor olacak bu yüzden lütfen bana Bay Morrison diye seslenme. Göreceksin çok eğleneceğiz. Gecenin sonunda kendin ve personelin hakkında bilmediğin yeni şeyler öğrenmiş olacaksın. Mutfaktan yemek servisi yapmayalı ne kadar zaman oldu?"

"Ben bu şerefe hiç nail olamadım efendim." Adamın ekşiyen yüz ifadesinden bunu hiç de hoş bir fikir olarak algılamadığı anlaşılıyordu.

"O halde garsonlarının nasıl bir baskı altında çalıştıklarını görünce şok olacaksın." dedi Jack, Sam'in asılan suratını görmezden gelerek. Geçen sene sürekli yaşadığı otelde benzer bir parti düzenlemişti. Ertesi gün tüm personel, çalışma arkadaşlarının görev ve unvanlarını eskiye göre daha çok takdir ederek normal işlerine dönmüştü.

Bu Jessie'yi getirmek için de mükemmel bir plandı. Böylece Jessie onun bir kokteyl garsonu olduğunu düşünecek ve bu kez ona hizmet eden Jack olacaktı. Davetli listesindeki bekâr erkekleri aklından geçirdi. Doğrusu Jessie'ye göstereceği adamların hiçbirinin onun tipi olduğunu düşünmüyordu ama belki diğer seçeneklerini gördükten sonra Jessie onunla çıkmayı düşünebilirdi.

Elbette davetlilerden biri kim olduğunu fark ettiğinde

tüm planı berbat olabilirdi ama Jack kimliği ortaya çıkana kadar gerçek Jessie'yi biraz olsun tanımış olmayı umuyordu. Dışarıdan bakınca sert biri gibi durmasına karşın Jack, onun aslında duygusal ve sakin bir yapısı olduğundan emindi. Yapması gereken tek şey bunun ortaya çıkmasını sağlamaktı.

Ayağa kalkıp Sam'le tokalaşmak için elini uzattı.

"Oteli önümüzdeki Cuma günü süsleyeceğiz. Suitiniz için bir ağaç ayarlamamızı ister misiniz?" diye sordu Sam kendisine uzatılan eli sıkarken.

"Bu çok hoş olur. Fazla abartılı bir şeye gerek yok. Geleneksel kırmızı ve yeşil süslemeleri olması yeterli..."

"İlgileneceğim efendim."

Jack, Sam'in yanından ayrıldıktan sonra koridorda, butiğe giden asansörlerin bulunduğu tarafa yöneldi. Jessie için alışveriş vakti. Yalnız nasıl bir elbise seçmesi gerektiğinden emin değildi.

Tezgâhın ardında, altmışlarında olduğunu tahmin ettiği, gri saçlı, burnunun ucuna iliştirilmiş gözlüğüyle, yaşlıca bir kadın duruyordu. Jack'in kendisine doğru yürüdüğünü görünce kibarca gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Jack, ceketini çıkarıp mağazanın ortasındaki sandalyelerden birinin üzerine yerleştirdi. "Çok sevinirim. Bir gece elbisesi bakıyorum."

Kadın gözlüğünü çıkarıp tezgâhın altındaki bölmeye bıraktı. "Elimizde çok sayıda model var. Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

"Fazla abartılı olmayan şık bir elbise olsun istiyorum."

"Kiralık mı olacak yoksa kız arkadaşınız için mi satın alacaksınız?"

Jack askıda sıralanmış uzun gece elbiselerine şöyle bir göz attı. "Satın alacağım."

"Pekala. Bu arada benim ismim Sharon."

"Jack." diye karşılık verdi kadına soyadını bilinçli olarak paylaşmadan.

"Elbise kaç beden olacak?"

"Otuz sekiz beden. Boyu da yaklaşık şu kadar." dedi elini burnunun hizasına getirerek. "Açık kahverengi saçlı ve ela gözlü... Ayakkabı numarası otuz yedi."

"Tamam, şu an yanınızda olmadığına göre size bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Elbette Sharon, sizden yardım istememin nedeni bu değil mi?"

Kadın gülümsedi. "Uzun elbiseler gerçekten de yere kadar uzandığında şık duruyor, elbiseyi alacağınız kişinin şu an üzerinde deneme şansı olmadığına göre, size diz hizasında biten şık bir şey almanızı öneririm."

"Elbise bacaklarını açıkta bıraksın diyorsunuz öyle mi?"

Önlüğünün altından görebildiği kadarıyla Jessie harika bacaklara sahipti.

"Evet."

"Tamam, neden olmasın?"

"İsterseniz biraz oturun ben de askıdan birkaç model seçip getireyim. Aşmamamız gereken bir rakam var mı?"

Jack sandalyeye oturdu. "Siz elinizde olan uygun modelleri gösterin lütfen. Fiyatı dert etmeyin."

Sharon kaşlarını kaldırıp gülümsedi ve sonra mağazayı depo bölümünden ayıran perdelerin arasından kayboldu. Yanında döner bir askılıkla geri geldiğinde ona yarım düzine elbiseyi göstermeye başladı.

"Ela gözler hafif renkli elbiselerle kendini daha belli eder." diye açıkladı Sharon, zümrüt yeşili omuzları açıkta bırakan, boyun kısmı payetlerle süslü bir elbise seçerek.

"Onu beğenmedim." dedi Jack. Elbise üzerinde yıldızı olmayan bir Noel ağacını andırıyordu.

Sıradaki tek askılı, omuzlardan birini açıkta bırakan bir modeldi. Derin yırtmacıyla Jessie'yi gözünün önünde canlandırınca bu kırmızı ipek elbise hoşuna gitmişti. "Olabilir." diye fikrini belirtti.

Sharon bu elbiseyi ilk gösterdiğinden ayrı bir yere koydu.

Krem rengi, vücuda oturan, V yakalı diğer elbise de hoş görünüyordu ama kendi deneyimlerinden yola çıkarak kadınların genelde beyaz tonlarından uzak durduğunu söyleyebilirdi. Gümüş payet işlemeli elbise Yılbaşı partisi için mükemmel bir seçim olsa da Jessie'nin Cumartesi gecesi giymesi için pek uygun değildi.

"Buna ne dersiniz?" dedi Sharon en güzelini sona saklayarak. "Kadınlar siyah giymeye bayılır ve bu da beğendiğiniz kırmızı elbise gibi tek omuzlu. Arkasındaki hafif yırtmaç sayesinde bütün gece rahatlıkla dans edebilir. Üşümesi halinde ise üzerine alabileceği bir şalı da mevcut..."

Mükemmel. Fazla iddialı ve davetkâr değildi. Zarif ama abartısızdı. Yine de Jessie, onu üzerine giyince parlayacağından emindi. " Buna uygun ayakkabınız da var mı?"

"Elbette. Hatta bir çift sallantılı küpem bile var. Bu elbiseyle kolye takmanın uygun kaçacağını düşünmüyorum. Eğer imitasyon takıya karşıysanız, koridorun sonundaki Mitch mağazasında gerçek mücevherler bulabilirsiniz."

Jessie'yi bu elbise içinde karşıdan ona doğru yürürken hayal etti. Bu anı sabırsızlıkla bekliyordu. "Alıyorum."

"Peki ya küpeler?"

"Bunu biraz düşünmem gerek." Karşısına bir çift elmas küpeyle çıktığı an Jessie büyük olasılıkla hakkında kötü şeyler düşünecekti. Bir hırsız yerine konmak istediği en son şey olurdu. Zaten imitasyon takılarla kendini daha rahat hisseder diye geçirdi içinden. Yine de söz konusu Jessie olunca sahte hiçbir şeyi onunla bağdaştırmak istemiyordu. Jack ayağa kalkıp cüzdanından para çıkarmaya koyulduğu sırada butiğin kapısında elinde telefonla Sam belirdi.

"Demek buradasınız Bay Morrison. Böldüğüm için özür dilerim."

İsmini duyduğu an Sharon'un şaşkınlıktan gözleri büyüdü.

"Önemli değil Sam."

"Bay Morrison telefonda. Sizinle konuşması gerektiğini söyledi."

Jack, Sam'in elindeki telefona uzandı. "Tutarı buradan alır mısınız?" diye sordu Sharon'a kredi kartını uzatarak.

Sharon önce karta, sonra tekrar ona baktı. "Elbette."

"Merhaba Baba." dedi Jack ahizeyi kulağına yaklaştırırken. Tezgâhtara arkasını dönüp kendini babasının öfke patlamasına hazırladı.

"Jack, Şükran Günü'nde eve gelmemek de neyin nesi?" Gaylord'un ahizede yankılanan hırçın sesi yüzünden Jack telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Yapmam gereken çok iş var. Şu an buralardan ayrılmak akıllıca değil."

"Saçmalama oğlum. Kimse Şükran Günü'nde çalışmaz."

"İnsanların çoğu tatil günlerinde de çalışıyor." diye düzeltti Jack. "Oteller kapanmıyor öyle değil mi?"

"Bu yine de orada olman gerektiği anlamına gelmiyor. Otellerde işler kendi kendine yürüyebilir."

"Noel'de gelmeye çalışacağım."

"Çalışacak mısın? Bu yeterli değil. Bea Halan senin için yemek yapmazsa kendini işe yaramaz hissediyor."

Halasının uysal mizacını düşününce Jack'in yüzünde bir tebessüm belirdi. O ve babasının aynı ailenin çocukları olarak birbirlerinden nasıl bu kadar farklı insanlara dönüştükleri her zaman için çözülemeyen bir gizem olarak kalacaktı.

"Katie evde mi?"

"Sözde evde ama vaktinin çoğunu dışarıda geçiriyor." Gaylord Morrison'un sözlerinden hissettiği hayal kırıklığı anlaşılıyordu. Ne Katie ne Jack, malikânede babalarının istediği kadar çok vakit geçiren çocuklar değillerdi.

"Onu arayıp ilgisini çekmeye çalışırım. Ayın ortasında bir boşluğum olacak. O zaman birkaç günlüğüne eve gelirim. Bea Hala'ya benim için de biraz turta ayırmasını söyle."

Babası bir süre daha homurdandı ama nihayet pes edip telefonu kapattı.

İşlerin yıllar içinde tersine dönmüş olması tuhaftı. Jack'in çocukluğunun çoğu döneminde Gaylord hep evde eksikliği hissedilen baba figürüydü. Oteller zinciri inşa ederek ve zayıf otelleri zincire ekleyerek yıllarını bu işe adamıştı. İlerleyen yaşlarında ise hayatında neleri kaçırdığını nihayet anlamıştı ve şimdi hepsini geri almak istiyordu. En azından Jack böyle düşünüyordu. Ona Şükran Günü'nde Teksas'a dönmeyişinin gerçek nedeninden

bahsetse, babası jetine atladığı gibi Jack'in kız arkadaşıyla tanışmaya gelirdi.

Buna hiç gerek yoktu.

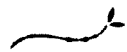
"Hepsi hazır Bay Morrison." dedi Sharon kredi kartını ve paketleri ona uzatırken. "İnisiyatif kullanıp küpeleri de ekledim, ücretsiz olarak. Gerçi kim olduğunuzu düşününce size fatura çıkarmak zaten çok saçma ama..."

"Sorun yok Sharon. Sizi tanımak güzeldi." dedi Jack paketi kolunun altına sıkıştırıp halinden memnun bir gülümsemeyle butikten ayrılırken.

Çoğu zaman hoşuna giden bir kadının ilgisini çekmek için ona bir şeyler alırken bu kez yalnızca karşısındakini mutlu etmeyi amaçlayarak bunu yapmıştı, kendine sevgili bulmak için değil... Yani durum tam olarak böyle de sayılmazdı ama neyse. Gerçekte Heather'dan sonra kimseyle birlikte olmamıştı. Bunun sebebi Heather'ın içinde bir şeyleri kırmasından çok, kadınların takındığı sahte maskelerin ardında gerçekten birlikte olmaya değecek kadar iyi bir karakterle karşılaşmamış olmasıydı.

Jessie ise içinde bir şeyleri uyandırmış, anlamsız seks ilişkilerini kafasından iterek uzaklaştırmıştı.

Asansörün düğmesine bastı ve cebindeki maymuncuk anahtarı çıkardı. Garsonlar gecesinde her şeyin düzgün ilerlemesi için tekrar Jack Moore karakterine bürünmesi gerekiyordu. Jessie'nin hafta sonu elbiseyi giymiş halde karşısında görmek için de, elbiseyi ona teslim ettiği an gözlerindeki parıltıyı görmek için de sabırsızlanıyordu.

Jessie, Jack'i restoranın mola odasına doğru yönlendir-

meden önce ellerini bir havluya kuruladı. "Hâlâ doğru bir şey yaptığımızdan emin değilim." dedi Jack'in elindeki kocaman paketi gördüğünde.

"Bu kadar dert edecek ne var ki? Sana adamın birinin bu elbiseyi birisi için satın alıp parasını ödediğini ama almaya gelmediğini söylüyorum."

"Bir insan satın aldığı elbiseyi neden mağazada bırakır ki?" Bu çok saçmaydı. Yine de kutuya göz ucuyla baktığında bile içinde bir heyecan dalgasının yükseldiğini hissetti. En son ne zaman üzerine şık bir elbise giydiğini hatırlamıyordu ki bunun nedeni hiçbir zaman böyle bir elbiseye sahip olmamış olmasıydı!

"Bilmiyorum bekli de kız arkadaşı onu terk etmiştir."

"O zaman neden parasını geri istemedi?"

Jack omzunu silkti. "Belki bundan utanmıştır. Zengin insanlar parayı ağaçta yetişen bir şeymiş gibi kolay harcarlar. Lütfen kendi ayağına kurşun sıkma." Jack'in sürekli olarak klişe cümleler kullanması Jessie'yi gülümsetti. Bu Teksaslılara özgü bir şey olsa gerekti.

"Kutuda ne var hiç merak etmiyor musun?"

Merak mı? Heyecandan avuçları ter içinde kalmıştı.

Jack kutuyu Jessie'nin burnuna doğru yaklaştırıp sallamaya başladı. "Haydi Jessiee... Aç şu kutuyu." dedi melodik bir tonda.

"Ah, ver şunu bana." Jessie uzanıp kutuyu elinden kaptığı gibi odanın ortasındaki masaya oturdu. Kapağını bir süre çekiştirdikten sonra kutu nihayet açıldığında nefesi kesildi.

İçindeki altın rengi, ince bir kâğıda sarılı, güzel siyah elbise bir servet değerinde olmalıydı. "Ah, Tanrım. Ben bunu giyemem. Bu çok fazla!" Ağzından bu cümleler dö-

külürken, iştahlı parmakları elbiseyi kavramış, daha yakından incelemek için kutudan çoktan çıkarmıştı.

Elbisenin kumaşı parmakları arasından kayıyordu. İpek olmalı diye düşüncelere daldı. Bugüne dek sahip olduğu ya da giydiği hiçbir şeye benzemiyordu. Elbiseyi üzerinde hayal edince kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu.

"Bu çok güzel Jack. Kim, neden bunu mağaza bırakmış anlamıyorum."

"Beğendin mi?"

"Beğenmek mi? Bayıldım." dedi hızla Jack'in yanından geçip kapının hemen dışında, çalışan dolaplarının bulunduğu yerde asılı boy aynasına yönelerek. Saçlarını topuz yapılmış hayal etti ya da açık da bırakabilirdi... Gözlerini de biraz daha far sürerek gölgelendirebilirdi. Bu sıradan bir siyah elbise değildi, bu her kadının isteyeceği ama çok azının sahip olduğu türden bir siyah elbiseydi. İçine askısız bir sutyen giymek gerekiyordu ama elinde bunlardan bir tane vardı. Tanrım, aklından neler geçiyordu böyle? Başkası için alınmış bir elbiseyi giyemezdi.

Yoksa giyebilir miydi?

Elbiseyi bedenine tuttuğu aynadaki görüntüsü karşısında gülümsemekten kendini alamıyordu. "Bu işin başına dert açmayacağına emin misin?" diye sordu.

Jack kapıya yaslanıp seksi bir gülüşle karşılık verdi. "Eminim."

Sanki başı derde girecek olsa bana söylerdi de, diye geçirdi içinden Jessie sorgulayan gözlerle aynadan ona bakarken.

"Ayakkabıları da gördün mü?" dedi Jack başıyla kutuyu işaret ederek.

Jessie başını çevirip baktığında kutudaki bantlı ve yapay elmaslarla süslü, topuklu ayakkabıları fark etti. Elbise için mükemmel bir seçimdi.

"Benim ayağıma göre mi?"

"Otuz yedi numara giyiyorum demiştin öyle değil mi?"

"Evet."

Tekrar kutunun yanma dönüp elbiseyi özenle katlayarak içine yerleştirdi. "Bilemiyorum Jack. Bunlar çok pahalı şeyler. Bunları ödünç aldığın için başına benim yüzümden bir şey gelirse buna dayanamam."

"Sana kimsenin haberi olmayacak diyorum. Bu elbise olduğu yerde aylardır öylece duruyordu. Nasıl tozlanmadığına hayret ediyorum. Güzel bir kadının onu giyme şansı varken bir kutunun içinde durup beklemesi çok yazık olur."

Jessie kaşlarını çattı. "Sen iflah olmaz bir adamsın."

"Bundan daha kötüsünü de duydum." dedi Jack kutunun kapağını kapatmasına yardım ederek. "Parti bu Cumartesi saat sekizde başlıyor." Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp Jessie'ye uzattı. "İşte içeriye giriş biletin."

Jessie üzerinde tarih, saat ve yer bilgilerinin yer aldığı kabartmalı kâğıda şöyle bir baktı. Köşesinde küçük bir parça çobanpüskülü iliştirilmişti. Zarif bir davetiyeydi.

Gece vardiyasındaki diğer garson kız Pam, başını oda kapısından uzattı. "İçerisi kalabalıklaşıyor."

"Ben artık gideyim, sen de işinin başına dön." dedi Jack. "Cumartesi gecesi görüşürüz."

"Başının derde girmeyeceğinden eminsen..."

Jack gözlerini devirdi. "Böyle bir şey olmayacak. Sana söz veriyorum."

Jessie kutuyu dolapların üzerine yerleştirip kapıya yöneldi.

"Hey Jack." diye seslendi Jack çıkarken.

Jack arkasını dönüp gülerek ona baktı. Gamzelerini ortaya çıkaran bu gülüş adeta imzası haline gelmişti. "Evet?"

"Teşekkürler."

"Saat sekizde." diye karşılık verdi göz kırparak.

"Anlaştık."

Jack şapkasını hafifçe eğerek Jessie'yi selamladıktan sonra kapıdan çıktı.

"Kimdi o?" diye sordu Pam.

"Bir arkadaş."

"Tabii ya. Bugünlerde böylelerine arkadaş diyoruz demek ki."

"Ah, kes şunu. Sen de başlama lütfen." dedi Jessie, Pam'in yanından uzaklaşırken.

"Eğer daha çok arkadaşa ihtiyacı olursa benim numaramı da verebilirsin."

"Senin bir erkek arkadaşın var." diye çıkıştı Jessie.

"Hah! Kesinlikle." dedi Pam, Jessie'nin etrafında dolanıp ve kendi kendine mırıldandı. "Arkadaş... Evet, tabii."

4. BÖLÜM

"Oyalanıyorsun." dedi Monica gülerek.

"Hiç de değil."

"Evet öyle."

Jessie yüzünü buruşturup kız kardeşine baktı ve sonra son bir kez aynaya döndü.

Elbise adeta üzerine göre dikilmiş gibiydi. Dar kesimi ince bel hatlarını ön plana çıkarmış, elbiseyle mükemmel bir uyum yakalayan ayakkabıları ise açıkta kalan baldırlarının daha havalı görünmesini sağlamıştı.

Saçlarını dağınık topuz yapmıştı; aralardan düşen bukleler omuzlarına dökülüyordu. Jack kutuya bir çift küpe koymuştu ya da elbiseyi satın alan adam onları da kutuya iliştirmişti ve Jack'in bundan haberi bile yoktu.

"Olağanüstü görünüyorsun." dedi Monica, yatakta uzanmış patlamış mısır yerken bir yandan da ablasını süzüyordu.

Jessie ellerini gergin bedeninde gezdirdi ve sonra kardeşine döndü. "Fena sayılmaz, öyle değil mi?"

"Haydi, bana şu adamdan biraz daha bahset... Jack'ti değil mi?"

Belki de artık gitme vakti gelmişti.

"Sana söyledim. Restoranda tanıştığım ve bana içinde bulunduğum bu delikten çıkmama yardım edebilecek zengin ve hoş bir adam bulmam için yardım etmek isteyen bir adam yalnızca. Böylece ben de üniversiteyi bitirebileceğim."

"Yakışıklı mı?"

"Kim, Jack mi?"

Monica gözlerini devirdi. "Hayır, henüz tanışmadığın zengin adam! Elbette Jack'i soruyorum."

Monica'nın sorusuna dürüst bir yanıt verecek olursa düzenli olarak onun tacizlerine maruz kalacağının farkındaydı. "Sanırım... Eh işte, fena sayılmaz." Jack'in gamzeli gülüşünü hayal ettiğinde, yüzüne yayılan tebessüme engel olamadı.

"Teksaslı mı?"

"Evet."

"Aksanı var mı?"

"Başından hiç eksik etmediği kovboy şapkasıyla uyum sağlayacak kadar."

"Onunla ne zaman tanışacağız?"

Jessie kardeşine dönüp ellerini beline koydu. "Düşündüğün gibi bir şey değil Mo. Jack yalnızca bir arkadaş hepsi bu. Ona birlikte olamayacağımızı söyledim."

"Yani senden hoşlanıyor."

"Evet, ama bana faydası olacak bir tip değil. Bir otelde garsonluk yapıyor. Üstelik hep geçici işlerde çalışıyor ve kalacak bir yer gerektiğinde arkadaşlarının evlerini kullanıyor. Benim, gerçekten bana destek olacak bir erkeğe ihtiyacım var, evimde bedavaya kalacak birine değil."

Monica yüzünü buruşturdu. "Aylağın teki diyorsun?"

"Hayır." diye çıkıştı Jessie ve sonra daha dürüst bir cevap verdi. "Bilmiyorum. Sanırım en azından kendi kendine yetiyor. Dinle, benim artık gitmem gerek."

Kız kardeşi yerinden doğrulup ona elbiseyle birlikte gelen şalı uzattı.

"Burada her şey kontrol altında, bu yüzden eve dönmek için acele etme. Gecenin tadını çıkar."

"Teşekkür ederim." dedi Jessie kardeşini kucakladı ve odadan çıktı.

Danny yanında kendi mısır patlağının olduğu kâseyle birlikte kanepeye kıvrılmıştı. "Çok güzel görünüyorsun anneciğim."

"Sağ ol tatlım. Monica Teyzeni üzme tamam mı?"

Danny teyzesiyle her zaman iyi geçinen bir çocuktu. "Birlikte bir DVD izleyeceğiz." dedi annesine.

"Tamam, ama saat dokuzda yatakta olmanı istiyorum."

"Biliyorum."

Jessie çantasını aldıktan sonra kapıya yöneldi. "Tekrar sağ ol Mo. Sana borçlandım."

"Haydi, git ve çok eğlen."

Jack on beş dakika içinde saatini üç kez kontrol etti. İnsanlar akın akın gelmeye devam ediyorlardı ama henüz beklediği kadın ortalıkta yoktu.

Belki de fikrini değiştirip gelmekten vazgeçmişti.

Garson rolüne uygun davranarak, elindeki tabakta taşıdığı kanepeleri, yanından geçen misafirlerden birine ikram etti. Birkaç istisna haricinde, insanların çoğu onun

kim olduğuna dair hiçbir fikre sahip değildi. Gerçek kimliğini bilen otel yönetimindeki personelin çoğu da onun gibi garson kıyafetleri içinde kamufle olmuşlardı.

Normalde oda servisi görevlisi olarak çalışan bir grup otel personeli, daire şeklinde bir araya gelmiş sohbet ediyorlardı. Adamlardan ikisinin elinde içki kadehleri varken, kadınlar tedirgin gözlerle etrafı incelemeye devam ediyorlardı. Jack, Sam'in şaşkın gözlerle barın etrafında dolanıp şampanya kadehleriyle dolu tepsiye baktığını fark ederek adamın yanına gitti.

"Selam Sam."

"Merhaba Bay..."

"Jack." diye araya girdi hızla. Maskesi düştüğü anda, Jessie için girdiği tüm zahmetler boşa çıkardı ki bu en son istediği şeydi.

"Merhaba Jack."

Az ileride yerinde duramayan iki kadını işaret ederek sordu. "Şuradakiler kat hizmetlerinden Louisa ve Shelly değil mi?"

Sam başıyla onayladı. "Evet onlar."

"Gergin görünüyorlar. Onlara birer içki teklif ederek ortamı yumuşatabilirsin bence."

Sam yüzünü asmamaya çalışsa da başarılı olamadı. Tepsiyi eline almayı denemeden önce içinden birkaç kadehi ayırıp bar tezgâhına bıraktı. Tıpkı kendisi gibi Sam da beyaz keten gömlek üzerine bir yelek giymiş ve siyah ince bir kravat takmıştı. Bir garson gibi görünmesini sağlayabilirsin ama onunla aynı performansı göstermesini bekleyemezsin, diye geçirdi içinden Jack.

Sam tepsiyi eline aldığında tepsi hafifçe yana yattı. Personellerinin yanına yürürken öyle yavaş adımlar atı-

yordu ki, Jack odanın diğer köşesine varana kadar aradan bir saat geçeceğini düşündü. Nihayet bunu başarsa bile büyük ihtimalle kadehteki içkilerin yarısı tepsiye saçılmış olacaktı, tabii tamamen devrilip yere düşmezlerse.

Kendi kendine gülümsedi.

Sonra onu fark etti.

Giriş kapısına doğru dönüp Jessie'yi görünce derin bir iç çekti. Kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Gözleri alev alev olmuştu. Pantolonundaki kabarmayı hissetmesiyle birlikte çoktandır bir kadınla birlikte olmadığını anımsadı.

Jessie'ye baktığında onun duru güzelliğini tarif edecek bir söz bulamıyordu. Ürkek bakışlarla odada göz gezdirirken yüzüne de utangaç bir tebessüm yerleşmişti. Elbise vücut hatlarını bir sevgilinin becerikli elleri gibi özenle sarmıştı. Uzun bacakları ve topuklu ayakkabıların içinden yükselen baldırları, içinde, onlara dokunma isteği uyandırdı. Jessie hep hayalini kurduğu kadındı ve Jack kesinlikle ona sahip olması gerektiğini biliyordu.

Jessie bakışlarının üzerinde gezdiğini fark etmiş olacaktı ki göz göze geldiler ve yüzüne içten bir gülümseme yayıldı. Ardından çekinerek ona el salladı.

Jack onun yanma doğru yürürken aceleci görünmemeye çalışıyordu. Bir grup insanın yanında durup aperatiflerden ikram etti ve sonra Jessie'nin yanma geldi.

"Muhteşem görünüyorsun."

Bu iltifat karşısında Jessie'nin yanakları kızarmıştı. "Sen de düşündüğümden daha iyisin Jack. Başında şapkan olmadan seni tanımam kolay olmadı." dedi gülümseyerek ve bir yandan Jack'in kravatını düzeltti.

"Şapka üniformayla pek yakışmıyor."

"Oysa seni diğerlerinden kolayca ayrıştırırdı." dedi Jessie takılarak.

Tam o sırada Sam ikilinin yanına yaklaştığında Jack nefesini tuttu. Adamın Jessie'ye karşı açık vermemesini umuyordu. "İçinde fazla bardak yokken tepsiyi taşımak o kadar da zor değilmiş." dedi Sam.

"Sana üstesinden geleceğini söylemiştim." dedi Jack tepside kalan son kadehi alıp Jessie'ye uzatarak. "Sam bu benim bir arkadaşım Jessie."

"Tanıştığımıza sevindim Jessie."

"Yeni patron kaytardığını düşünmeden önce gidip tepsini tekrar doldursan iyi edersin." dedi Jack.

"Neyse ki bu geçici bir iş... Bunu tam zamanlı olarak yapabilmem mümkün değildi."

"İnsana bir şeyler katıyor ama."

Sam adamın sözlerine katıldığını belli ettikten sonra mutfağa gitmek üzere yanlarından ayrıldı.

"Geçici mi?"

"Otel tatil zamanlarında takviye eleman çalıştırıyor, Sam da bu işte yeni." Hem de çok yeni!

Jessie köpüklü şarabından bir yudum aldı. "Ona bir patron edasıyla sahip çıkman çok hoş."

Dudaklarında kalan şampanyayı diliyle sıyırmasını seyrederken Jack'in karnına bir sıcaklık yayıldı. Kendini zorlayarak tekrar Jessie'nin gözlerine baktı. "Sam şaka kaldırabilen biridir. Gel şuraya geçelim." dedi Jessie'yi bütün salonu gözetleyebilecekleri bir uzak köşeye yönlendirirken. "Burası insanları çaktırmadan izlemek için mükemmel bir yer sence de öyle değil mi?"

"Evet öyle. Ayrıca bu salon da çok güzel... Dekorasyonu muhteşem, çok şık..."

Jack kırmızı Noel yıldızı çiçekleriyle, üzeri çeşitli ışıklandırma ve parlak aksesuarlarla bezenmiş Noel ağaçlarıyla donatılmış büyük salona şöyle bir bakındı. "Süsleme ekibi harika bir iş çıkarmış. İki gün önce bu salonda Şükran Günü kutlaması yapıldığını anlamak mümkün değil."

"Otelde dekorasyon işleriyle ilgilenen özel bir ekip mi var?"

"Evet."

"Eminim çok eğlenceli bir iştir."

"Koordinatör onlara zor zamanlar yaşatsa da her yıl aynı ekip gelip dekorasyon işlerini üstleniyor."

"Kız kardeşim Monica bu sene okulunu bitiriyor. Önümüzdeki yıl ben de okula dönüp bir ya da birkaç tasarım dersi almayı planlıyorum."

Jack, Jessie'nin uzaklara dalıp giden bakışlarını fark etti. Ağzından çıkan bu sözlerle birlikte bir an için onun gelecekle ilgili hayallerini öğrenme fırsatı yakalamıştı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Yaptığım işten başka her şey olabilir. Etkinlik koordinatörü ya da düğün organizatörü olabilirim. Günün sonunda yıkayacak bir şeylerin olmadığı bir iş istiyorum."

"Buranın koordinatörü Emily oldukça yoğun çalışıyor."

Jessie içini çekti. "Eminim evine üzerine yağ kokusu ve yapış yapış şurup içinde dönmüyordur."

Jack başını salladı. "Büyük ihtimalle."

"Eee, şu bahsettiğin seçkin bekârlar nerede?"

Jack salonu baştan sona taradıktan sonra, "Henüz pek gelen giden yok." diye yanıt verdi.

"Gerçekten mi?"

Bu doğru değildi ama Jessie'nin çıkmayı düşünebileceği kimseyi ona göstermek istemiyordu. "Burada biraz bekle. Gidip patronumun karnını doyurmam gerek. Göz açıp kapayıncaya dek dönmüş olurum. Birkaç tane de sen al." dedi tepsisinde bulunan tek ısırımlık kanepelerden ikram ederek.

"Onlar kanepe mi?"

"Evet."

"Kovboylar da kanepe yer mi?"

Jack güldü ve minik hamur işlerinden birini ağzına attı. "Hiç fena değil."

Jessie arkasına hızla göz attıktan sonra Jack'in koluna vurdu. "Onlar misafirler için."

Telaşlı hali Jack'i eğlendirmişti. Kanepelerden birkaçını peçeteye sarıp ona uzattı ve ardından ekledi.

"Hemen dönerim."

Jessie ikinci kadeh şampanyasını yudumluyordu. Jack peçetesine yiyebileceğinden çok daha fazla aperatif koymuştu. Ondan salonda dolaşmasını istedi; böylece bütün gece etrafında dolanıp patronuyla arasının kötü olmasına engel olmuş olacaktı.

Bir süre takıldıktan sonra Jack'in, ona çıkacak kimseyi göstermeyeceğinden emin oldu. Belli ki onu kendisi için istiyordu ve bu partiye de sırf niyetini hemen açığa çıkarmamak için taktik icabı davet etmişti. Jack müşterine neşe içinde ikram servisi yaparken bu kadar tatlı görünmese, bu davranışı yüzünden kolaylıkla rahatsız olabilirdi. Öte yandan bir yetişkin gibi gece gezmesine çıkmaya-

lı ne kadar olmuştu hatırlamıyordu bile. Aslına bakılırsa böyle bir tecrübesi hiç olmamıştı!

Tam Jack'ten ümidini kesmek üzereydi ki onun barda yalnız oturan bir adamı işaret ettiğini gördü.

"Hangisi?" diye sordu Jack'in arkasından gösterdiği yere göz atarken. Barda birkaç adam vardı; iki tanesinin yanında kadınlar vardı, bir başkası martini kadehini yudumluyordu ve bir diğeri de babası yaşındaydı.

"Dik dik bakma." dedi Jack önüne geçip görüşünü engelleyerek. "Joe Richard. Başından bir evlilik geçmiş. Şimdi bekâr, çocuklar anneleriyle kalıyor."

Hımm, Jessie başına daha çok dert almak istemiyordu ama sonuçta kendisi de mükemmel bir seçim sayılmazdı. "Joe hangisi?" diye sordu.

Jack hafifçe geriye döndü. "Saçları seyrek olan..."

Elbette babası gibi görüneni söylüyordu. "Benim için *biraz fazla yaşlı değil mi*?"

"Adayımızın hem genç hem zengin olması gerekiyor sanırım..."

"Servet avcısı gibi görünmesem iyi olurdu tabii."

Jack duvara yaslandı. "Kendini servet avcısı gibi mi hissediyorsun?"

"Beni zengin biriyle tanıştır ve sana bu sorunun cevabını bir haftada vereyim." dedi Jessie salonun çevresine göz atmaya devam ettiği sırada.

"Saatin yanındaki uzun adam." dedi otuzlu yaşlarında, arkadaşıyla şakalaşan bir adamı işaret ederek.

Jack kaşlarını çattı. "O evli."

"Gerçekten mi, parmağında yüzük yok ama?"

"Sorun da bu işte. Gerçek bir çapkındır kendisi."

Jessie yüzünü başka yöne çevirdi. "İhtiyacım olan son şey."

"Açık büfenin yer aldığı taraftaki üçüncü masa. Koyu renk saçlı, hafif göbekli olan." dedi Jack ve Jessie'nin bahsettiği kişiyi görmesi için kenara çekildi.

Hafif göbekli? "En azından babam yaşında değil ama yapma Jack, adamda tam gangster tipi var." dedi Jessie. Gerçekten de herif kısa boylu ve oldukça tıknaz biriydi. Üzerinden sayısız parlak mücevher fışkırıyordu.

"Büyük olasılıkla öyledir. Bizim 'aileden gelme' dediğimiz zenginliğe sahip. Hayatında bir gün bile çalışmış olduğunu sanmıyorum."

"Bol paralı bir aylak yani..."

"Evet."

"Zengin olsun ya da olmasın aylaklarla işim yok. Bir erkek çalışıp kendi ekmeğini kazanmak zorunda! Borsa değer kaybettiği an sefalete sürüklenecek kimseyle birlikte olmak istemiyorum." dedi Jessie masadaki kafaları tekrar incelerken.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Zengin olacak, fazla şişman olmayacak, kendi parasını kazanacak, genç olacak... Unuttuğum bir şey var mı?"

"Çocukları sevmesi de gerek."

Jack derin bir iç çekti. "Bu çok uzun bir liste oldu tatlım. Aradığın erkeği burada bulabileceğinden emin misin?"

Çıtayı yüksek tuttuğunun farkındaydı. "Hiçbir şeyden emin değilim Jack. Bu senin fikrindi unuttun mu?" diye kestirip attı.

"Peki, tamam, savunmaya geçmene gerek yok. Gece daha yeni başladı."

Jessie saatine baktı. İşin aslı saat çoktan on biri geçmiş ve salona yeni gelen kimse kalmamıştı.

"Bardan çıkan gri takım elbiseli." diye işaret etti Jack.

Söz konusu adamın arkası dönüktü ve yüzünü görebilmek için Jessie'nin bir süre beklemesi gerekti. Adam nihayet önünü döndüğünde ise anında gözlerini kaçırdı. "Tanrım, o nasıl bir burun öyle. Yazık."

Jack bir kahkaha atınca Jessie de gülmeye başladı. "O bir çengel burun."

"Etrafını nasıl görüyor acaba?"

"Görebildiğinden emin değilim."

Kadın misafirlerden biri Jack'in yanına doğru yürüyüp tepsisindeki karideslere uzandı. "Bunlar olağanüstü." dedi karideslerden birini ağzına atarken.

"Beğendiğinize sevindim Madam."

"Madam mı? Tanrım bu bana kendimi çok yaşlı hissettirdi."

Jessie kadının kırklı yaşlarında olduğunu fark etti. Yürürken pullarla süslü elbisesi parıldıyordu. Parmakları elmas yüzüklerle doluydu. Jack'i baştan aşağı süzdüğünde, Jessie tiksintiyle gözlerini devirdi. Niyetini bundan daha açık belli edemezdi!

"Bana kadınlara saygılı olmam öğretildi." dedi Jack ilgisizce.

"Ah, aksanın da çok sevimliymiş. Ne hoş."

Jessie'nin içinden gülmek geliyordu. Genç erkek avcısı bu panterin bir sonraki adımı herhalde oda anahtarını Jack'in cebine sıkıştırmak olacaktı.

"Bir tane daha ister misiniz?" diye sordu Jack tepsiyi kadına doğru eğerek.

Kadın bakışlarını bir kez daha Jack'in vücudunda gezdirdikten sonra nihayet, "Hiç seni kırar mıyım?" diye karşılık verdi.

Jessie onlara şaşkınlıkla baktı. Bu kadın varlığını hiç

fark etmemiş miydi yoksa hep böyle kaba biri miydi merak ediyordu.

"Ah Jack, senin salonu dolaşıp bunları servis etmen gerekmiyor muydu?" diye sordu Jessie dikkatini elinden geldiğince estetik ameliyatlı bu kadından uzak tutmaya çalışarak.

"Sanırım gerekiyordu."

Jessie'nin onu dürtmesiyle birlikte pişkin pişkin sırıtarak oradan ayrıldı.

Jack yanlarından uzaklaştığı sırada poposunu izleyen panter-kadın, kendi kendine "Nefis." diye mırıldandı.

"Sizin için yaşı biraz genç değil mi?" diye sordu Jessie.

Panter-kadın daha önce hiç fark etmediği Jessie'ye döndü. "Ah, onu bilemem ama her zaman girdiğim zahmete değiyor."

Jessie kadının konuşmasından, onun Jack gibi adamların görünüşlerine hiç takılmadan ihtiyaçlarını giderip karşılığında onları kullandığını anlamıştı. Üzerindeki elbise ve mücevherler sağlam bir banka hesabı ya da yüksek limitli bir kredi kartı olduğunu gösteriyordu. Jack'in de bu gibi kadınların seks, iyi vakit ve hatta bir miktar maddi kazanç sundukları tekliflerini kabul edip etmediğini merak etti.

Bu durumda kendisi ne oluyordu acaba? Bu partiye katılmış ve sağlam bir cüzdana sahip bir sevgili arıyordu. Panter-kadın ise sağlam cüzdanını kullanarak kendine bir seks arkadaşı arıyordu.

Aniden ağzının tadı kaçtı, şampanya yerine sirke içiyormuş gibi hissetti. "Af edersiniz." dedi kadının etrafından dolanıp, elindeki neredeyse boşalmış kadehi masaya bırakarak.

Salonun havası iyice ısınmıştı. Misafirlerden bazılarının bulunduğu titrek ışıklarla süslü terasa çıkıp aralarında dolaştı. Hissettiği suçluluk duygusuyla karışık hayal kırıklığı yüzünden içten içe oradan ayrılmak istedi. Eline fırsat geçse bunu kullanmaktan çekinmeyecek olan panter-kadın gibi o da Jack'i ve onun iyi niyetini kullanıyordu. Ne zamandan beri bu kadar sığ bir insana dönüşmüştü?

Belki de tüm bunlar bir hataydı?

Aniden girdiği bunalım havasından kurtulmak için, geniş bahçelerin ve içinde akvaryum balıklarının daireler çizerek yüzdüğü, ışıklandırılmış süs havuzunun büyüleyici manzarasını içine çekti. İki kayanın arasına girip gözden kaybolan portakal balığını izleyebilmek için korkuluklardan aşağı sarktı.

Tekrar doğrulduğunda yanında birisinin olduğunu fark etti.

"Merhaba," dedi takım elbiseli adam göz göze geldiklerinde. Jack gibi uzun boylu, zayıf biriydi. Bir piyanist gibi uzun parmaklara sahipti.

"Merhaba."

"Umarım rahatsız etmiyorumdur." diye devam etti hafif bir tebessümle.

"Ah hayır, yalnızca biraz temiz hava almaya çıkmıştım."

"Ben Brad." dedi adam ve elini uzattı.

"Jessie." diye karşılık verdi Jessie, adamın elini sıkmasına izin vererek.

"İçerisi gerçekten biraz havasız. Siz, burada birini mi bekliyorsunuz?"

Ağzımı arıyor, diye geçirdi içinden Jessie. Eğer bu işlerden hâlâ biraz olsun anlıyorsa, adam onunla flört etme-

ye çalışıyordu. Saçları Jack'e göre daha koyuydu. Konuşmasında en ufak bir aksan olmadığına göre de kesinlikle Teksas'tan değildi.

"Yoo hayır." dedi Jessie ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kendini garip hissetti. En azından garsonlardan birini tanıdığını söylemeliydi belki de. Öte yandan buraya birileriyle tanışmak için gelmişti. Jack onu bu partiye bunun için davet etmemiş miydi?

"Güzel, o halde size katılırsam sorun olmaz sanırım."

Bunu istiyor muydu? Brad sevimsiz bir adam değildi ama onda pek ilgi çekici bir yan da görememişti. Gülümsediğinde gözleri Jack'inkiler gibi ışıldamıyordu.

Adamı Jack'le kıyaslamaya derhal bir son vermeliydi. Jack garsondu; bu adam ise misafirlerden biri. Yine de Jack'in bu adamla konuşurken onu yakalayabileceği endişesiyle kendini yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissetti. Böyle hissetmemesi gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Bir adamın onun için seçmiş olduğu elbiseyi taşıyorken başka biriyle flört etmek yakışık almıyordu.

"Aslında ben gitmek üzereydim ama tanıştığımıza sevindim."

Yaşadığı hayal kırıklığı bir an için Brad'in yüzüne yansıdı. "Beni geçiştirmek için mi böyle söylediniz yoksa gerçekten ayrılıyor musunuz?"

"Gerçekten. Çok geç oldu ve benim... Bakıcımın evine gitmesi gerek." Peki, bu tamamen palavraydı. Monica'nın hiçbir yere gitmesi gerekmiyordu. Geçmişteki deneyimlerinden olası sevgili adayına bakıcısından bahsetmenin, yalnız bir anne olduğunu söylemenin en kolay yolu olduğunu öğrenmişti. Böylece aralarında, "Bekâr bir anneyle çıkmak ister misin?" gibi saçma bir diyalog yaşanmasına gerek kalmıyordu.

Brad göz ucuyla Jessie'nin sol eline baktı.

"Evli değilim." diye açıkladı Jessie.

Brad tekrar gülümsedi. Gamzeleri yoktu. Kahverengi gözlerinde bir ışıltı yoktu. En azından gözlerinin kahverengi olduğunu düşünüyordu ama loş ışıkta bundan emin olmak zordu.

"Çocuklarınız kaç yaşında?"

Evet, çocuk lafını duyunca çığlık atarak yanından uzaklaşmamış olması iyiye işaretti.

"Yalnızca bir oğlum var. Beş yaşında."

"Eminim o da annesi gibi çok güzeldir."

Hımmm gitme vakti... "Teşekkürler, evet, oğlum harikadır." diye karşılık verdi Jessie birkaç adım geriye çekilerek. Omzunun üzerinden arkasını kolaçan etti, birinin onu izlediğinden emindi.

"Sana Jessie diye hitap edebilir miyim? Belki bir ara kahve içmeye gideriz ne dersin?"

Bu teklife hayır dememek için kendini zor tuttu ve ardından neden böyle hissettiğini sorguladı.

Jack yüzündendi elbette.

Kahretsin.

"Neden olmasın?" diye yanıt verirken buldu kendini. "Kahveyi severim."

Brad ceketinin iç cebinden bir kalem ve kart çıkardı. "Bu hafta şehir dışına çıkıyorum ama önümüzdeki hafta başı dönmüş olacağım."

Jessie'nin ağzından tereddütle çıkan telefon numarasını Brad memnuniyetle not aldı.

"Artık gerçekten gitmem gerek."

"O halde sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, hoşça kal."

Jessie şalını sıkıca boynuna dolayıp kalabalık balo salonuna döndü. Birkaç adım atmıştı ki Jack'in kendisini izlediğini fark etti. Jack önce terasın açık kapısına baktı ardından tekrar Jessie'ye döndü. Jessie, Brad'in de peşinden salona girip girmediğini kontrol etmemek için kendisini zor tutuyordu. İçini suçluluk duygusu kaplamıştı ama bu çok saçmaydı. Kendini kötü hissetmesini gerektirecek bir durum yoktu.

Yüzüne sakin bir tebessüm yerleştirmeye çalışarak Jack'in yanına gitti.

"İşte buradasın." dedi Jack ona yaklaştığı sırada.

"Sen gittikten sonra şu panter-kadından kendimi kurtarmam gerekti."

Jack hâlâ terasın kapısını gözlüyordu.

"Ben artık gitsem iyi olur Jack." dedi Jessie. Saat neredeyse gece yarısı olmuş ve konukların bir kısmı partiden ayrılmaya başlamıştı.

O sırada Jack'in gözüne bir şey takıldı.

Jessie teras kapısına döndüğünde, Brad'in onları izlemekte olduğunu fark etti. Brad yanındaki misafirlerden birine dönmeden önce onu başıyla selamladı.

"Kim o?" diye sordu Jack.

"Adamın biri."

"Adamın biri mi?"

"Evet, dışarıda tanıştık. İsminin Brad olduğunu söyledi. Onu tanıyor musun?"

Jack bir yandan Brad'i incelemeye devam ederken başını salladı. "Hayır, tanıdığımı söyleyemem."

"Kibar birine benziyordu." dedi Jessie ve ona söylemezse içi içini yiyeceğini bildiğinden, "Benden telefonumu istedi." diye yumurtladı.

Jack aniden ona döndüğünde ise zorlukla yutkundu. Yüzünde hiç mutlu bir ifade yoktu. Gözlerinde görmeye alıştığı parıltı, tepesi attığında bambaşka bir boyuta geçmişti. "Yapma ama Jack, buraya birileriyle tanışmaya geldiğimi biliyorsun."

"Evet, yanına yakışacağından emin olduğum biriyle. O adam..."

"Brad."

"Brad de nasıl bir isim böyle? Avukata benziyor."

Jessie, Jack'in bunu bir hakaret olarak kullandığından emindi ama ona göre avukatlık istikrarlı bir hayatın göstergesiydi. "Brad son derece normal bir isim ve onun ne iş yaptığını bilmiyorum."

"Hakkında ne biliyorsun peki?"

"Doğrusu hiçbir şey..."

"Ve buna rağmen ona sorgusuz sualsiz telefonunu verdin öyle mi? Belki delinin teki. Neden çöpçatanlık işini bana bırakmadın ki?"

Jessie bir kahkaha attı. "Kes şunu. Deli biri olduğunu hiç sanmıyorum."

Jack, sonunda Brad'e dik dik bakmaya bir son verip Jessie'ye döndü.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama ben yetişkin bir kadınım. İnsanlara ilgili tahminlerimde de çoğunlukla yanılmam." Rory ve Mathew'i saymazsak tabii.

"Bilemiyorum." dedi Jack göz ucuyla tekrar Brad'e bakıp.

Jessie onun önüne geçti. "Ben gittikten sonra sakın saçma sapan bir şey yapayım deme. Misafirleri taciz edersen işinden olursun."

"Gidiyor musun?"

"Evet, dediğimi duymadın mı?" Hayır, elbette duymamıştı. Testosteron hormonu gerçekten erkeklerin beynini zehirleyen bir şeydi.

"Evde sorun mu çıktı?"

"Hayır, Danny büyük olasılıkla şimdiye kadar çoktan yatmıştır."

Jack elindeki tepsiyi yakınlarda bulunan bir masaya bıraktı. "Arabana kadar sana eşlik edeyim."

"Buna hiç gerek yok."

"Israr ediyorum." dedi Jack ve hafifçe Jessie'nin sırtına dokunup onu kapıya yönlendirdi.

"İşin ne olacak peki? Başın derde girmez mi?"

Jack güldü. Nihayet çatık kaşları biraz yumuşamış ve gözleri tekrar eskisi gibi parlamaya başlamıştı. "Gece yarısından sonra ne de olsa işim bitiyor."

"Henüz gece yarısı olmadı ama."

Jack söylediklerini duymazdan gelip onunla yürümeye devam etti. İnsanların arasından geçerek önce lobiye sonra da otelin giriş kapısına ulaştılar. "Arabanı valeye mi verdin?"

"Sence?" diye sordu Jessie valeye verilmeyen araçların park halinde olduğu kaldırıma doğru yönelerek.

Jack kapı görevlisini selamladıktan sonra ona yetişti. "Gerçekten de beni arabama kadar götürmene gerek yok."

"Beni centilmen biri olmamakla suçlayamazsın."

Evet, hakkında böyle düşünmesi mümkün değildi. Jessie arabaların arasından zikzaklar çizerek ilerleyerek nihayet eski Toyota Celica marka otomobiline ulaştı. Yeni ve şık bir sürü arabanın yanında silik kalsa da, çalışır durumda olması onun için yeterliydi.

"İşte benimki." dedi çantasından arabanın anahtarını

çıkarırken. Kapıyı açıp bindikten sonra çantasını yan koltuğa bırakıp Jack'e döndü. "Her şey için tekrar teşekkür ederim Jack."

"Bir şey yapmadım ki. Geldiğine sevindim." diye yanıtladı Jack elleri cebinde.

"Eğlenceli vakit geçirdim. İçeri tekrar girersen panter-kadına dikkat et."

"Panter-kadın mı?"

"Evet, karides düşkünü gösterişli kadından söz ediyorum. Kahvaltı yerine garsonları yiyecekmiş gibiydi ve görünüşe göre gözüne seni kestirmişti." Arkadaşlar, arkadaşları yanlış seks partneri seçiminden dolayı da uyarabilirdi öyle değil mi?

"Sen de Braaad'e dikkat et."

Jack'in, Brad'in ismini telaffuz ediş şekli karşısında Jessie gülmekten kendini alamadı. "Önümüzdeki hafta beni aramakla ilgili bir şeyler geveledi. Onunla çıkıp çıkmayacağımdan bile emin değilim henüz."

Şimdi niye böyle bir açıklama yapma gereği duymuştu ki? Bunun nedeni belki diğer adamın ismini söylerken Jack'in kaşlarını çatmış olmasıydı. Bütün gece boyunca hissettiği huzursuzluk iyiden iyiye kendini belli etmişti.

Jack geriye çekildi. "O halde iyi geceler."

"İyi geceler Jack."

Jessie kapıyı çekerken, gecenin gürültü patırtı yaşanmadan sonlanmış olmasından memnundu. Klasik sözler eşliğinde birbirlerine veda etmişlerdi.

Anahtarı kontağa soktuğunda, arabadan bir süre boğuk sesler yükseldi ve ardından motor tamamen sessizliğe gömüldü. Anahtarı tekrar çevirdiğinde cevap olarak yalnızca bir klik sesi duyuldu.

Kahretsin. Sanki tek ihtiyacı olan şey buymuş gibi bozulmak için tam da bu anı seçmişti. Jack arabanın önünde onu izliyordu. Jessie sorun yok dercesine elini salladıktan sonra motoru tekrar çalıştırmayı denedi.

Hiç hareket yoktu.

Öfkeyle kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Anlamıyorum. Lanet olası araba buraya gelirken bir kez olsun teklememişti."

"Kaputu kaldır."

"Arabalardan anlar mısın?" dedi Jessie ve eğilip koltuğun yanındaki manivelayı çekti.

Jack kapağı kaldırdı ama otoparktaki loş aydınlatma yüzünden motoru iyi seçemiyordu. Yine de rastgele birkaç ayarla oynadıktan sonra, "Tekrar dene." diye seslendi.

Jessie dediğini yapsa da sonuç değişmemişti. Bir kez daha arabadan inip Jack'in yanına gitti. "Bu arabadan nefret ediyorum. Her gün başka bir sorun çıkarıyor." diye söylendi.

"Kaç kilometre yaptı?" diye sordu Jack kaputu tekrar kapatırken.

"İki yüzden fazla..."

"Bin mi?"

"Sonuçta eski bir araba Jack."

"Bana anahtarı versene." dedi Jack başını sallayarak.

"Neden?"

"Sabah gün ışığında ne olup bittiğini daha rahat anlarım."

"Buna gerek yok. Ben çekiciyle aldırıp bir servise götürürüm."

"Paranı kendine sakla, önce bırak da ben tamir edip edemeyeceğimi bir göreyim." dedi avucunu uzatarak.

Jessie bir süre tereddüt etti. "Benim için fazlasıyla şey yaptın."

"Jessie tatlım, ver şunu."

Jessie anahtarı ona uzattı. "Eğer basit bir şey değilse ya da sana masraf çıkarırsa parasını ödemek isterim."

Jack'in ellerindeki yağı fark ettiğinde, Jessie arabanın arka kapısını açıp, oğlu için yanında bulundurduğu ıslak mendil paketine uzandı. "Bunları kullanabilirsin." dedi paketin içinden birkaç mendil çıkarıp Jack'e uzatarak.

Jack ellerini temizledikten sonra ona teşekkür etti. "Artık seni evine götürelim."

"Beni alması için kız kardeşimi arayabilirim."

"Ve gecenin bu vakti oğlun da uyandıralım öyle mi? Yapma ama." dedi Jack ve Jessie'yi dirseğinden tutup otelin kapısına yöneltti. "Pikabımı bir arkadaşım ödünç aldı bu yüzden seni eve götürmek için başka bir araba kullanmamız gerekecek."

"Senin iki araban mı var?"

"Pek sayılmaz."

Jessie, Jack'e yetişebilmek için adımlarını hızlandırdı. Jack park görevlisinin yanında durup gülümsedi. "Selam Wes."

Kendisine seslenilmesiyle birlikte Wes'in duruşu dikleşti ve bakışları Jessie ve Jack arasında gidip geldi.

"Merhaba Bay..."

"Jack." diye sözünü kesti Jack. "Bay demek fazla resmi kaçıyor."

"Jack." diye tekrarladı Wes, endişeli gözlerle bakmaya devam ederek.

"Wes, görünüşe göre otel misafirlerimizden biri arabasıyla ufak bir sorun yaşıyor."

"Ah, çok üzüldüm hanımefendi."

Jessie gülümserken Jack sözlerini sürdürdü.

"Müsait bir araç var mı?"

Wes kürsüde duran defteri kontrol etmek için yerinden kalktı. "Evet, var Bay... Jack ama görünüşe göre bu gece şoför sayımız eksik. İki tanesi diğer misafirleri evlerine götürmek için ayrıldılar ve ne zaman döneceklerini bilmiyorum."

"Sorun değil. Bayanı ben bırakırım. Elemanlarından biri arabayı getirebilir mi?"

Wes başını sallayıp hafifçe mırıldandı. "Hemen efendim."

Jessie, Jack'i kolundan tutup kendine doğru çekti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni eve götüreceğim."

"Otelin arabasıyla mı?"

"Sakin ol Jessie, bu her zaman yaptığımız bir şey."

Önce elbise, sonra parti ve şimdi de bu mu? Jack işten kovulmak için her şeyi yapıyordu ve kovulursa bunun bütün sorumlusu kendisi olacaktı.

Birkaç saniye sonra yanlarına bir limuzin yanaştı ve şoför koltuğundaki park görevlisi arabadan indi. Wes arka kapıyı açıp kolunu Jessie'ye uzattı.

Jessie kımıldamadı. Jack'in bahsettiği araba bu olamazdı.

Jack onu öne doğru itti ve "Arabaya bin." diye fısıldadı. "Senin için son derece sıradan bir olaymış gibi davran lütfen."

Jessie yüzüne yapmacık bir tebessüm yerleştirip hızlıca limuzinin arka koltuğuna geçti. Kapı ve koltuk kenarlarında gömme lambalar diziliydi. İçerisi rahatlıkla

sekiz-dokuz kişinin sığabileceği büyüklükteydi. Düz ekran televizyonun hemen altında bir mini bar yer alıyordu. Açılır-kapanır cam tavandan gökyüzünde parlayan yıldızlar görülüyordu.

Ön kapı kapandıktan sonra, Jack bir düğmeye basıp aralarındaki cam bölmeyi indirdiğinde, Jessie koltuğunda öne doğru atıldı. "Jack, sen çılgının tekisin."

"Güzel ama değil mi?"

"Güzel mi? Olağanüstü demek istedin sanırım."

"Sen otel misafirlerinden biriydin ve Morrison Oteli misafirlerine özen gösterir."

"Ben sahtekârlık yaptım ve sen de bunu biliyorsun." diye çıkıştı Jessie elini yumuşak deri koltuklarda gezdirip içini çekerek.

"Tatlım, inan bana sende sahte olan hiçbir şey yok. Hiçbir şey!"

5. BÖLÜM

Jack dikiz aynasından Jessie'yi izledi. Jessie ağzı kulaklarında önündeki düğmelere basıp, bu lüks limuzinin ona sağladığı ayrıcalıkları keşfediyordu. Her şey tek kelimeyle olağanüstüydü.

"Daha önce bir limuzinde seyahat ettin mi?" diye sordu Jack havaalanı yoluna dönerken.

"Hiç sanmıyorum. İnsanların hayatları boyunca böyle bir lüks içinde yaşadıklarına inanamıyorum."

"Bazıları yaşıyor."

"Canın arabayla dolaşmak istediğinde bir limuzin kullanmak nasıl bir şey olurdu hayal edebiliyor musun?"

Jack yutkundu ve gözlerini yoldan ayırmadan arabayı sürmeye devam etti. "Aileden gelen servete sahip birçok çocuğun... Yetişkinin hayatları boyunca istedikleri her an limuzinlerine bindiklerine şahidim. Çoğunun senin, benim gibi insanlar olduğunu görsen şaşırırdın." dedi dikiz aynasından bakıp Jessie'nin vereceği tepkiyi ölçmeye çalışarak.

Jessie yalnızca omuz silkmekle yetindi ve deri koltukları sanki kürkle kaplıymışlar gibi okşamaya devam etti.

Kendisinin de daha anne karnındayken bile limuzinlerde gezdiğini bilse hakkında ne düşünürdü acaba? Babası her zaman yanında olamıyordu ve birilerinin onu okula götürüp getirmesi gerekiyordu. Küçük yaşlarından itibaren kardeşi Katie ile birlikte hizmetlerine bir şoför atanmıştı. Ortaokula başladıklarında Jack babasına, şoförün daha 'normal' bir araba kullanıp kullanamayacağını sormuştu; böylece okuldaki çocuklar hakkında ileri geri konuşamayacaktı. Gaylord ona çocuklara kim olduğunu anlatması gerektiğini söylemişti. O bir Morrison'du, Morrison ailesi zengindi ve paralarını harcamaktan çekinmezlerdi.

Jack diğer çocukların okul çıkışı evlerine bırakılması işini kendine görev edinmişti. Böylece hakkındaki alaycı konuşmalar son bulmuş ve asıl eğlence o zaman başlamıştı. Liseye geldiklerinde gerçek arkadaşlarını ve otlakçıları birbirinden ayırt ediyordu artık. Mike, Tom ve Dean en yakın dostları olarak kaldı, diğerleri zamanla unutulup gitti.

"Bence herkes bu lükse bir kez sahip oldu mu ona kolaylıkla alışabilir. Tanrı biliyor ben hiç zorlanmazdım mesela."

Jack gülümsedi ve bu sözlerini daha sonra ona gerçekte kim olduğunu söylediğinde dinletmek üzere kaydedebilmiş olmayı diledi. "Arkada şarap var mı?"

"Şampanya var."

"Eğer senin için de uygunsa arabayı pistlerin yakınında bir yere park edeyim ve açılır tavandan jetlerin geçişini izleyelim ne dersin?" diye sordu Jack. Morrison Oteli,

havaalanına yalnızca yedi kilometre uzaklıktaki kongre merkezinin hemen köşesinde yer alıyordu.

"İyi de limuzini hemen geri götürmen gerekmiyor mu?"

"Hayır, bu güzelliği kullanacak kimse yok." diye karşılık verip, jetlerin kalkışını izlemek üzere park etmiş başka araçların yer aldığı karanlık bir sokağa saptı.

Güzel bir yer bulduktan sonra park edip motoru durdurdu ve Jessie'ye katılmak üzere arkaya geçti. Yerine oturduktan sonra düğmeye basıp tavanı açtı.

"Vay canına!" dedi Jessie gözleri parlayarak.

Jack şampanya şişesini bulup mantarın etrafına sarılı kâğıdı söktükten sonra ayağa kalkıp başını tavandan uzattı. Şişeyi dışarı doğru tutup mantarını patlatmasıyla birlikte içindeki sıvı köpükler etrafa saçılarak şişeden fışkırdı. Jessie sevinçle bir çığlık attı ve ardından içki tamamen yerlere dökülmeden önce temizlemesi için Jack'in eline bir havlu tutuşturdu.

"Çok teşekkür ederim hanımefendi."

Jessie tekrar güldü ve Jack yerine oturduğunda ona iki kadeh uzattı. Jack önce onun kadehini sonra kendininkini doldurdu. Şişeyi soğutucunun içine yerleştirdikten sonra da kadehini havaya kaldırdı. "Yeni arkadaşlıklara."

"Buna içilir." dedi Jessie kadehlerini tokuşturmadan önce. Şampanyasını yudumlayıp gevşeyerek geriye doğru yaslandı. Bakışları kalkan bir jeti yakalamak üzere gökyüzüne odaklanmıştı. "Biliyor musun insanların hep buraya park ettiklerini görürdüm ama bunu bir gün olsun buraya gelip aynısını yapmayı aklımdan geçirmemiştim."

"Bu iri yarı metal parçasını havada nasıl tutuyorlar hiç anlamıyorum. İnanılmaz."

"Ben de anlamıyorum. Hiç sorun yaşamamaları çok ilginç."

"Uçmak, seyahat etmenin en güvenli yolu." dedi Jack.

"Bunu bilmiyordum. Hayatımda sadece bir kez uçağa bindim."

"Gerçekten mi?" Buna inanmak çok güçtü.

"On iki yaşındaydım; kız kardeşim Monica da dokuz... Annem Seattle'dan geldiğini söyleyen bir adamla tanışmıştı. O yaz birlikte geçirdikleri iki hafta içinde adama sırılsıklam âşık olmuştu."

"Eşinden daha önce boşanmış olmalı."

"Başından birkaç boşanma geçti." dedi Jessie yüzünü biraz olsun bile ekşitmeden. Belli ki annesinin hallerine alışıktı. "Her neyse, bu adam onunla ve bizimle birlikte olmayı çok istediği konusunda annemin gözünü boyadıktan sonra Güney Kaliforniya'da yaşamasının mümkün olamayacağını, Seattle'da yürütmesi gereken bir işi olduğunu söylemişti. Annemden yaşadığı yeri terk etmesini ve çocukları kuzeye sürüklemesini isteyemezdi... Bu ona büyük haksızlık olurdu falan falan..."

"Sonra ne oldu?"

"Annem uçak biletlerimizi aldı, çantalarımızı hazırladı ve bizi Seattle'a götürdü." dedi Jessie aklına gelen anılarla birlikte kafasını sallayarak.

"Sanırım bu iş Bay Palavracı'nın hiç hoşuna gitmedi."

"Hayır. Bay Palavracı'nın karısı kapıyı açıp karşısında bizi bulduğuna hiç memnun olmadı."

"Of."

"Monica ve benim, hep şikâyet edilen Pasifik kuzeybatısının, yağmurlu iklimini deneyimleme şansımız olmadı. Annem bizi tekrar havaalanına götürdü ve eve

giden bir uçak bulana kadar orada neredeyse iki gün geçirdik."

"İki gün mü? Neden o kadar sürdü peki?"

"Annem biletleri gidiş-dönüş almayı akıl edecek kadar öngörülü olamamıştı ya da zaten bunu karşılayabilecek kadar parası yoktu. Bir arkadaşı hesabına para yolladı ama ucuz bir uçuş yakalamak için gece boyu tetikte beklememiz gerekmişti. Tam bir rezaletti."

"Uçmanın verdiği heyecan ve eğlenceyi hissetmen zor olmuştur." dedi Jack.

Jessie şampanyasından bir yudum daha aldı. "Peki ya sen? Senin annenle baban hâlâ evli mi?"

"Ah, hayır."

"Sesin pek emin çıkmadı."

"Evet, annem, ergenliğimin başında evden ayrıldı. Kendince bizimle iletişim kurmaya devam etti, bazen bir mektup yolluyor bazen telefon ediyordu. Kız kardeşim liseyi bitirene kadar babamı cepte tutmaya devam etti ama o mezun olur olmaz boşanma davası açtı." O günü dün gibi hatırlıyordu. "Aylardan Hazirandı. Teksas'ta havalar ısınmaya başlamıştı. Babam uzun saatler boyunca çalışıyordu. Sonra bir gün eve geldiğimde onu çalışma odasında oturmuş viski içerken buldum."

"Bunda ne terslik var anlamadım."

"Saat henüz öğlen birdi ve babam bir Çarşamba günü evdeydi."

"Ah. Sanırım bu babanın karakterine uygun bir davranış değildi."

Jack göz ucuyla Jessie'ye baktığında anlattıklarını büyük bir ilgiyle dinlediğini fark etti.

"Babam çok çalışır." dedi sessizce.

"Görünüşe göre babanı oldukça takdir ediyorsun."

"Evet. Çok çalıştı ve bir annenin desteği olmadan iki çocuk yetiştirmeyi başardı. Annem bizimle birlikteyken, babam tanıdığım herkesten çok çalışıyordu. Onu fazla görmezdik, belki de annem onu bu yüzden terk etmişti. Bilemiyorum. Annemin bu konuda şikâyet ettiğini hatırlamıyorum. Evden ayrıldıktan sonra babamı ortalıkta daha sık görmeye başladık. Benimle ve kız kardeşimle daha çok ilgilenir olmuştu. Her neyse, annem boşanmak istedi ve şimdi ilişkimiz Noel'de birbirimize kart yollamaktan ibaret. Hatta bazen o kadarını bile yapmıyoruz." Annesi geçen yıl İtalya'da Pierre ya da adı en az Pierre kadar berbat biriyle yaşıyordu.

"Baban çok zorlanmış olmalı öyle değil mi?" dedi Jessie kadehini kenara koyup geriye yaslanarak.

"Bence o annemi hep geri kazanmak istedi. Terk edilip onca yıl yapayalnız kaldıktan sonra annem bugün geri dönse, eminim neden gittiğine dair tek bir açıklama yapmasını istemeden onu kabul ederdi." En acısı da buydu zaten. Bir insanın annesini taparcasına sevmesinin nedenini, Jack'in anlaması asla mümkün değildi.

"Baban sana aralarında ne geçtiğini açıklamaya çalıştı mı peki? Annenin neden gittiğini?"

"Hayır. Bu konuda tek kelime etmedi. Benim de aklıma gelen tek sebep babamı artık sevmiyor olabileceğiydi. Babam maddi olarak her ihtiyacını üstlenmişti; annem pek istekleri olan bir kadın değildi. Hiç kavga etmezlerdi ama tabii durum benim gözümde böyleydi... Sonuçta ben daha küçük bir çocuktum."

"Baban yeniden evlendi mi?"

Jack hayır anlamında başını salladı.

"Anneni hâlâ seviyor olmalı."

Jack de öyle düşünüyordu. Artık bunun, en başından beri tek taraflı bir aşk olduğunu biliyordu.

"Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, ben Noel zamanı babamdan kart bile almıyorum." dedi Jessie koltuğunda kıpırdanıp ayağındaki ayakkabıları çıkararak ve ardından bacaklarını topladı.

"Gerçekten mi?"

"Bizi terk ettiği günden beri ondan tek bir haber almadım."

"Neden gitti peki?"

Jessie bir süre gözleri tavanda, geçmiş günlerle ilgili düşüncelere daldı. "Ebeveynlik ve tek eşlilik ona göre şeyler değildi. Annem ilişkilerinin en başından beri aldatıldığını bildiğini ama bunu kabullendiğini söyledi."

"Bir kadın bunu neden kabullenir ki?"

"Bakması gereken iki çocuğunun olması bir kadına her şeyi yaptırabilir. Ama eminim er ya da geç bu durum onu çökertecekti. Her neyse, annem bir gün boşanma davası açtı ve kâğıtları imzalamasını sağlayıncaya kadar onu evde tutmayı başardı. Ondan sonra babam çıkıp gitti."

Jessie'nin üşümeye başladığını görünce, Jack düğmeye basıp arabanın tavanını kapattı. Başka bir düğmeyle de kaloriferleri çalıştırdı. "Annen için zor oldu mu?"

Jessie omzunu silkti. "Eminim olmuştur ama sonra yerini hemen önce iki numaralı kocayla doldurdu; sonra üç numarayla. Son zamanlarda evlenmek yerine birlikte yaşama yolunu seçti ve ilişkileri yeterince yıprandığında eski sevgiliyi bırakıp yenisini buluyor."

"Fazla duygusuzca."

"Ama gerçek bu... Fontana'nın hemen dışında yaşı-

yor ama kız kardeşim sürekli onun fırtınalı hayatıyla uğraşmaktansa Danny ve benimle birlikte yaşamayı tercih ediyor."

Jack kolunu koltuğun arkasına doğru uzattı. "Akıllıca. Kimse hayatında bu kadar istikrarsızlık istemez."

"Kesinlikle."

"Sen ve kız kardeşin birbirinize yakınsınız o zaman?"

Jessie gözüne düşen bir tutam saçı geriye attı. "Çok yakınız. Peki ya sen ve kız kardeşin? Siz de yakın mısınız?"

"İyi geçiniyoruz ama çok yakınız diyemem. O biraz çılgın ruhlu, bir türlü büyümek istemiyor."

Jessie bir kahkaha attı. "Bunu arkadaşlarıyla Vegas'ta geçirdiği bir hafta sonundan sonra tanıştığım, neredeyse hiç tanımadığı biri için bu gece elbisesini ve ayakkabıları 'ödünç alan' ve bir kızı evine bırakmak için otelin limuzinini aşıran biri mi söylüyor? Eğer ona çılgın diyorsan, sanırım bu aileden gelen bir özellik."

Jack başını geriye atıp kahkahalarla güldü. Jessie'nin gözünde kilise korosunda şarkı söyleyen bir çocuk olmadığı kesindi. "Sen öyle dediğine göre doğrudur..."

"Tatillerde ailenin yanına gidiyor musun? Hâlâ burada olduğuna göre Şükran Günü'nde onları ziyaret etmedin sanıyorum."

"Çoğunlukla gitmeye çalışıyorum ama işler her zaman istediğim gibi yürümüyor. Peki ya sen? Sen Şükran Günü'nde anneni görmeye gittin mi?"

"Hiç kaçışım yoktu. Renee Effinger, bu annemin adı oluyor, seni evine davet ederse, bahane bulmadan gitmen yararına olur. Eğer gitmezsen, bir sonraki görüşmenizde ciddi suçlamalarla karşı karşıya kalmaya hazırlıklı olma-

lısın. Bir gün önce sabaha kadar çalışmış olmamın ya da yaptığı yemekleri sevmiyor oluşumuzun hiçbir önemi yok, o çağırdığı an, her koşulda gitmemiz gerekir."

"O halde sanırım Noel'i de onunla geçireceksin."

"Büyük ihtimalle. Danny onun eğlenceli olduğunu düşünüyor. Bir tek ben ve kız kardeşim annemle geçinemiyoruz. Etrafında, geri kalan herkes ona bayılır."

"Size karşı kötü davrandığı oldu mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Bizi yetiştirmek için elinden gelenin en iyisini yaptı ki tek maaşla bunu sağlamak hiç kolay bir şey değil. Bunu herkesten iyi biliyorum. Belki de ona olan kızgınlığımın nedeni, doğru düzgün bir adam bulup hayatının geri kalanını onunla sürdürmeyi denememesi yüzündendir. Anlamıyorum; bu ne kadar zor olabilir ki? Binlerce insan evliliklerini uzun yıllar boyu sürdürmeyi başarıyor. O bunu neden yapamıyor?"

Jack sesindeki üzüntüyü fark edince, "Binlerce insan da boşanıyor." diye atıldı.

"Biliyorum. Sanırım tek istediğim onun düzenli ve güven içinde bir hayat yaşaması."

"İstikrar senin için önemli." dedi Jack. Şimdi onun neden zengin bir koca bulmak istediğini anlıyordu. Jessie, paranın beraberinde düzenli ve dengeli bir hayat getirdiğini düşünüyordu. Oysa kendi ailesinin ilişkisi ona yanıldığını kanıtlıyordu. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu, taraflardan biri diğerine deliler gibi âşık olduğunda bile.

"Öyle."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Çocukluğum boyunca her sene Noel sabahı uyandığımda annemi evde bulmayı düşlerdim. Başına gelen kötü bir şeyler yüzünden bizden uzak kaldığını ama aradan geçen zaman boyunca

hep bizimle birlikte olabilmenin hayalini kurduğunu söyleyecek ve her şey eskisi gibi olacaktı.

"Ama o hiç gelmedi."

Jack başıyla onayladı ve boğazını temizledi. "Hiç."

Jessie uzanıp Jack'in elini tuttu. "Hayat bazen çekilmez oluyor."

"Anılarda bu kadar boğulduğumuz yeter! Gelecekle ilgili neler düşünüyorsun Jessie? Soyadın neydi?"

"Mann, Jessie Mann."

"Beş yıl sonra kendini nerede hayal ediyorsun?"

Jessie'nin yüzü aydınlanınca Jack konuyu değiştirdiğine memnun oldu. "Bilmiyorum. Okula geri dönmek istiyorum ve daha önce de söylediğim gibi belki organizasyon işleriyle ilgilenirim."

"Düğün organizatörü olmakla ilgili bir şey demiştin sanırım."

"Aslında annemin belediyede gerçekleşen nikâhlarını saymazsak, düğünlerle ilgili çok şey bildiğim söylenemez. Ama evet, gelinlere hayatlarının en mutlu geçmesi gereken günlerinde yardım edebilmeyi çok istiyorum."

Jessie hâlâ parmaklarını Jack'in elinin üzerinde gezdiriyordu. Jack yaptığı hareketin farkında olup olmadığını merak etti.

"Annenin başarısız evliliklerini öğrendikten sonra takdir edersin ki söylediklerin kulağa biraz tuhaf geliyor."

"Bundan evlilik kurumuna inanmadığım anlamını çıkaramazsın. Yani gerçek evlilikleri kastediyorum elbette, annemin geçici olarak rol aldığı evliliklerden değil. Ayrıca düğünler dışında başka şeyler de planlayabilirim. Yıldönümü partileri, doğum günü partileri, kurumsal et-

kinlikler... Bunların hepsi etkinlik planlamacıları tarafından gerçekleştirilen organizasyonlar."

"Otelin organizasyon işlerinden sorumlu kadının işi nasıl aldığını en kısa sürede öğreneceğim."

"Buna çok sevinirim."

"Senin için onunla konuşacağım."

"Teşekkür ederim." dedi Jessie gülümseyerek. "Peki ya sen Jack, sen kendini beş yıl sonra nerede görüyorsun?"

"Otel işlerini seviyorum." diye karşılık verdi Jack, başparmağını Jessie'nin avucunda gezdirirken.

"Bir otel mi işletmek istiyorsun?"

"Sayılır. Otellerde yeni bir konsept yaratmak istiyorum. Sıradan aileler için hazırlanmış, aile bütçelerine uygun bir işleyiş. Yalnızca lüks kesime hitap eden, en yüksek kalitede bir sistem değil anlayacağın."

"Limuzinler ve havyar bu sistemin bir parçası olmayacak yani?" dedi Jessie arabanın içine göz gezdirirken.

"Evet, bu uygun maliyetli olmazdı ama normal arabalar ve minibüsler iş görebilir. Orta sınıfa hitap etmek istiyorum ama bunu yaparken Morrison Oteli'nin sunduğu bazı avantajları da sağlayabilmek istiyorum."

"Ne gibi avantajlar?" diye sordu Jessie hafifçe ona doğru eğilerek.

"Bütün aileyi kapsayan odaya yemek servisi gibi... Ayrıca bebek bakıcılığı, köpek bakıcılığı ve uygun fiyatlara spa ve masaj hizmetleri gibi." Bu Ontario'da inşa etmek üzere olduğu otel için belirlediği konseptti. "Havaalanlarının yakınlarındaki tüm otellerde ve ailelere yönelik tüm tatil yörelerinde bu sistemi yerleştirmek en büyük hayalim."

"Yani tek bir otel değil bir oteller zincirinden söz ediyorsun. Bunlar çok ciddi hedefler Jack."

Jack kendini Jessie'ye açmaya devam etti. "Önce bir otelle başlayıp işlerin nasıl gittiğini gözlemlerim. Eksik ve yanlış giden noktaları düzelttikten sonra da ilk otelden elde ettiğim kazanımlardan yola çıkarak bir diğerini inşa ederim."

"Bunun için çok büyük bir sermaye ve büyük yatırımcılar bulman gerekir."

"Belli bir birikime sahibim." dedi Jack ve bu söylediği yalan değildi.

"Oteline ne ad vereceksin?" diye sordu Jessie gülerek ama gülüşünde alaycılık yoktu. Daha çok evet, eminim bunu bir gün başarırsın, ifadesi vardı; umarım tüm hayallerin gerçek olur, içtenliği taşıyordu.

"More for Less."

Jessie bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"Ne oldu? Beğenmedin mi?"

"More, Morrison'dan kopyaladığın bir kelime öyle değil mi?"

"Hayır, arkadaşlarım bana Jack Moore diye seslenir."

Jessie ismi gerçekten de beğenmemişti. "Yine de bu... Bilemiyorum, az paraya çok hizmet anlamını taşısın istiyorsun sanırım ama kulağa biraz basit ve ucuz geliyor."

"Fiyatları Morrison Oteli'ne kıyasla zaten ucuz olacak."

Jessie yerinde doğruldu. "İsmi insanların övünerek bahsedeceği bir şey olmalı. Eğer Morrison Oteli ile rekabet edeceksen oteline Morrison West ya da buna benzer bir şey koymanı öneririm. Veya Jack'in Yeri gibi bir şey..."

Jack, Morrison Oteli'yle rekabet konusundaki yoru-

munu özellikle duymazdan geldi. "Jack'in Yeri kulağa daha çok bir bar adı gibi geliyor."

Jessie haydi ama dercesine elini salladı. "Ya da bir arkadaşın evi gibi... Şunu bir düşün: Disneyland'a gidecek ve Jack'in Yeri'nde kalacağız. Bir de bunu: Sea World'e gidecek ve More for Less'te kalacağız. Ne demek istediğimi anladın mı? İlkinde harika vakit geçirme vurgusu hissediliyor, diğerinde kötü yataklı, akan çatılı bir konaklama eşliğinde, düşük bütçeli bir tatil."

Jack çenesini ovuşturdu. "Hiç bu açıdan bakmamıştım." Acaba planlama ekibi de aynı şeyi düşünmüş ama sırf fikir ona ait olduğu için düşüncelerini dile getirmeye çekinmişler miydi? Pazartesi günü pazarlama departmanıyla kesinlikle bir görüşme yapması gerekecekti.

"İsim konusunu netleştirmek için önünde daha çok zamanın var. Bizim gibi insanların böyle bir yer açabilmesi ve bağlantılar kurabilmesi için yıllarca çalışması gerek."

Jack hissettiği suçluluk duygusu yüzünden midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Jessie'nin gerçekten de onun kim olduğuna ve ne kadar zengin olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Gerçekte kim olduğunu bilse, acaba yine bu kadar açık ve dürüst olur muydu? Büyük olasılıkla hayır...

Jessie esneyerek ağzını kapattı ve göz göze geldiklerinde gülümsedi. Ardından bakışları hâlâ ayrılmamış olan ellerine kaydı; birbirlerinin avuçlarına minik daireler çizmeye devam ediyorlardı. Bunun biraz flörtçü bir davranış olduğunu hissettiği an elini yavaşça geri çekti.

Jack, dokunuşlarını daha ilk andan özledi ama bir yorum yapmadı. "Artık seni eve götürsem iyi olur sanırım."

Jessie onaylayarak başını salladı. "Evet. Saat geç oldu."

Ne var ki Jack, onu eve götürmek istemiyordu. Onunla geç saatlere kadar takılmak, konuşmak ve sonra beraberinde belki ufak bir öpücük ve hatta belki biraz daha yakınlık istiyordu. Jessie'nin pembe dudaklarının dudaklarıyla birleştiğinde şeker gibi eriyeceğini düşünüyordu. Aklım başına topla Jack! Eğer bunu yapmazsan her şeyi berbat edeceksin.

İsteklerini bastırmaya çalışarak kapıyı açıp arabadan aşağı indi.

"Senin için sakıncası yoksa ben de ön koltuğa geçmek istiyorum." dedi Jessie ayakkabılarını tekrar ayağına geçirip onu takip ederek.

"Emin misin? Arkası çok daha güzel..."

"İnsan tek başına olunca eğlenemiyor."

Jack ön kapıyı açıp Jessie'nin binmesine yardım ettikten sonra arabanın etrafından dolanıp şoför koltuğuna geçti.

Jessie evinin nerede olduğunu tarif ettikten sonra yola koyuldular.

"Bir dahaki vardiyan ne zaman?" diye sordu Jack.

"Yarın boş günüm, sonraki gün saat üçte başlıyor. Eğer arabamın büyük bir sorunu varsa kız kardeşim beni işe bırakıp alabilir. Problem neden kaynaklanıyor olabilir fikrin var mı?"

"Marş motoru bozulmuş olabilir. Yarın sabah bakacağım." dedi Jack yan gözle çantasından bir kâğıt parçası ve tükenmez kalem çıkaran Jessie'ye bakarken.

"Telefon numaram bu... Lütfen beni ara ve ne kadar masraf çıktığını söyle."

"Arkadaşlar, arkadaşlarına yaptığı iyilik için para almaz."

"Sen benim için fazlasıyla şey yaptın."

Gerçi henüz bir karşılığını alamamıştı ama... Elindeki kâğıdı koltukları ayıran bölmenin içine sıkıştırdı. "Elbiseyi kuru temizlemeye verdikten sonra mağazaya geri götürmen için sana getireceğim."

"Sende kalabilir." dedi Jack şeridini değiştirirken.

"O zaman ödünç almış değil çalmış oluruz."

Jessie asla böyle bir şey yapacak bir insan değildi. Jack'in elbiseyi parasını ödeyerek aldığı gerçeğini ondan saklamaktan başka çaresi yoktu.

"Kimsenin durumu fark edeceğini sanmıyorum."

"Benim farkında olmam yeter."

Israr etmenin faydası olmayacağını görünce Jack pes etti. Ona baktığında kulaklarından sarkan parlak küpeleri fark etti. "Küpeleri satın aldım. Onları kutuya geri koymana gerek yok, sende kalabilir."

Jessie'nin ince parmakları, zarif elmasların üzerinde gezindi ve dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Satın mı aldın?"

"Evet, sana çok yakışacağını düşündüm."

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"İçimden geldi. Erken bir Noel hediyesi olarak kabul edebilirsin." dedi Jack, içinden, gelecekte ona daha birçok hediye almanın hayalini kurarak.

"Umarım sana pahalıya patlamamıştır."

Jack kaşlarını çattı. "Hediyenin fiyatını sormak ayıptır."

Jessie hafifçe koluna dokundu. "Teşekkür ederim Jack. Bunu yapmamalıydın ama yine de sağ ol, çok naziksin."

Yolun geri kalanında konuşmadılar. Apartmanın önüne geldiklerinde saat neredeyse sabaha karşı iki olmuştu.

"Buradan sonrasını kendim gidebilirim." dedi Jessie.

Jack onu duymazdan gelerek kapısını açtı. "Teksas'ta, bir adam yanındaki kadının evinin kapısına yalnız yürümesine asla izin vermez. Özellikle de geceleri!" Hem ayrıca ona eşlik etmezse onu nasıl öpebilirdi?

Jessie güldü. Sıcak ve davetkâr sesi Jack'in kalbine işledi. "Teksas'taki erkekleri sinirlendirmeyi hiç istemem."

"Güzel."

Jack kapısını açıp arabadan inmesine yardım ettikten sonra, yolu göstermesi için Jessie'nin öne geçmesini bekledi. Jessie'nin peşi sıra yayılan çiçek esanslı parfüm kokusu eşliğinde koridorda ilerlediler. Dairenin kapısına geldiklerinde Jack ilerleyen zamanlarda kullanmak üzere kaç numarada oturduğunu zihnine not aldı.

Jessie göz ucuyla kapıya bakarken, saçından düşen bukleler zarif boynuna doğru döküldü.

"İşte benim evim." dedi Jack'e doğru dönerek.

Jack'in yanma sokulmasıyla birlikte kısa süreli bir şaşkınlık yaşasa da geriye çekilmedi. Dudaklarını hafifçe ısırdığında Jack'in kalp atışları hızlandı. Jessie'nin bakışları farkında olmadan gözlerinden dudaklarına doğru kaydığında bunu bir davet olarak algıladı ve itiraz etmesine fırsat vermeden eliyle başını kavrayıp dudaklarını kendine doğru çekti. Bütün gece içten içe yanan kıvılcım, bu yakınlaşmayla birlikte saniyeler içinde alevlere dönüşmüştü.

Jessie, ona karşı koymadı.

Jack kolunu onun ince beline dolayıp Jessie'yi daha da kendine çekti.

Jessie hafifçe inledi ve başını biraz daha geriye attı. Jack dilini gezdirdiği bu dudakların içinde adeta eridiğini hissetti. O ana ait tüm detayları hafızasına kazıdı; Jes-

sie'nin kokusunu, gülüşünü, dudaklarını... Jessie, Jack'i kolundan tutup, parmaklarını teninin üzerinde gezdirdi. Dilinin her bir ürkek hareketi, Jack'e karşı olan hislerinin yansıması gibiydi.

Aramızda arkadaşlıktan öte bir şey var, diye düşündü Jack.

Şairlerin şiirlerinde anlattıkları gibi bir şey...

Jack daha fazlasını istiyordu, kaçamak bir öpücükten çok daha fazlasını.

Kapı aniden ardına kadar açıldığında Jessie geriye sendeledi. Jack onu tutuyor olmasa büyük olasılıkla kıç üstü yere düşecekti. Jack parlayan gözleriyle hem Jessie'nin hem de kız kardeşi Monica olduğunu sandığı kişinin şok içindeki yüz ifadelerine bakakaldı.

"Ah af edersiniz. Çok özür dilerim." dedi Monica faltaşı gibi açılmış gözleriyle. Ellerini utançtan kızaran yanaklarına bastırmıştı.

Jessie, Jack'in yanından ayrıldı ve parmak uçları şişmiş alt dudağında gezindi. "Önemli değil. Jack de gidiyordu zaten." diyebildi nihayet.

Jessie biraz önce paylaştıkları andan dolayı pişmanlık duymaya başlamadan önce, hızla orayı terk etmesinin iyi olacağını düşündü Jack. "Seni yarın ararım."

Jessie derin bir nefes verip alt dudağını çiğnedi. "Tabi ya. Arabam için. Tamam, yarın konuşuruz."

"İyi geceler Jessie." dedi Jack arkasını dönüp yürüdü, şaşkınlıktan donakalmış iki kadını ardında bırakarak.

Koridorun köşesinden dönerken Monica'nın kıkırdamalarını duydu. "Aman Tanrım. Jack miydi o?"

Yüzüne yayılan gülüşü genişledi ve kendinden daha emin adımlarla arabaya yürüdü.

6. BÖLÜM

"O Jack'ti öyle değil mi? Tanrım amma yakışıklı adam." diye neşeyle çığlık attı Monica.

"Evet, o Jack'ti." Ölümcül dudaklara sahip Jack. Ah Tanrım, uğruna ölünecek bir öpüşmeydi. İnsanın başını döndüren, nefesini kesen bir öpüşme. Ve tamamıyla yanlış! "Kahretsin. Bu yaşanmamalıydı."

"Ne yaşanmamalıydı?" dedi Monica, Jessie'yi oturduğu yatağa doğru çekerek.

"Bu öpüşme. Ben buna izin vermemeliydim... O da..." Benim için uygun olmadığını hatırlatarak ondan uzaklaşmalıydım.

"Kötü mü öpüşüyor?" diye sordu Monica, ayaklarını bir Hintli gibi bedeninin altına toplayıp ellerini birleştirerek.

"Tam tersine, harika öpüşüyor ama ona engel olmalıydım."

"Tanrı aşkına neden? Olağanüstü biri ve o aksanı... Ahh, aklıma geldikçe benim bile içim eriyecek gibi oluyor."

"Hayalperest insanlarla ilgili neler hissettiğimi biliyorsun Monica. Morrison Otel'de garsonluk yapan biri o."

"Ne olmuş? Sen de aynı işi yapıyorsun. İkinizin ortak bir yönü işte!"

Jessie gözlerini devirdi. "Harika, bu şekilde para biriktirip günün birinde düzgün bir araba alabilir ve bir arpa boyu yol alamadığımız işimize gidip gelirken dönüşümlü olarak kullanabiliriz. Bu ilişki bir yere varmaz." Jack gibi bir adama âşık olmak yalnızca kalp kırıklığına sebebiyet verirdi. Sonra ne olacaktı? Sonu annesi gibi olacak, hayatını bir adamdan diğerine atlayarak mı geçirecekti?

Hayır, bu öpüşme bir hataydı. Jack'i bir daha gördüğünde, bu düşünceleri dosdoğru yüzüne söyleyecek ve aralarındaki mesafeyi koruması için ondan söz alacaktı. Aksi halde bu arkadaşlık son bulacaktı. Onunla konuşmaktan, gelecekle ilgili planlarını dinlemekten hoşlanıyordu ama öpüşmek yalnızca bir kereliğine yaşadıkları bir an olarak kalmak zorundaydı.

Olağanüstü bir an... Ama yalnızca bir kereliğine...

Jessie göz ucuyla kardeşine bakıp yatağa uzandı. "Çok yorgunum."

"Ama bu randevu hakkında daha çok detay duymak istiyorum."

"Bu bir randevu değildi."

"Ama seni eve bıraktı."

"Çünkü arabam bozuldu." diyerek durumu açıkladı Jessie.

"Seni kapının önünde öptü ve saat neredeyse sabaha karşı üç!"

"Limuzinin arka koltuğunda konuşup uçakların havalanışını seyrettik."

"Limuzine mi bindiniz?"

Bu cümleyi ağzından kaçırarak oğlu uyanmadan önce birkaç saatlik uyuma şansını da ortadan kaldırmış oluyordu.

"Otelin limuzini. Jack, beni eve bırakmak için onu bir süreliğine park yerinden aşırdı. Bu bir randevu değildi."

"Bana kesinlikle bir randevu gibi geldi."

Jessie bütün geceyi Jack'le birlikte geçirmiş, eve onunla birlikte gelmiş, arabada geçmişlerini ve gelecek planlarını paylaşmışlardı. Bu öpüşme kolay kolay unutulacak gibi değildi. "Tam olarak sayılmaz."

Monica üzerine çektiği yorganın altından sırıttı. "Eğer benim gördüğüm şey tam olarak çıkmak değilse bundan fazlası ne olur bilemiyorum." Çıkmak kelimesini üstüne basa basa vurguladıktan sonra ışığı söndürdü.

"İyi geceler Mo."

"İyi geceler abla. Sana harika, 'tam olarak öpüşmediğin' rüyalar diliyorum."

Jessie eline geçirdiği yastığı kardeşine fırlattı. "Şımarık."

"Eğer bana soracak olursan bu arabayı hurdaya çıkarmanın vakti gelmiş." dedi Max Harper, otelin yakınındaki küçük araba tamirhanesinin sahibi. Jessie'nin aracını memnuniyetle dükkânına çekmiş ve elinde bekleyen işlere rağmen araya sıkıştırıp üzerinde çalışmıştı. Jack, onunla Dean'in bekârlığa veda partisinden hemen önce tanışmıştı. Uzun yola hazırlamak için pikabını Max'a götürmüş ve o da aracın tüm bakımını yapmıştı.

"Bunu yapamam." dedi Jack. "Sahibi olan hanımefendinin henüz onu çöpe atacak durumu yok."

Max ellerini dükkândaki havlulardan birine temizledi ve mavi önlüğünden bir kalem çıkardı. "Fazla iş çıkarmadan onu tekrar çalışır hale getirebilirim. Öncelikle yeni bir marş motoru gerekiyor."

"Bundan çok daha fazlasına ihtiyaç var." dedi Jack yıpranmış kemerleri, aşırı ısınan radyatörü fark ederek.

"Asıl yeri söylediğim gibi araba mezarlığı ama yine de aksayarak da olsa çalışmasında ısrarcıysan marşı değiştirip bugün teslim ederim."

"Akü de eskimiş görünüyor." dedi Jack.

"Hâlâ biraz ömrü var ama istersen onu da yenilerim."

"Lütfen."

Max arabanın etrafından dolanıp gerekli parçaları toplamak için dükkânın arka kısmına geçti.

Arabanın tamir edilmesi gereken bir sürü sıkıntısının olması Jack'i huzursuz etti. Jessie'nin her an dağılmaya hazır bu külüstürü kullanması ya da gecenin bir yarısı, ıssız bir yerde bozulunca tek başına kalması ihtimalini düşündükçe içi ürperdi.

"Anlamadığım bir şey var." dedi Max.

"Neymiş o?"

"Sözlerimi lütfen yanlış anlama ama senin gibi zengin bir insan nasıl böyle bir külüstürü kullanabilir?" Max yaşına göre oldukça şişman biriydi, zorlukla nefes alıyordu ve saflık derecesinde dürüsttü. Adamı ona, Dean tavsiye etmişti ve Jack şimdi bunun sebebini anlıyordu. Ne kadar zengin olduğunu bilmesine rağmen Max ona ihtiyacı olandan fazlasını satmayı denememişti. Şimdi bile ikisi de gözlerini dikmiş iç karartıcı durumdaki motora bakıp, arabanın yıpranmışlığı konusunda hemfikirken Max, arabanın ıskartaya çıkması gerektiğinde diretmiyor; buna karşın sözlerini de sakınmıyordu.

"Araba benim değil ve dediğim gibi yalnızca bir arkadaşa yardım ediyorum."

"Ona işe yarar bir araba alarak yardımcı olabilirsin. Her araba tamircisi bana benzemez ve eğer bu kadın araba tamirinden anlamıyorsa, yağının değişmesi gerektiğinde bile cebinden dünyanın parası çıkar. Tamirci bu külüstüre bir kez dokundu mu baştan sonra bir sürü masraf sıralar."

Jack durumun farkındaydı.

Ama Jessie'ye birilerinin otelde yeni bir araba bırakıp gittiğini ve onu kullanabileceğini söyleyemezdi. Bu konuda daha büyük bir atılım yapması gerekirdi.

"Sana kesinlikle katılıyorum Max. Onu yalnızca tekrar çalışır hale getir yeter. Eğer arkadaşımın fark etmeyeceği şekilde bazı parçaları değiştirebilirsen bunu yap. Cebimden çok para çıktığını fark ederse, ödemek için ısrar edecektir." Arabayı bir tamirciye götürdüğünü söylemek konusunda bile çekinceleri vardı. Bir arkadaşın arabayı tamir etmeye çalışması başka bir şeydi... Bunu yapması için birini tutmuş olması bambaşka bir şey. Jessie onu sıkıştıran sorular sorarsa bu yalanı sürdürmesi kolay olmazdı. Yine de çok zorda kalırsa birinden yardım aldığını söylemekle yetinebilirdi.

Yalanlar ağını mümkün olduğunca zayıf tutması gerekiyordu.

"Kendisine para harcanmasını sorun eden bir kadın mı? Ciddi olamazsın. Ben onların hayal ürünü olduklarını sanıyordum."

Jack gülümsedi. Onunki gerçekti.

Nihayet telefonu eline alıp Jessie'yi aradığında neredeyse akşamüstü olmuştu. Bütün gün onu düşünmesine rağmen, onun cıvıltılı sesini duyduğunda öpüşmeleri-

ni tekrar aklına getirdi. Bütün öpücüklerin üzerinde bir öpüşme... Dudaklarının buluşması birbirlerine inanılmaz vaatler sunuyordu. Bir de birbirlerinin başka yerlerine dokunma fırsatı bulabilselerdi...

Jack, Jessie'nin bu öpüşmeden dolayı pişmanlık duyduğuna emindi; bu yüzden o bir şey söyleyene kadar konuyu açmamaya karar verdi. Ama tabii ki üzgün olmadığı bir konu hakkında ondan özür dileyecek değildi. Aslında Jessie'nin de bundan hoşlandığını biliyordu.

"Selam hayatım, rahat uyudun mu?" Jack bütün gece yatağında dönüp durmuştu ama bunu Jessie'ye söyleyerek ona telefonu kapatmak için bahane yaratmayacaktı.

"Selam Jack, eee ben... Fena uyumadım." dedi titreyen bir sesle. Jack, Jessie'nin doğruyu söyleyip söylemediğini merak etti.

"Araban bir saat içinde hazır olur. Evine bırakmamı ister misin?"

"Aslında Danny'yi köşedeki parka götüreceğim. Biraz arkadaşlarıyla oynamak istiyor."

Ooo, bu daha da iyi. "Arabayı oraya getirebilirim. Parkın adı ne?"

Jessie ona parkın adresini verip ekledi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Monica beni otele getirir."

Tek sonun arabanın otelde olmamasıydı. Tamircide yeni marş motoru, yeni bir akü takılmış ve ayrıca hava filtreleri ile yağı değiştirilmişti... "Benim için hiç problem değil."

"Emin misin?"

"Evet. Lütfen. Sana çok yardımım dokunmamış olabilir ama en azından bunu yapabilirim." Yalan dilinde acı bir tat bırakmıştı ama hiçbir şey olmamış gibi ağzından çıkıvermişti.

"Peki, problem neymiş?"

"Daha önce düşündüğüm gibi, marş motoru. Sadece doğru parçayı bulmam uzun sürdü."

"Senin için zor oldu mu?"

"Hayır. Otelin hemen karşısında yedek parçalar satan bir dükkân var. Arabayı temizletip getirmem biraz daha sürer. Bir saat sonra parkta olacak mısın?"

Jessie bir kahkaha attı. "Danny elinde olsa geceye kadar beni orada tutar. Dolayısıyla olacağımızdan emin olabilirsin."

"Bir saat sonra görüşürüz o zaman." dedi Jack ve telefonu kapattı.

Kasım sonu havası insanı biraz ısırıyordu. Jessie'nin tarifiyle montsuz kazak günlerinden biriydi. Güneş bedenini ısıtsa da dışarısı hafif soğuktu. Çocuklar parkta, ebeveynler ise banklarda vakit geçiriyorlardı.

Danny, yanındaki diğer üç çocukla lideri takip etme oyunu oynuyordu. Lider çocuk diğer çocuğu aşağı yukarı yönlendirip duruyordu. Salıncaklarda sallanıp, kaydırakta kayıp, kumda daireler çizerek oynanan bir oyundu bu. Danny'nin üstü tamamıyla kirlenmiş bir halde ortalıkta zıplamaya başlaması yalnızca on dakikasını almıştı. Böyle günler, Jessie'yi gece vardiyasında çalışmak için verdiği kararın doğru olduğuna inandırıyordu. Bu sayede oğlunun günlük aktivitelerinde yanında olabiliyordu; uyku saatleriyle çakışmadığı sürece tabii ki.

İşler her zaman yolunda gitmiyordu elbette. Geceleri üşüdüğünde veya kâbus gördüğünde yanında olamamak

üzücüydü ama neyse ki Monica bu gibi durumlarda bir profesyonel gibi gerekeni yapıyordu. Danny'nin gerçekten ona ihtiyacı olduğu akşamlarda ise Jessie ya izin alıp işe gitmiyor ya da hemen eve dönüyordu. Kendine bir gündüz işi bulduğundaysa Danny çoktan okula başlamış olacaktı. Böylece o çalışırken oğlu da zamanını okulda geçirecekti; en azından şimdilik planı buydu.

"Hey tatlım." diye seslendi arkasından biri. Sesin geldiği yöne döndüğünde Jack'in kendisine tebessümle bakan yüzünü gördü. Sadece birkaç santimetre uzağındaydı. Bu nedenle kendini biraz geri çekti, Jack'in ona bir merhaba öpücüğü vereceğini düşünmesini istemiyordu.

"Selam."

Bir piknik masasının kenarında oturuyordu. Jack'ten biraz daha uzaklaşmak için masanın ortasına doğru kaydı. Jack de tam karşısına oturdu.

Her şey tamam." dedi Jack parmak uçlarında tuttuğu anahtarı sallayarak.

"Demek sorun marş motorundaymış." dedi Jessie anahtarı alırken. Parmakların birbirine dokunmasından doğan bu temas, ona dün geceyi hatırlattı. Karşısındaki kovboyla dün gece el elelerdi.

Jack'in şapkası yine başındaydı. Gömleği kaslı vücuduna tam oturmuştu. Onu kucakladığında göğsünde hissettiği çarpıntıyı ve öpüşürken çıkardığı sesleri hatırladı. Gözleri Jack'in dolgun dudaklarına takıldı. Soğuk havaya rağmen birden terlediğini hissetti. Başını sallayarak zihnindeki düşünceleri kovmaya ve arkasını dönüp dikkatini Danny'ye yöneltmeye çalıştı.

"Marş motorun tamamen yanmış."

"Pahalı bir parça mı bu?" dedi Jessie cüzdanına uzandığı sırada.

"Bir arkadaşımın zaten bana borcu vardı."

"Yani başka birisine mi yaptırdın?"

"Evet, öyle oldu. Gerekli parçalar Max'ta vardı."

Ne kadar saçma bir düşünceydi. Jack'te gerekli parçalar nasıl olabilirdi ki? Jessie çek defterini çıkardığı sırada Jack elini tuttu.

"Max'in zaten bana borcu vardı Jessie, dolayısıyla bana ödeme yapmana gerek yok."

"Hayır, buna izin veremem."

"Vermek zorundasın." diye ısrar etti Jack.

"Peki ya sen pikabın için daha sonra onun yardımına ihtiyaç duyarsan? Benim için kredini kullanmış oldun şimdi." dedi Jessie ve Jack'in elinden kurtularak bir çek yazmaya koyuldu.

"Senin paranı almayacağım."

"Haklısın. Sen almıyorsun. Max'a vereceksin. Şimdi bana söyle, marş motoru ne kadar tutuyor?"

Jack soruyu umursamadan, Jessie'nin omzunun üstünden parkta oynayan çocuklara baktı. "Hangisi Danny?"

"Konuyu değiştirme."

Jack göz kırptı. Dudaklarında oyunbaz bir gülümseme belirdi. Jessie'ye ne kadar tuttuğunu söylemeyecek ve o parayı da almayacaktı.

Jessie ise ona bir şekilde bu parayı ödemesi gerektiğini düşünüyordu. Jack'in iyi niyetini kullanmak istemiyordu.

"Beş yaşındaydı değil mi?"

"Ne kadar Jack?" diye sordu Jessie son kez zorlayarak.

"Almayacağım Jessie." dedi Jack sırıtarak.

Bu adamı ikna etmek olanaksızdı. Jessie çek defterini tekrar cüzdanına koydu, "Bu iş burada bitmedi." dedi.

"Danny'nin saçları da sana mı benziyor?"

Yine konuyu değiştiriyordu şapşal. Monica ile çok iyi anlaşırlar, diye geçirdi içinden.

Jessie yerinde dönerek oğlunu gösterdi. "Lideri takip et oyununu oynayan çocukları görüyor musun?"

"Benim oğlum, öndeki çizgili kazaklı çocuk."

Jack'in yüzü birden aydınlandı. "Sana ne kadar çok benziyor."

"Gerçekten öyle."

Danny oyundan başını kaldırıp önce annesine ardından Jack'e baktı. Arkadaşlarına bir şeyler söyledikten sonra annesine doğru koşmaya başladı.

"Selam anne." Jessie oğlunun yüzüne düşmüş saçlarını arkaya doğru taradı. Tıraş zamanı gelmişti.

"Selam ufaklık."

"O kim?" diye sordu Jack'i göstererek.

"Bu benim bir arkadaşım. Adı Jack. Jack, bu da Danny."

Oğlunun yüzündeki tepkileri izlemek ilgi çekiciydi. Danny önce meraklı bakışlarla bakıp ardından biraz korkmuştu.

"Nasılsın Danny?" dedi Jack şapkasıyla hafifçe selam vererek.

Danny'nin gözleri bir anda büyüdü. "Sen gerçek bir kovboy musun? Ata binmeyi biliyor musun? Ve diğer bütün şeyleri..."

"Ben Teksaslı'yım. Zaman zaman at bindiğim oluyor." dedi Jack, aksanını daha da belirginleştirerek.

Jessie, Jack'e Onu ata binmek için cesaretlendirme, anlamına gelmesini umduğu bir bakış attı.

"Ben at binmek istiyorum ama annem bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyor."

"İnsanlar atlardan düşüp yaralanıyorlar." dedi Jessie.

"Ben de bir kez scooterımdan düştüm ama canım çok acımadı."

"Atlar scootera göre yerden epeyce yüksek." dedi Jack.

Güzel, diye geçirdi içinden Jessie. Jack bakışlarından doğru anlamı çıkarabilmişti.

"Ama at binmek çok kolay ve doğru atı bulursan hiç tehlikeli değil."

Bu kez öfkeli gözlerle Jack'e baktı. "Bizim nasıl olsa atlardan anlayan bir tanıdığımız yok; bu nedenle gerçekleşmeyecek bir olay için heyecan yapmaya da gerek yok."

Jack, Jessie'nin kızgın gözlerine baktı. "Aslında babamın Teksas'ta bir çiftliği var ve orada bir sürü genç ve yaşlı atı var."

Jessie dudaklarını ısırdı. "Biz Teksas'ta değiliz."

"Bir gün babanın çiftliğine gidebilir miyiz?" diye sordu Danny.

"Bence bu harika bir fikir." dedi Jack, Jessie'nin öfkeli bakışlarını görmezden gelerek. "Belki bir gün gideriz."

Danny, Jessie ona bakana kadar kazağını çekiştirdi. "Çok harika olmaz mı anne?"

"Teksas çok uzak Danny. Şimdilik panayırdaki midillilerle idare etmelisin."

Hayalleri yıkılan Danny, arkadaşlarına dönerek, "Durun ben de geliyorum." diye bağırdı ve yanlarına koştu.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Jessie, Danny sözlerini duyamayacak kadar uzaklaştığında.

"Ne yaptım?"

"Babanın çiftliğini ziyaret etmek için onu ümitlendirdin. Bir Teksas yolculuğuna şu an gücüm yetmez."

Jack kendini suçlu hissetti. Jessie de onun pişman ol-

duğunu anlayınca mutlu oldu; çünkü oğluna karşı zor durumda kalmıştı. Maalesef her gün Danny'yi hayal kırıklığına uğratıyordu. İstediği oyuncakları alamıyordu, oynayabileceği bahçeli bir evleri yoktu. Daha bunları sağlayamamışken, Teksas'ta ata binme sözü vermek onun için çok fazlaydı.

"Ama çok heyecanlandı."

"Daha beş yaşında! Balonları görünce de heyecanlanıyor."

"Teksas buradan üç günlük mesafede."

Jessie kollarını önünde kavuşturdu. "Yeter tamam mı? Oraya gidemeyeceğimi biliyorsun. İşten izin almam, yolculuğun maliyetine katlanmam... Belki beş yıl içinde bu mümkün olabilir ama şu an bunu yapmam imkânsız. Şimdilik Danny'ye biraz yılbaşı neşesi yaşatırsam bile kendimi şanslı sayıyorum. Bir Teksas yolculuğu ona sunabileceğim şeyler arasında değil." Jessie bunları kabul etmekten nefret ediyordu ama durum maalesef buydu. Hatta bazen part-time bir iş daha almayı düşünüyordu ama bu durumda Monica'yla birlikte oturttukları zaman planı bozulacaktı. Şu an, hayattaki eğlenceli şeyler beklemek zorundaydı.

Jack derinden gelen bir şeyler söylemek ister gibiydi ama onun yerine gözlerini yere indirip, "Üzgünüm." diye karşılık verdi. Bu sözler Jack'in alışık olmadığı türden şeylerdi sanki bu nedenle Jessie daha fazla üstelemedi. "Sorun değil, kötü niyetli olmadığını biliyorum."

"Hayır, sorun. Çenemi tutmam gereken zamanları bilmeliyim."

Jessie gülümseyerek aradaki gergin havayı yumuşattı. "Babanın gerçekten bir çiftliği var ha?"

"Teksas çok büyük bir eyalet. Birçok insanın orada arazisi var."

"Kaliforniya'daysa kimsenin arazisi yok gibi görünüyor. Oysa küçük bir bahçe bile benim için harika olurdu." dedi Jessie. Bahçeleri olmadığı için Danny'ye bir köpek bile alamıyordu.

"Bana öyle geliyor ki bir gün istediğin her şeye kavuşacaksın."

Jack. Her zaman pozitif, her zaman hayalperest... Yakışıklı, harika öpüşen, fedakâr, hırslı ve tekrar eklemek zorundaydı ki hayalperest. Hayalperestler işler istedikleri gibi gitmediğinde farklı bir hayale geçiş yaparlardı.

"Dinle Jack, dün gece hakkında..." Jessie bakışlarını onun gri gözlerinden kaçırıp, masanın üzerinde buldukları ekmek kırıntılarına saldıran bir grup karıncaya odaklandı. "Bunun yaşanmaması gerekiyordu."

"Neyin? Limuzin yolculuğunun mu? Onu hemen geri götürdüm. Yokluğunu kimse fark etmedi."

Jessie'nin omuzları düştü. Kahrolası adam, bunu söyletmenin kolay olmadığını bilerek onu zorluyordu.

"Hayır, limuzin değil. Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun."

"Ah," dedi Jack şaşırmış gibi davranarak. "Sen olağanüstü öpüşmemizden bahsediyorsun."

Jessie onu susturarak etrafına bakındı. Kimsenin bu konuşmaya şahit olmasını istemiyordu. "O bir hataydı."

"Bana hiç de öyle gibi gelmedi."

Jessie, ağzından bunun bir hata olduğuna ilişkin kelimeler dökülmesine karşın, Jack'in aslında böyle hissetmediğini kolaylıkla anlayabileceğinin ve ona besbelli yalancı olduğunu söyleyebileceğinin farkındaydı. Öpüşmesi

gerçekten de olağanüstüydü; onu saatlerle yatakta dönüp durduracak, sabaha kadar uyutmayacak kadar olağanüstü. "Bunu bir daha tekrarlayamayız."

Jessie bir süre sonra nihayet cesaretini toplayıp Jack'in gözlerinin içine bakabildiğinde, yüzündeki sırıtışı gördü. "Bu hiç komik değil Jack. Sana daha önce de seninle çıkamayacağımı söyledim."

"Evet, sebebi neydi tekrar hatırlatır mısın?"

"Sebebin ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. Sen hayalperest birisin Jack. Parlak bir gelecek için harika planlara sahipsin ve içimden bir ses bir gün tüm amaçlarına ulaşacağını söylüyor ama şu an... Hayal dünyasındasın. Hayatımda Danny olmasaydı belki o zaman..." Jessie sözlerini duymadığından emin olmak için yan gözle Danny'ye baktı. Jack ve ondan habersiz parkın en uzak köşesinde oynamaya devam ediyordu. "Oğlumu düşünmek zorunda olmasam, belki birbirimize uygun insanlar olup olmadığımızı anlayabilmek için seninle çıkabilirdik. Ebeveyn olduğunda ve hayatta aldığın kararlar başka bir insanı da etkilediğinde, kiminle çıktığın konusunda hatalı adımlar atmaman gerekiyor."

Jack'in yüzündeki tebessüm kayboldu ve hafifçe kaşları çatıldı. "Jessie asıl korktuğun şey ne?" diye sordu sakince.

"Annem bir keresinde âşık olmayacağını düşündüğün kimseyle çıkma, demişti. Ergenlik dönemimde onun bu tavsiyesini dinlemedim ve sonuçta Danny doğdu. Onu bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Bana dünyaları bahşetseler oğlumun elimden alınmasına izin vermem. Ama aynı hatayı da tekrarlayamam, bu hem ona hem kendime yapacağım büyük bir haksızlık olur. Sen harika bir

adamsın Jack ama bizim arkadaş olarak kalmamız gerek. Arkadaşlar birbirleriyle öpüşmezler. Çok üzgünüm ama aramızdaki ilişki bundan öteye gidemez."

O halde bu sözler daha ağzından çıktığı an neden canının bu kadar yandığını hissediyordu.

Jack dirseklerini masaya koydu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek öyle değil mi?"

"Hayır. Anla beni lütfen. Ama hâlâ seninle arkadaş kalmak istiyorum."

Jack çenesini ovuşturduktan sonra gülümsedi. "Bundan hoşlandığım söylenemez ama seni anlıyorum."

Jessie içini çekti. "O zaman aramızda bir kırgınlık yok, değil mi?"

Jack'in gözlerinde haylaz bir ifade belirdi. "Hayatım hiç öyle şey olur mu? Şimdilik gitmem gerek ama seni arayacağım."

"Elbiseyi Salı gününe kadar temizletmiş olurum. Sonra da otele bırakabilirim istersen."

"Buna gerek yok. Ben restorana uğrarım. Salı günü çalışıyorum demiştin öyle değil mi?"

"Evet."

Jack ayağa kalktı. "Tamam, orada görüşürüz. Eğer bir işim çıkarsa seni ararım."

"Bana uyar."

Jack sanki bir şeyler daha söylemek istermiş gibi Jessie'ye baktı ama sonra bundan vazgeçti. "Umarım günün güzel geçer. Görüşürüz Jessie."

'Teşekkürler, umarım senin de."

Ve Jack gitti. Jessie ardından onun kot pantolonla sa-

rılmış güzel poposuna bakakaldı. Onu kendisiyle çıkmaya ikna etmek için en ufak bir karşı hamlesi, itirazı olmamıştı. Hiçbir şey.

Böyle platonik bir ilişkiyi bu kadar kolay kabul ettiği için Jessie'nin aslında mutlu olması gerekirdi ama değildi. Belki de öpüşmeleri onu içten içe çok etkilemişti. Hayatında bir daha seni böyle öpen bir adam bulamayacaksın, diye geçirdi içinden.

Belki de âşık olan yalnızca Jack değildi.

Jessie, bakışlarını Jack'ten uzaklaştırıp dikkatini oğluna vermek için kendini zorladı. Tam kafasını çevirecekken Jack arkasını dönüp onu yakaladı.

Şapkasının gölgesi altındaki yüzüne tereddütsüz kocaman bir sırıtış yayılmıştı.

7. BÖLÜM

Jack, pazartesi ve salı günlerinin çoğunu toplantılarla geçirdi. Güney Kaliforniya Bölgesi, Pazarlama Müdürü Eric Richardson, oteller zinciri için bir dizi yeni isim önerdi.

Jack, Eric'e çekincelerini neden daha önce dile getirmediğini sorduğunda, yeni otellerde adı geçeceği için, bunun Jack'in egosunu çiğnemek olarak algılanabileceğinden korktuğunu söyledi.

"Bir dahaki sefere yapman gerekeni yap." dedi Jack ona. "Sana pazarlama fikirlerini ortaya koyman için para ödüyoruz. Eğer otelin ismi insanları kendine çekmezse, o zaman bunca yatırım boşa gider ve başarısız oluruz."

Giriş kattaki konferans salonlarından birinde karşılıklı oturuyorlardı. Eric, Jack'ten çok daha gençti ve büyük olasılıkla ona fazla karşı gelirse işini kaybedebileceği endişesini taşımıştı. Jack, yıllar boyunca çalışanların bu tür duygusal tepkileriyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Karşısındaki kişinin rahatlayıp kendini güvende hissetmesi ve gerçek fikirlerini ortaya koyabilmesi için çoğu zaman ciddi bir mesai ve emek harcaması gerekiyordu.

"Bir sonraki buluşmamızda bu konuşmamızı hatırlatırım." dedi Eric.

"Elbette bunu yapmalısın. Otel için farklı bir isim düşündün mü?"

Eric omzunu silkti. "Henüz üzerinde çok düşünme fırsatım olmadı. Yapılacak işler listemin en başına otele yeni bir isim bulma maddesini ekleyeceğim."

Jack, Jessie'yi ve ona önerdiği isimleri düşündü."Morrison East'e ne dersin?"

Eric yüzünü buruşturdu. "Hm, bu batıda yaşayan müşterilerimiz için biraz kafa karıştırıcı olabilir."

"Jack'in Yeri."

"Neredeyse çok sıradan ama diğerine göre kulağa daha hoş geliyor. Ah." Eric sandalyesinde doğruldu. "Morrison Family Inn'e ne dersin?"

Jack ceketini düzeltirken bir süre bu ismi düşündü. "Beğendim. Hem otel işinde kalitesi ve liderliği ile ülke çapında başarılı olan Morrison ismiyle ilişkilendirmiş hem de aile kavramını bünyesinde barındırmış oluyor. Bence bu işe yarayacaktır."

"O halde not alayım mı?"

"Evet, ama öncesinde birkaç pazar araştırması yapalım ve insanlar da bizimle aynı fikirde mi görelim."

Eric başıyla onayladı. "Ofisime döndüğümde yardımcımı hemen bu işle görevlendireceğim."

"Bana önümüzdeki hafta sonuçları iletirsin."

Eric yerinden kalkıp not kâğıtlarını katlayarak çantasına koydu.

"Eğer ekleyeceğiniz başka bir şey yoksa ben San Fransisco'ya gideceğim. Noel öncesindeki yönetim kurulu toplantısında görüşürüz."

Jack ayağa kalkıp adamın elini sıktı. "Görüşürüz. Kalkıp onca yolu geldiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim ne demek."

"Eric bir şey daha var."

"Bundan sonra fikirlerini açıkça dile getirmekten lütfen çekinme. Düşüncelerimiz farklı diye seni işten kovacak değilim."

Eric başını salladı. "Ekonomik koşullar göz önünde bulundurulunca, bugünlerde herkes işini kaybetmekten korkuyor."

Jack onun endişelerini anlıyordu. Piyasadaki durgunluk ve geri çekilme nedeniyle otellerde birkaç kez toplu işten çıkarmalar yaşanmıştı. Bu bütçe dostu otel fikri de kötü giden ekonomiye dayalı olarak gelişmişti.

"Morrison Otelleri krizle başa çıkıp tehlikeyi atlattı sayılır. Artık daha fazla işten çıkarma durumları yaşanmayacaktır." diye karşılık verdi Jack. Yapabileceğinin en iyisi buydu. Adama sonsuza dek bir işe sahip olacağının garantisini veremezdi ama onun otel ismi gibi önemli bir konuda daha güçlü fikirler ortaya koyabilmesi için kendini rahat hissetmesini sağlamak istiyordu.

"Teşekkürler Bay Morrison."

"İyi yolculuklar."

Eric odadan ayrıldıktan sonra Jack, market analiz sonuçlarının yer aldığı çalışma kâğıtlarını toparlayıp çantasına yerleştirdi. Tam odadan çıkacağı sırada cep telefonu çaldı.

Numarayı tanıdığından telefonu selamlayarak açtı. "Nasılsın Mike?"

"Tanrıya şükür telefonu açtın." Arkadaşının paniklemiş sesini duymasıyla birlikte Jack'in kaşları çatıldı.

"Neler oluyor?"

"Dean. Seni aradı mı?"

"Vegas'tan sonra onunla hiç konuşmadım. Yeni otelin inşaat aşamasına daha vakit var, bu yüzden bir süre ondan haber alacağımı sanmıyorum. Neden sordun?" dedi Jack çantasını yere bırakarak. Dean Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük inşaat şirketlerinden birine sahipti ve Jack, aile otellerinin inşaatında onunla çalışmayı planlıyordu. Dean projenin yönetiminden bizzat sorumlu olacaktı.

"Kahretsin. En azından birimizi aramıştır diye düşünmüştüm."

"Neler oluyor Mike? O iyi mi?" diye sordu Jack eliyle yüzünü ovuşturup koltuğunun ucuna ilişti.

"Sanmıyorum. Maggie evlenmekten vazgeçmiş."

Maggie ve Dean'in nişanlarının bozulması, Jack'in duymayı beklediği en son şeydi. "Ah be! Dean yıkılmış olmalı." Ne olursa olsun Dean, Maggie'yi taparcasına seviyordu.

"Ortadan kayboldu."

"Peki, sen neler olup bittiğini biliyor musun? Maggie neden vazgeçmiş?" diye sordu Jack ve ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. Dean onun en yakın arkadaşıydı ve başına gelenlerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Kahretsin nasıl bir arkadaştı böyle?

"Hiçbir fikrim yok."

"Neyse boş ver. Bu bizi ilgilendirmez. Sence Dean nereye gitmiş olabilir?" Jack'in aklına bakabileceği birkaç yer gelmişti. Dean'in Güney Kaliforniya'daki gençlik yıllarında kaçmayı sevdiği yerler.

"Her yerde olabilir. Maggie'nin dediğine göre motosikletine atlayıp gitmiş."

"Kahretsin! Öfkeli bir halde motosiklete binmenin sonu hiçbir zaman iyi olmazdı. "Motoru sattığını sanıyordum."

"Görünüşe göre satmamış. Her neyse, bence çok uzaklaşmış olamaz. Belki Arrowhead'e ya da Mammoth'a gitmiştir."

"Aralıktayız. Bu mevsimde Mammoth karlarla kaplı olur." dedi Jack. Dean başına buyruk olabilirdi ama gözü kara biri de değildi. "Bir saate kadar gelip seni alırım. Sonra onu aramaya koyuluruz."

"Aklımı okudun kardeşim."

Jack telefonu kapatırken arkadaşını düşünüyordu. Dean perişan halde olmalıydı. Büyük olasılıkla yanında kimseyi istemiyordu ama yalnız kalırsa kendini kaybedip çok fazla alkol alabilir ve bir kaza yapabilirdi. Acıdan kıvranıp duracağı birkaç gün boyunca yanında kalıp ona göz kulak olmalılardı.

Suitine geçtiğinde çantasını kenara fırlatıp, üzerini değiştirmek için doğruca yatak odasına gitti. Bir kot pantolon, üzerine de kareli bir gömlek giydikten sonra şapkasını başına takıp kapıya yöneldi.

"Kahretsin." diye sayıkladı aklına Jessie geldi ve telefonunu çıkarıp hemen onu aradı.

Jessie ikinci çalışta telefona cevap verdi. "Alo?"

Sesi duymak içini aydınlatmıştı. "Selam Jessie. Ben Jack."

"Selam."

"Dinle. Bu gece restorana gelemeyeceğim. Acil bir işim çıktı."

"Ah, öyle mi?" Sesindeki hayal kırıklığı mıydı yoksa?

Jack gülümsedi.

"Umarım her şey yolundadır."

"Bilmiyorum. Evlenmek üzere olan arkadaşım Dean'i hatırlıyor musun?"

"Sarışın olan mı?"

"Evet. Nişanlısı evlenmekten vazgeçmiş ve Dean de ortadan kaybolmuş."

"Ah Tanrım. Jack bu korkunç bir şey. Ona deliler gibi âşık görünüyordu." İnsanın kalbine dokunan içten sözleri Jack'in yüzünü güldürdü.

"Durumu pek soğukkanlılıkla karşıladığını sanmıyorum. Her neyse Mike ve ben onu aramaya çıkıyoruz. Başına bir iş gelmeden önce umarım onu bulmuş oluruz."

"Çok iyi düşünmüşsünüz. İşyerin sorun çıkarmıyordur umarım?"

İşyeri mi? Ah elbette 'garson' olarak çalıştığı otel... "Durumu gayet anlayışla karşıladılar. Ama şahsi telefon görüşmeleriyle ilgili aynı anlayışa sahip değiller. Ben sana cep telefonumu vereyim böylece bana ulaşmak istersen buradan ararsın." Jessie'nin oteli arayıp Jack Moore ile görüşmek istediğini söylemesi Jack'in en son arzu edeceği şeydi. Onu otelden olabildiğince uzak tutmak en iyisiydi. Ona numarasını verip telefonuna kaydetmesi için söz aldı. "Arabada sorun var mı?"

"Hayır, gayet düzgün çalışıyor. Tekrar teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi gitmem gerek."

"Tamam. Bol şans."

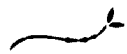
"Teşekkürler. Döndüğümde sana haber veririm."

"Umarım arkadaşını sağ salim bulursun." dedi Jessie. Gerçekten içtenlikle söylemişti bunu.

"Hoşça kal Jessie."

"Hoşça kal Jack."

Şu işe bak, diye geçirdi içinden Jack. Bir ilişki sona ererken o ve Jessie'ninki daha yeni yeni filizleniyordu. Aşkta ve hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu.

Aradan iki gün geçmesine rağmen Jack'ten ses çıkmaması Jessie'yi endişelendirmişti. Jack'in problemlerinin kendisini etkilemesine izin vermemesi gerekiyordu ama her nedense bunu başaramıyordu. Jack ne aramış ne de restorana uğramıştı. Bugün Jessie'nin izin günüydü ve parkta aynı bankta oturmuş oğlunun oyun oynamasını izliyordu. Belki de aynı banka oturmuş olmak ona Jack'i hatırlatmıştı. Aslına bakılırsa karşılaştıkları günden beri onu düşünmeden duramıyordu. Telefonu iki kez eline almasına rağmen onu aramaya cesaret edememişti.

Arkadaşı nasıl durumdaydı acaba? Onu bulabilmişler miydi? Jack'le ilgili bildiği tek bir şey varsa o da arkadaşlarım dediği insanlara karşı sadakatli oluşuydu. Mesela kendisi... Birbirlerini daha çok az tanımalarına rağmen Jack onun için işini tehlikeye atmayı bile göze almıştı... Bunu yapmaya hiç mecbur değilken arabasını tamir etmişti.

İlgilenmesi gereken bir çocuğu yoktu elbette ya da çok büyük sorumlulukları ama yine de parasını onun arabasını tamir ettirmek için harcaması... Jessie onun 'arkadaşımın bana iyilik borcu vardı' açıklamasını yutmamıştı. Arabanın tamiri için cebinden para harcadığını biliyordu.

Yağ lambası tamirden sonra bir kez olsun ikaz vermemişti.

Jack şimdi neredeydi acaba? Arkadaşına iyilik yapma

sırası ondaydı. Jack'e yardım etmesi gerekiyordu ve bu parkta oturup onun adına endişelenmenin dışında bir şeyler yapmalıydı.

Jack onun arkadaşıydı... Öyle değil mi?

Aniden dejavu hissine kapıldı. Bir erkeği arayıp aramama kararsızlığı içindeki lise günlerine tekrar dönmüştü.

"Büyü artık!" diye azarladı kendini.

Jack'in numarasını tuşladı ve telefon açılana kadar nefesini tutup bekledi. Jack cevap verdiğinde sesi uykulu geliyordu.

"Jack. Benim Jessie. Seni uyandırdım mı?"

"Jessie? Ah, bir saniye..."

Jack geri dönene kadar ahizeden hışırtılı sesler duyuldu.

"Sen yatıyor muydun?"

"Evet."

"Saat dört ama..."

Jack derin bir iç çekti. "Sabaha kadar Dean'i içmekten alıkoyamadık. Sonra alkolün etkisinden öğlene kadar kurtulamadı. Dağılmış haldeydi Jessie. Çok büyük acı çekiyor."

Jessie rahatlamıştı. "Yani onu buldunuz."

"Evet. Aklını kaybetmemesi için mısır gevreğinin içine bile viski katmam gerekebilir ama evet onu bulduk. Kıyıya vurmuş sarhoş bir denizci gibi de olsa bulduk onu."

"Neredesiniz?"

"Arrowhead sırtlarındayız."

"Bu ayrılık Dean'i çok etkilemiş olmalı."

Ağzından çıkan her cümleyle birlikte, Jack'in uykudan biraz daha ayıldığı anlaşılıyordu. "Öyle. Hiçbir erkek hayatını adayacağına yemin ettiği kadının ona bağlanmadığını görmek istemez. Ama aramızda kalsın, ben bunun

Dean için en iyisi olduğunu düşünüyorum. Maggie güzel bir kızdı falan ama Dean'e göre biri değildi. Bunu evlenmeden önce fark etmiş olmaları, sonrasında bir ayrılık yaşamaktan daha iyi bence."

"Bunları Dean'e söylememiş olduğunu umuyorum."

"Ben salak biri değilim Jessie." dedi Jack gülerek. "Dean sağa sola saldırıp duruyor, o yumruklardan birini yiyen kişi olmak istemiyorum."

"Güzel. Nişanlısı neden onu terk etmiş peki?"

"Nedenini tam olarak bildiğini sanmıyorum. Ona yalnızca bu ilişkiye devam edemeyeceğini, çok farklı insanlar olduklarını söylemiş. Bunu evlilik teklifini kabul etmeden önce fark etmiş olması gerekirdi gerçi."

"Daha önce kimseyle nişanlanmadım ama nişanlılık döneminin bunun için olduğunu sanıyorum. İnsanlar birbirleriyle zaman geçirerek, birbirleri için bedenen olduğu kadar ruhen de uygun olup olmadıklarını keşfetmeye çalışıyorlar."

"Dean fiziksel anlamda ilişkilerinin olağanüstü olduğunu söylüyor."

"O bir erkek. Elbette onun açısından öyledir. Hesaba katması gereken başka şeyler olduğunun da farkında mıydı acaba? Yatak odası dışında da birbirleriyle uyum içindeler miydi? Birbirleriyle her konuda rahatlıkla konuşup fikirlerini paylaşabiliyorlar mıydı?"

"Hayır... Hiç sanmıyorum. Ama sana onların bana göre uyumlu bir çift olmadıklarını zaten söyledim. Dean ne yazık ki farklı düşünüyordu ve onun adına çok üzgünüm."

"Sen iyi bir arkadaşsın Jack." dedi Jessie bir yandan oyun parkında oynayan oğlunu izlerken. "Maggie'yi her

koşulda kabul etmeye hazırdın ve ilişkileri bittiğinde bu kez sorgusuz sualsiz arkadaşının yanındasın."

"Dean'i küçük yaşımdan beri tanırım."

"Birlikte mi büyüdünüz?"

"Evet. O benim için bir kardeş gibidir."

Jessie gülümsedi. "Değer verdiğin insanlarla ilgilenmek için elinden geleni yaptığın her halinden belli oluyor Jack. Dean sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Bayan Jessie böyle konuşmaya devam ederseniz, yanınıza gelip, benim ulvi yaradılışıma karşı göstermiş olduğunuz ilgiye karşılık vermem gerekecek." Jack'in sesi kilisede şarkı söyleyen bir soprano gibi coşkulu çıkmıştı.

"Sadece iltifat ediyorum, seni kutsal bir şeyler yapmaya davet etmiyorum."

Jack güldü.

Jessie de ona katıldı. "O zaman, artık seni rahat bırakayım. Yalnızca arayıp olup bitenleri öğrenmek istedim."

"Sen yalnızca benim seksi kovboy sesimi duymak istedin." diye takıldı Jack.

"Arkadaşın için endişelendim." diye karşılık verdi Jessie. Seksi kovboy sesini duymak da güzel bir artı olmuştu.

Jack tekrar güldü. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Danny ile birlikte parktayız. Yarın alışveriş merkezine gidip biraz Noel alışverişi yapacağız. Sen Arrowhead'de ne kadar kalacaksın?"

"Bu gece Dean'i ikna edebilirsek döneceğiz. Bir süre Mike'ın yanında kalacak."

"Onun için yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

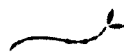
"Veririm. Danny şu an bütün hemcinslerine karşı öfkeli ama teklifini aklımda tutacağım."

Jessie, Jack'in esnediğini duydu. "Haydi, git biraz uyu. Sonra tekrar konuşuruz."

"Tamam. Aradığın için teşekkürler."

Jessie telefonu kapattığında yüzünde mutlu bir tebessüm yayılmıştı.

Seksi kovboyunun sesini duymak ona iyi gelmişti.

Alışveriş merkezi ağzına kadar doluydu. Jessie kalabalık içinde kaybolmasından korkarak oğlunun elini sıkı sıkı tuttu. İnsanlar yanından çarparak ve sağa sola iterek geçiyor ve çok azı bunun için bir özür dilemeyi akıl ediyordu.

"Burada daha ne kadar dolaşmamız gerekiyor anneciğim?"

"Monica Teyzen ve anneannen için bir şey alana kadar." Annesi, hediye seçimi konusunda onu en çok zorlayan insandı. Gerçekten ihtiyaç duyduğu bir şeyi almaya Jessie'nin parası yetmezdi ve en büyük arzusu olan bir erkeğin sevgisi ise Jessie'nin satın alamayacağı bir şeydi. Koca alışveriş merkezinde ona uygun bir hediye bulmak hiç kolay olmayacaktı.

"Bayan Ridgwall için de bir hediye alabilir miyiz?"

"Öğretmenine mi?"

"Evet."

Jessie, oğluna evet demek istiyordu ama cüzdanındaki her bir sente ihtiyacı vardı. "Öğretmenine evde bir şeyler hazırlamaya ne dersin? Eminim yerfıstığı şekerlememiz çok hoşuna gidecektir."

Danny neşeyle başını salladı. "Tamam. Yanına bir de kart yazarım."

Jessie durumu ucuz atlattığının farkındaydı. Gelecekte Danny'nin aklını çelmek bu kadar kolay olmayacaktı ama şimdilik bunu yapabildiğine memnundu.

Danny önünden geçtikleri her oyuncak mağazasına girip Noel Baba'dan isteyecekleri listesine neyi ekleyebileceğine bakmak istiyordu. Jessie ona Noel Baba'nın ilgilenmesi gereken bir sürü çocuk olduğunu açıklamış ve ona yalnızca içlerinden seçim yapabileceği kısa bir liste vermesi gerektiğini söylemişti. Böylece en çok istediği oyuncak gelmediğinde hayal kırıklığına uğramasının önüne geçmeye çalışıyordu. Onu pahalı oyuncaklardan uzak tutmaya çalışmak için verdiği mücadele her zaman başarılı olamıyordu.

Üçüncü oyuncak mağazasına doğru yürüdükleri sırada, Jessie başını kaldırıp baktığında Jack'i şapkasından tanıdı.

Jack, onunla bütünleşen spor kıyafetleri içinde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle mağazanın camekânına yaslanmış duruyordu. Sanki onları bekler gibi bir hali vardı.

"Şu senin arkadaşın değil mi?" diye sordu Danny.

"Evet o."

"Burada ne işi var?"

"Bilmiyorum." dedi Jessie ama Jack'i görmesiyle birlikte dudaklarına bir tebessüm ilişmiş, yanakları kızarmıştı.

"Merhaba tatlım." dedi Jack yanına yaklaştıkları sırada şapkasını hafifçe kaldırıp selam vererek.

"Burada ne yapıyorsun?"

Jack soruyu duymazdan gelerek, Danny ile konuşmak için yere doğru eğildi. "Selam Danny. Anneni alışveriş merkezinde oradan oraya sürüklüyor musun bakalım?"

Danny güldü. "Daha çok o beni sürüklüyor."

"Öyle mi? Bir oyuncakçıya mı? Annenin oyuncaklarla oynadığını bilmiyordum."

Jessie, Danny'nin içten kahkahalarını duyunca yüzündeki tebessümün genişlemesine engel olamadı. "Annem oyuncaklarla oynamıyor. Oyuncaklarla ben oynuyorum."

"Ah, demek onu bir oyuncak mağazasına sürükleyen sensin."

Danny omzunu silkti. "Öyle sanırım."

Jack tekrar doğrulup Jessie'ye göz kırptı. Parlak gülüşü ve gamzelerinden keyifli olduğu anlaşılıyordu. Aynı hizaya geldiklerinde Jessie çaktırmadan ona baktı ve gülüşünün sıcaklığı içini eritti. Ortamın kalabalığı ve gürültüsü onu eskisi gibi rahatsız etmedi. "Arkadaşın nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ sarhoş ama üstesinden gelecek."

"Onu bulmanıza ve patronunun ona yardım etmen için sana izin verecek kadar iyi niyetli olduğuna sevindim."

"Patronum beni çok sever. Otel müşterilerinin yüzünü güldürüyorum. Şapkamın bunda etkisi olmalı."

Jessie bir kahkaha attı. "Evet, o şapka buralarda çok sık görmeye alışkın olduğumuz bir şey değil."

Jack uzanıp Jessie'nin gözüne giren bir tutam saçı kenara itti.

"Haydi anne. İçeri girelim." dedi Danny annesinin kolunu çekiştirerek.

"Tamam, tamam."

Jack elini geri çekip onlara kapıyı açtı ve peşlerinden mağazaya girdi.

Kamyonet ve trenlerle dolu koridora girdiği an Danny'nin yüzü aydınlandı. "Ah harika. Şuna bakın."

Jessie, Danny'nin kutu içindeki kamyonetin düğmelerini kurcalayıp çalıştırma gayretine yan gözle baktı. Çok geçmeden Danny başka bir renkli tekerlekli oyuncağın yanma doğru ilerledi.

Daha birkaç dakika öncesine kadar alışverişten yorulmuş ve eve gitmeyi iple çekerken şimdi kendi kendine gülümsüyordu. Jack'in varlığı içini ısıtmıştı. Danny'nin, Jack'e bakıp gülmesinden, bu ani ziyaretten onun da hoşnut olduğunu anlaşılıyordu.

Jack ile tekrar bir yakınlık kurmama konusunda kendini bir kez daha uyardı. Çaktırmadan dudaklarına baktığında öpüşmelerini hatırladı. Başını sallayıp bu düşüncelerden kendini uzaklaştırmaya çalıştı. "Burada ne işin var Jack?"

"Noel alışverişi yapıyorum."

Evet tabii! Jessie ellerine baktığında tek bir paket bile taşımadığını gördü. "Henüz pek ilerleme kaydetmemişsin gördüğüm kadarıyla."

"Ben de senin elinde hiçbir poşet göremiyorum."

Doğruydu. İki saatten fazla zamandır dolanıp durmalarına karşın henüz hiçbir şey bulamamışlardı. İçerideki kalabalık işlerini hiç de kolaylaştırmıyordu. "Yılın bu zamanında herkes kendini alışverişe atıyor. Burası tıpkı bir hayvanat bahçesi gibi!"

Danny başını kaldırıp annesine baktı. "Hayvanat bahçesine ne olmuş?"

"Burası tıpkı bir hayvanat bahçesine benziyor dedim." diye tekrarladı bu kez biraz daha yüksek sesle. Oyuncak-

larm arasında heyecanlı çığlıklar atan çocuklar yüzünden sesini zor duyuruyordu.

"Ah, ben de hayvanat bahçesine gideceğiz dediğini sandım."

"Hayır, böyle bir şey söylemedim."

"Hey, bu çok iyi bir fikir." diye araya girdi Jack. "Buradan güzel olacağı kesin."

Danny'nin gözleri neşeyle parladı. "Gidebilir miyiz anne? Hayvanat bahçesine bayılıyorum."

"Bilmiyorum..."

"Biletler benden." dedi Jack, Jessie giriş parasıyla ilgili bir şeyler mırıldanmadan önce.

"Orası epey uzakta kalıyor."

"Bu yüzden elimizi hızlı tutup yola koyulmalıyız." dedi Jack, Jessie'nin kolundan çekiştirerek. "Haydi, biraz eğlenmiş oluruz. Yıllardır hayvanat bahçesine gitmedim."

"Baban bir çiftlikte yaşıyor. Büyük olasılıkla etrafında sürekli hayvan görüyorsundur."

"Atlar ve inekleri. Aslanlar, kaplanlar ve ayıları değil." Jack de en az Danny kadar umut dolu gözlerle ağzından çıkacak cümleye bakıyordu. Jessie her seferinde maddi durumlarını düşünüp oyunbozanlık yapan kişi olmaktan nefret ediyordu.

"Haydi anne."

Jack de Danny'nin yanına eğilip gülerek ona baktı. "Evet, lütfen annesi... Danny de ben de çok uzun zamandır hayvanat bahçesine gitmedik."

Jack'in gamzeleri, Danny'nin heves dolu gülüşüyle birleşince Jessie çaresiz kaldığını hissetti.

"Peki, gidelim."

Danny sevinçten havalara zıpladıktan sonra Jack'in elinden tutup dörtnala koşarak mağazanın çıkışına yöneldi.

Jessie'nin onlara yetişmek için peşlerinden koşması gerekti.

8. BÖLÜM

Danny bir yandan ağzına mısır patlaklarını tıka basa doldururken, diğer yandan gözetleme penceresinden, beşikte uyuyan bebek maymunu izliyordu. Jessie yanında Jack ile birlikte hemen arkasında duruyordu.

Jack kendi arabasıyla götürmek için ısrar ettiğinden, Jessie'nin arabasını evinin önüne bırakmışlardı.

"Benim pikabımı alabiliriz." demişti Jack.

"Ah buna gerek yok. Benimkiyle gidebiliriz."

"Yanlış anlama tatlım ama sanırım benim pikabım senin arabandan biraz daha iyi durumda."

"Arabam yalnızca eski. Senin kamyonetin de yeni sayılmaz." diye karşılık vermişti Jessie alınmış görünmeye çalışarak.

"Tatlım, senin araban emekliler evinde bingo oynayan yaşlı bir vatandaşken benim pikabım bir gece kulübünde direk dansı yapacak kadar genç."

Jessie gülmeye başladığında Danny cümlenin sonunu duymuştu.

"Senin bir kamyonetin mi var?"

Kimin götüreceğine ilişkin tartışma böylece sona ermişti.

Jessie giriş paralarını ödemeyi teklif ettiğinde Jack onu reddetti. Bu fikir ondan çıkmıştı, biletleri de o alacaktı.

Bununla birlikte Jack'in arabasını kullanmaları, ödemeyi Jack'in yapması Jessie'ye bunun bir randevu olduğunu hissettirmeye başlamıştı. "Bu bir buluşma değil." dedi Jack'e, Danny'nin bir başka pencereye koştuğu sırada.

Jack ona haylaz bir bakış attı. "Elbette değil. Seninle çıkmıyoruz ki. Biz arkadaşız."

'Arkadaş' kelimesini öyle şehvetli bir tonda söylemişti ki Jessie dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Evet, arkadaşız."

Jack kimsenin sözlerini duymaması için eğilip Jessie'nin kulağına fısıldadı. "Birbiriyle öpüşmeyen arkadaşlar."

"Kesinlikle." Ne var ki dudaklarının kulağına bu kadar yakın olması, o inanılmaz öpüşmeyi unutmasını imkânsız kılıyordu.

"Kesinlikle." diye tekrarladı Jack ondan uzaklaşmadan.

"Ben yılanları görmek istiyorum. Hey Jack, burada içinde yılanlardan başka hiçbir hayvan olmayan bir bina olduğunu biliyor muydun?"

Jack, Jessie'ye göz kırptıktan sonra Danny'nin elini tuttu. "Yolu göster ortağım. Yılanlara bayılırım."

Danny, maymun ve gorillerin olduğu bölümden geçerek Jack'i önce yılanların, sonra kuşların olduğu binalara götürdü. Jessie yılanları gördüğü an yerinde huzursuzca kıpırdanmaya başladı ve erkeklere epey alay konusu oldu. "Ben bir kızım, kızlar yılanları sevmez." diye açıkladı.

Sonra kuşların olduğu bölüme geçtiklerinde Jack bu sözleri kendi çıkarlarına kullandı. "Biz erkeğiz, erkekler

kuşları sevmez." Ama yine de içeri girmekten kurtulamadılar. Uçan arkadaşlardan birisi Jack'in omzuna ufak bir hediye bıraktığında, Danny ve Jessie çatlayıncaya kadar güldüler. "Kuşun hislerini incittin." diye takıldı Jessie gülerek.

Jack sonrasında eline geçen her fırsatta Jessie'ye takıldı. Akşamüstü, indirimli yiyeceklerin satıldığı stantların birinde yemek yediler. Önceden pişirilmiş hamburger ve patatesler oldukça lezzetliydi. Jack, Danny'ye yılan şeklinde peluş bir oyuncak satın aldı. Danny bütün gün boyunca onu elinden bırakmadı. "Ona Tex adını vereceğim."

"Neden Tex?" diye sordu Jack.

"Çünkü onu sen aldın ve sen Teksaslısın."

Günleri bundan daha mutlu geçemezdi. Danny sanki cennette gibiydi ve Jack onun uzun yıllar sonra bulduğu eski bir arkadaşıymış gibi bir an olsun yanından ayrılmıyordu. Jessie, onun Jack'ten bu kadar hoşlanmasının altında yatan asıl nedenin onun bir erkek olmasından kaynaklandığını fark etti. Jessie oğluna her açıdan yetmeye çalışsa da baba boşluğunu doldurması mümkün olmuyordu.

Jack'e bu rolü yüklediğinden değildi ama Danny'nin hayatında bir erkek figürüne ihtiyacı vardı. Hayatında Jack gibi bir arkadaşının olmasının, Danny'nin özlem duyduğu şeylere bir nebze olsun ulaşmasına yardımı dokunabilirdi.

Güneş batmaya başladığında ve hayvanat bahçesi kapanmak üzereyken, Danny bir eliyle Jack'in elini tutuyor, diğerinde Tex'i taşıyordu. "Okulda bir Noel tiyatrosu oynayacağız." dedi Danny Jack'e. "Gelip beni izler misin?"

Jack, Jessie'ye bir bakış attı. Jessie onun bu davetle ilgili ne düşüneceğini öğrenmek ister gibiydi. Jessie için sorun olmasa da Jack'in yalnızca oğlunu mutlu etmek için

evet demesini istemiyordu. "Jack'in bazı günler çalışması gerek Danny."

"Oyun ne zaman?" diye sordu Jack.

"Önümüzdeki Cuma günü... Sabah saat onda..."

"Peki, eğer annen sorun etmezse..." dedi Jack yan gözle Jessie'ye bakarak.

"Eğer Danny seni orada görmek istiyorsa neden olmasın."

"Yaşasın! Monica Teyzem de gelecek. Ben Foothill İlkokulu'na gidiyorum. Nerede olduğunu biliyor musun? Çok kolay bir yerde..." Danny bir süre daha oyun ve öğrendikleri şarkılar hakkında durmadan konuştu. Hayvanat bahçesinden çıkarlarken onlara Noel ilahileri söyletiyordu.

Hep birlikte Jack'in arabasına bindiler, Yol boyunca rahatça uyusun diye Danny'yi arka koltuğa yerleştirmişlerdi. Danny, Griffith Park'taki Noel ışıklandırmalarını görecek kadar uyanık kaldıktan sonra, otoyola çıkmalarıyla birlikte uykuya daldı.

"Danny harika vakit geçirdi. Bunun için sana çok teşekkür ederim Jack."

Yoğun akşam trafiğinin arasına katıldıklarında saat yedi buçuk olmuştu. "Peki ya sen? Sen de iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Güzel bir izin günü geçirdim. Kendime en son ne zaman eğlenmek için bir gün ayırdığımı hatırlamıyorum." Bütün gün yürümekten ayakları, gülmekten yanakları zonkluyordu.

"Harika bir oğlun var Jessie ve anne olarak mükemmel bir iş çıkarıyorsun."

Jessie omzunun üstünden arka koltukta uyuyan oğluna baktı. "Evet, o gerçekten harika bir çocuk ve görünen o ki sana tapıyor."

Jack gülümsedi. "Duygularımız karşılıklı. Dinle, şu Noel oyunu hakkında..."

"Eğer gidemezsen bunu anlayacaktır. Ona uygun bir dille..."

"Hayır," diye araya girdi Jack. "Gitmek istiyorum. Yalnızca senin buna gerçekten onay verdiğinden emin olmak istedim. Bana ne kadar bağlandığının farkındayım ve bundan çok memnunum ama bu durum seni rahatsız ediyorsa ve onunla arama mesafe koymamı istersen seni anlarım."

Jessie bir süre Jack'in yüzüne baktı ve sözleri üzerine düşündü.

"Beni gerçekten anlıyorsun öyle değil mi? Biriyle gireceğim duygusal ilişkinin Danny'nin dünyasını nasıl etkileyeceğini?"

"Annenin hayatınıza sürekli farklı erkekleri soktuğunu söylemiştin."

"Evet, bunu yapıyor."

"Danny'nin yanına arkadaşlarını getirirken de bunu aklında tutmalısın."

"Ben Danny'nin yanına arkadaşlarımı getirmiyorum. Biriyle en son ne zaman çıktığımı bile hatırlamıyorum. Ben annem gibi olmayı reddediyorum. Seninle çıkıyor olsaydık bugün büyük olasılıkla hayvanat bahçesine gitme fikrine hayır derdim. Senin gündeme getirdiğin haklı sebeplere gelince, Danny hayatında bir baba özlemi çekiyor. Bu konuda yapabileceğim tek şey onu çıktığım erkeklerden uzak tutmaya çalışmak olabilir. Diğer türlü onlara bağlanıp, işler yolunda gitmediğinde büyük hayal kırıklığı yaşaması riskiyle karşı karşıya kalırım."

Jack çoklu yolcu taşıyan şeride geçmeyi başarmış ve trafik biraz daha hafiflemişti. "O halde seninle çıkmıyor olmamız iyi bir şey."

"Evet."

Jack daha sonra hâlâ uyumakta olan Danny'yi kucaklayıp arabadan çıkardı ve Jessie'nin evine doğru yürüdü.

Jessie küçük bir oturma odasından geçerek Danny'nin odasını giden yolu gösterdi.

Jack onu yatağına yatırırken Jessie de ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardı. Danny uykusunda mırıldandı ve kucağında Tex ile birlikte yatağın diğer tarafına yuvarlandı.

Jessie oğlunu alnından öptükten sonra Jack'le birlikte tekrar oturma odasına geçtiler.

Odanın köşesinde bir Noel ağacı yer alıyordu. Boyu daha yüksek görünsün diye bir sehpanın üstüne yerleştirilmişti. Hemen altında birkaç hediye paketi vardı, dalların üzerinde zayıf birkaç sıra aydınlatma dışında hiçbir süsleme yoktu. Daire derli toplu olsa da inanılmaz derecede küçüktü. Jack üçünün bu kadar küçük bir eve nasıl sığdıklarına akıl sır erdiremedi.

"Kahve ister misin?" diye sordu Jessie. "Ya da kakao?"

"Yıllardır kakao içmemiştim."

Jessie gülümseyerek mutfağa geçti. "Önce hayvanat bahçesi, şimdi de kakao. Sana hayatın en güzel yanlarını gösteriyorum."

Tahmin bile edemezsin, demek istedi Jack. "Monica burada sizinle birlikte mi yaşıyor?"

Jessie dolaptan iki kupa çıkardıktan sonra içlerine su doldurup mikrodalgaya koydu. "Kanepe açıldığında yatak oluyor. Çalıştığım zamanlarda da benim yatağımı kullanıyor."

"Okulunu ne zaman bitirecek?" diye sordu Jack mutfak masasının kenarındaki sandalyelerden birine çökerek.

"Mayısta. Onunla gurur duyuyorum. Okulda hep çok

başarılı bir öğrenci oldu ve evdeki durumlarla ilgili hiç şikâyet etmez. Harika bir hemşire olacak."

"Abladan kardeşe büyük övgüler."

Mikrodalga attığında Jessie kaynar su dolu kupaları çıkarıp içlerine dolu birer kaşık kakao koydu. Kileri açıp bir paket mini marshmallow şekerleme çıkardı.

"Sen gerçekten de sıkı bir kakao fanatiğisin."

"Bildiğin üzere beş yaşında bir oğlum var. Marshmallowlar bizim olmazsa olmazımız." dedi Jack'e kupasını uzatarak. Jack içtiği ilk yudumla birlikte soğuk kış günlerini ve buz gibi olmuş burunları hatırladı. "Danny hayatında hiç kar gördü mü?"

"Hayır, ama görmesini çok isterdim. Bir keresinde annemin evinin yakınlarındaki tepeye düşen hafif yağışı saymıyorum; çünkü yerler bile tutmadı."

"Noel'i Kaliforniya'da geçirmek benim için tuhaf bir duygu. Ben sıkı sıkı giyinmeye ve eve girmeden önce botlarımdaki karı ya da çamuru temizlemeye alışkın bir insanım."

"Teksas'ta çok kar yağdığını bilmiyordum."

"Hatırı sayılır miktarda yağar." Jack bir keresinde Noel'i Colorado'da geçirdiğini neredeyse ağzından kaçıracaktı. Babası onların anne hasretiyle yanıp tutuştuğunu fark ettiğinde, kafalarını dağıtmak için onları Colorado'ya kayak yapmaya götürüyordu. Orada ahşap bir kulübeleri vardı ve Jack kış sezonunda en az bir kere kayak yapmaya giderdi. "Buradan çok daha fazla..."

"Burada Noel zamanları hep ılık geçer. Geçen sene Noel yemeğini annemin terasında yedik. İçerisi bütün gün çalışan fırın yüzünden aşırı sıcaktı." dedi Jessie ve kakaosunu yudumlarken Jack'le göz göze geldi.

Bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Jack, o an

Jessie'nin aklından geçenleri öğrenmek için her şeyini vermeye hazırdı. Gözlerini dikmiş ona bakarken gerçekte ne görüyordu acaba? Jack, Jessie'ye baktığında artık onsuz bir yaşamı hayal edemediği, dünyanın en içten, en dürüst kızını görüyordu.

Peki, kendisi Jessie'nin gözünde neydi? Bir hayalperest, bir avare... Bir yalancı. Jack gözlerini ondan kaçırıp kolundaki saate baktı. "Vay canına vakit nasıl da geçmiş."

"Geç oldu."

Jack kakaosunu bitirdikten sonra kupayı lavaboya koydu. Verdiği sözden dönüp onu tekrar öpmeden önce bu evden ayrılması gerekiyordu. Eğer bunu yaparsa Jessie'nin fişi çekip arkadaşlıklarına bir son vereceğini biliyordu. Kendini uzaklaştırması için ona bir koz vermemeliydi. Jack'in artık en büyük hedefi, onsuz yaşayamayacağını anladığı gün gelene kadar Jessie'nin hayatına içten içe sızmak olacaktı.

O, hayatının geri kalanını Jessie ile geçirmek istediğini çoktan anlamıştı.

Yeni hafta hızla geçti. İş ve Noel alışverişi için ayrılan birkaç kaçamak saat arasında Jessie'nin günleri birbirine karışmıştı. Danny hayvanat bahçesi ve Jack hakkında o kadar çok şey anlatmıştı ki Monica, Jessie'ye sanki günü birlikte geçirdiklerini sandığını söylemişti. "Cuma günü bizi tanıştırmayı unutma tamam mı?" diye takıldı.

"Beni rahat bırak Mo. Adamla öpüşürken yakaladın zaten ve bu, pek ailece paylaşılacak bir an değildi."

Monica güldü. "Biliyorum. Yalnızca kız kardeşlik görevimi yapıyor ve seni zorluyorum."

Danny, teyzesiyle film izlemek için kanepeye yerleşirken, Jessie de işe gitmek için hazırlanıyordu. Danny daha filmin bir saati bile bitmeden uyuyakalıyordu ama bu artık onun rutini haline gelmişti ve doğrusu herkesin işine geliyordu.

Telefonun çalmasıyla birlikte hem Jessie hem Monica irkildi. Akşam saat sekizden sonra onları pek arayan olmazdı.

Jessie arayan numarayı tanımasa da telefona cevap verdi. "Alo?"

"Jessie ile mi görüşüyorum?"

Ses tanıdık gelmişti ama kim olduğunu çıkaramadı. "Evet. Siz kimsiniz?"

"Merhaba Jessie. Ben Brad, Morrison Oteli'ndeki partiden, beni hatırladın mı?"

Jessie buz kesildi. Adamı tamamen unutmuştu. "Elbette. Merhaba."

"Umarım kötü bir zamanda aramamışımdır?"

"Hayır, şey bir dakika." dedi Jessie ve ahizeyi eliyle örtüp fısıltılı bir sesle Monica'ya, "Partideki adam arıyor." dedi.

Monica gözlerini kısarak ona baktı. "Jack ne olacak?"

Kendini suçlu hissettirmenin tam sırasıydı! Monica'ya başka bir şey söylemeden yatak odasına geçti. Konuşmaya kendini suçlayan gözlerden uzak bir şekilde devam etmek istiyordu. "Kusura bakma. Oğlumu yatırmak üzereydim."

"İstersen daha uygun bir zamanda arayabilirim."

"Hayır, şu an uygunum."

"Güzel." Kibar ama aynı zamanda yavan bir şekilde konuşuyordu. Sesinin çok keyifli çıktığı söylenemezdi ama insanı huzursuz da etmiyordu.

"Seyahatin nasıldı?"

"Seyahat?"

"Geçen hafta şehir dışına çıkacağını söylememiş miydin?" diye sordu Jessie. Konuşmalarından bu kadarı aklında kalmıştı.

"Doğru. Güzeldi. Doğu yakasında ilgilenmem gereken birkaç müşterim vardı."

Peki, demek ki bir işadamıydı. Bu iyi bir şeydi. "Ah öyle mi, ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben bir avukatım."

Jessie'nin canı sıkıldı. Jack onun bir avukata benzediğini söylememiş miydi? "Eminim heyecanlı bir işin vardır."

"Şirketler hukuku aslına bakarsan oldukça sıkıcı."

"Bunu bilmiyordum." dedi Jessie, Jack'in sesini kafasından atmaya çalışarak.

"Eğer benim iş hikâyelerimle sıkıntıdan patlamak senin için sorun olmazsa, seni yemeğe çıkarmayı çok isterim."

"Eminim o kadar da kötü değildir."

"Bu evet demek mi oluyor?"

Kaybedecek neyi vardı ki? Kendini suçlu hissetmekten nefret ediyordu ve bu duyguyu bir kenara itmeye çalıştı. "Seve seve. Sana da uyarsa rahat bir yere gidelim."

"Tam istediğin gibi bir yer biliyorum. Bu Cumartesi senin için uygun mu?"

Cuma akşamı çalışmak zorundaydı ama Monica, Danny ile kaldığı sürece Cumartesi çıkabilirdi. "Bakıcıma sormam gerek ama olabilir sanırım."

"O halde sana numaramı vereyim ve bakıcınla konuştuktan sonra beni ara." dedi Brad.

Jessie numarayı bir kenara not aldı. "Tamam, ayarlamaya çalışıp seni yarın arayacağım."

"Dört gözle bekleyeceğim." dedi Brad ve birbirleriy-

le vedalaştıktan sonra telefonu kapattılar. Jessie karmaşık duygular içinde yatağın kenarına ilişti.

Brad bir yandan iyi bir insana benziyordu; Jessie'nin hayatına düzen ve istikrarı getirebilecek, kariyer sahibi biriydi. Jessie onu çok çekici bulduğunu söyleyemezdi. Aradığı için heyecanlanmıştı ama bu daha çok, teklifini kabul etmeli miyim yoksa etmemeli miyim, gerginliğini içeren türden bir heyecandı.

Jack'i aklından bir türlü çıkaramıyordu. Sanki karşısına geçmiş ona parmağını sallıyor, adamın bir avukata benzediğini söylüyordu. Üstelik avukat kelimesine sanki pis ve kabul edilemez bir durummuş gibi vurgu yapıyordu.

Odadan çıkarken kendini toplayıp içindeki bu hastalıklı duygudan kurtulmaya çalıştı.

Monica elleri belinde, kaşlarını çatmış bir halde mutfakta onu bekliyordu. "Onunla çıkacaksın öyle değil mi?"

Jessie çaktırmadan Danny'ye baktı. Oğlan neyse ki onlara dikkat kesilmemişti. "İstiyorum. Cumartesi gecesi Danny ile ilgilenebilir misin? Saat onda evde olurum." İlk buluşmada bitiş saati belirlemek gecenin kötü geçme ihtimaline karşın iyi bir güvenlik önlemiydi.

"Jack ne olacak?"

"Jack ve ben birlikte değiliz Mo. Bunu biliyorsun. O benim bir arkadaşım."

Monica bu açıklamaları yutmuyordu. "O halde neden onun hakkında konuştuğun zamanlarda hep gözlerinin içi parlıyor acaba?"

"Öyle bir şey olmuyor."

"Oluyor."

"Kes şunu. Danny'ye göz kulak olacak mısın olmayacak mısın?"

"Olacağım. Ama bence büyük bir hata yapıyorsun."

"Jack'e, Brad'den bahsedeli çok oluyor." dedi Jessie. Bu açıklama da Monica tarafından aynı memnuniyetsizlikle karşılandı.

"O zaman ona bu randevudan da bahsedeceksin öyle mi?"

"Konusu açılırsa belki..." Büyük olasılıkla hayır! Onun tarafından da uzun ve kapsamlı bir sorgulamaya tutulmak hiç işine gelmezdi. "Gitmem gerek artık." dedi Jessie ve çantasını alıp, Danny'ye iyi geceler öpücüğünü vererek kapıya yöneldi.

Tanrı aşkına bu yalnızca bir randevuydu.

Dandik bir randevu!

Danny üzerinde kocaman bir palto, parmakları birleşik eldivenleri ve bir atkıyla, anaokulunun Noel oyununda tüm kalbini vererek şarkısını söylüyordu. Aileler salonda oturmuş, gelecek yıllar boyunca bu anı tekrar yaşamak için peş peşe fotoğraflar çekip oyunu baştan sona kayda alıyorlardı.

Jessie tanıştıkları an birbirlerine kanı kaynayan Jack ve Monica'nın tam ortasına oturmuştu ve bu ikilinin ellerine geçirdikleri ilk fırsatta ona karşı birlik olacaklarından kuşkusu yoktu.

Gösteri sona erdiğinde, çocuklar sahneden inip izleyicilerin arasına karışarak, kendileriyle gurur duyan ailelerini bulmaya koyuldular. Danny koşarak Jessie'nin yanına geldi ve kollarını annesinin boynuna dolayarak kocaman gülümsedi. "Sahnede beni gördün mü?"

"Harikaydın Danny. Şarkıların sözlerini unutmamak için çok fazla çalışmış olmalısın." dedi Jessie oğluna.

"Sınıfta her gün şarkı söylüyoruz."

Danny annesinin kucağından kurtulup bu kez Monica'ya sarıldı. Hemen ardından da Jack'in kendisini kucaklamasına izin verdi. "Hey Jack Amca. Harika bir gösteri değil miydi?"

Jack Amca, yeni bir terimdi. Jessie gözlerini kısıp Jack'in yüz ifadesini inceledi. İfadesinde bir değişiklik olmadığını görünce, Danny'nin ona taktığı bu sıfatı kabullenip kabullenmediğini merak etti.

"Harika ötesiydi ortak."

"Biraz kurabiye ister misin? Arka tarafta kurabiyeler var." dedi Danny ve Jack'i elinden tutup salonun arka kısmına, öğretmenlerin ve ailelerin getirdiği yiyecek ve içeceklerin dizili olduğu bölüme götürdü.

"Jack Amca mı?" diye mırıldandı Monica.

"Ben de ilk kez duyuyorum."

"Danny ona bayılıyor. Şunlara bir bak."

Jessie gözlerini onlardan alamadı. Danny adeta nefes almadan konuşuyor ve Jack de hemen yanında onu dinleyip kahkahalarla gülüyordu.

"Bu çok doğal." dedi Jessie kardeşine. "Danny'nin hayatında bir erkek yok. Jack'le birkaç kez aynı ortamda bulundular ve bu yüzden ona doğru yöneliyor." Bu ikilinin birbirleriyle bu kadar yakınlaşmalarına izin vererek büyük bir hata yapmamış olmayı umuyordu. Jack her yönden iyi bir adamdı ve ona güveniyordu. Oğluna hiçbir şekilde zarar vermeyeceğini biliyordu. Bununla birlikte hayatlarında daha ne kadar yer alacağı belirsizdi. Jessie bu riski göze almaya istekli değildi.

"Başka biriyle çıkmayı neden düşünüyorsun anlamıyorum."

"Jack ve ben çıkmıyoruz." Bu konuda kimse onu dinlemiyor muydu?

"Avukatlar sıkıcıdır."

"Bunu bir daha söyleyebilirsin." dedi Jack arkalarından yanaşarak. Jessie onun sesini duymasıyla birlikte irkildi. Başını çevirdiğinde Jack'in dudakları arasından sarkan baston şekeri gördü. Yüzündeki gülüş paha biçilemez güzellikteydi. "Bildiğimiz bir avukat hakkında mı konuşuyoruz?"

Suçluluk! Jessie kendini inanılmaz suçlu hissetti. "Hayır. Hey Danny o baston şekerlerden başka var mı?"

Danny başını salladı ve annesini Jack ve Monica'nın yanından çekip aldı. Jessie onların yanından uzaklaştıkça, aralarında geçen konuşma hakkında daha çok endişelenmeye başlamıştı.

Yiyecek içeceklerin bulunduğu masada Danny arkadaşlarından biriyle karşılaştı ve çocuğun annesi Jessie'ye dönüp sohbet etmeye başladı.

Birkaç dakika sonra Jessie kalabalığın arasından dolanarak tekrar Monica ve Jack'in yanına döndü. Mo sanki kahkaha atmaktan beli ağrımış gibi eliyle yan tarafını tutuyordu.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Yok bir şey." dedi Monica ama yüzünde hâlâ saklamaya çalıştığı sırıtışa engel olamıyordu.

Jessie'nin kız kardeş radarları çalışmaya başladı ve Monica'nın bir işler çevirdiğinden şüphelendi. "Tabii. Eminim öyledir."

Danny elinden tutup çekiştirdi. "Öğretmenim gösteriden sonra gidebileceğimizi söyledi."

Jessie oğluna baktı. "Eşyaların hazır mı?"

İnsanlar konferans salonunu çoktan boşaltmaya başlamıştı. "Sınıftan sırt çantamı almam gerek." dedi Danny.

Monica elini Danny'nin omzuna koydu. "Neden beni de yanında götürmüyorsun ufaklık? Böylece sınıfını görmüş olurum."

Jessie'nin ağzını açıp bir şey söylemesine fırsat kalmadan Danny ve Monica yanlarından ayrılarak onu Jack'le baş başa bıraktılar.

"Buraya gelmen büyük incelikti."

"Çok eğlendim." dedi Jack diğer ailelerle birlikte kapıya doğru yürümeye başladıkları sırada. "En son böyle bir gösteriye gittiğimde Danny'nin yaşlarındaydım sanırım ama o günden bugüne çok şey değişmemiş gibi."

"İkramlar çoğalmış olmalı."

Jack güldü. "Doğru. Ben yalnızca kurabiyeleri hatırlıyorum, şanslıysak bir de baston şeker alabilirdik. Görünüşe göre arka taraf pastaneye dönmüştü."

"Aileler çocuklar için bir sürü ikramlık getirip adeta bir ziyafet sofrası kuruyorlar."

Birçok anne-baba Danny'nin sınıfına doluşmuştu, Jessie bu yüzden dışarıda beklemeye karar verdi. Kapıdaki pencereden Danny'nin, Monica'ya duvarda asılı, kendi yaptığı resimlerden birini gösterdiğini gördü.

"Danny okulunu seviyor sanırım."

"Bayılıyor. O çok sosyal bir çocuk. Bir apartmanda yaşayınca, birlikte oynayabileceği bir sürü çocuk olacağını sanmıştım ama yanılmışım." Apartmanlarında pis insanlar ve gürültülü partiler yoktu ama fazla aile de yaşamıyordu. "Günün birinde müstakil bir eve geçmeyi başaracağım. İzlediği bir filmde gördüğü golden labradordan beri Danny bir köpek almamız için adeta çıldırıyor."

"Sanırım ev sahibiniz dairede hayvan beslemenize izin vermiyor."

"Evet. Zaten büyük köpeklerin bütün gün küçücük bir eve kapatılıp kalmaları doğru değil."

Jack hafifçe Jessie'nin omzuna dokundu. "Kendine biraz zaman tanı. Bir gün istediklerine ulaşacaksın."

Jessie gülmek için kendini zorladı. "Biliyorum. Bir gün olacak."

Danny sınıftan koşarak çıkıp yanlarına geldi. "Ben hazırım."

"Benim derse gitmem gerek." dedi Monica. "Bana sınıfını gösterdiğin için teşekkür ederim ufaklık." Ardından Danny'nin yanına eğildi. "Annene benim için göz kulak ol tamam mı? Birazcık kestirdiğinden emin ol."

Danny kıkırdadı.

"Geç mi geleceksin?" diye sordu Jessie.

"Pazartesi günü çok önemli bir sınavımız var; bu yüzden uzun bir etüdümüz olacak. Sen işe gitmeden dönmüş olurum. Cumartesi sen yokken de Lynn'i çalışmak için bizim eve davet edeceğim."

Cumartesi günü dışarıda olacağının ima edilmesiyle birlikte Jessie göz ucuyla Jack'e baktı.

"Cumartesi günü çalışmadığını sanıyordum."

"Annemin bir randevusu var." diye söyleyiverdi Danny.

Jack'in yüzü adeta taş kesildi. "Öyle mi?" diye sordu yavaş yavaş bakışları Jessie'ye kayarken.

"Partideki Brad'i hatırlarsın." dedi eksiksiz bir açıklama yaparak. Kendini suçlu hissetmemesi gerektiğini biliyordu ama bu duygu midesine kramplar girmesine neden oldu.

"Doğru." dedi Jack uzun bir iç çekişle birlikte. "Şu avukat görünümlü adam..."

"Aslında o gerçekten de bir avukat."

"O senin tipin değil." dedi Jack bir çırpıda.

"Benim tipim olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu Jessie savunmaya geçerek.

"Otuz dakika içinde sıkıntıdan patlar hale geleceksin."

Monica, Jack'e döndü. "Sen bu adamı tanıyor musun?"

Jack gözlerini Jessie'den ayırmadan cevapladı. Bakışları Jessie'yi huzursuz ediyordu. "Onun gibilerle otelde sık sık karşılaşıyorum. Eğlenceden yoksun, fazlasıyla resmi ve ağır tipler."

"Eğlenceli olmayan biriyle neden çıkmak istiyorsun anne?"

Jessie kendini Jack'in göz hapsinden kurtarıp Danny'ye döndü. "Jack, Brad'in eğlenceli biri olup olmadığını bilmiyor, sadece tahminde bulunuyor."

"Tahmin ne demek?"

"Bir insan başka biri hakkında, gerçekte bilmediği bir şeyi öyleymiş gibi düşündüğü zaman onun hakkında tahminde bulunmuş olur." Kahretsin, sıradan bir buluşmayı oğluna, Jack'e ya da Monica'ya karşı savunmak durumunda kaldığına inanamıyordu.

"Senin Jack'le çıkman gerekir." dedi Danny gülerek. "Onun eğlenceli biri olduğunu biliyoruz."

Bütün gözler şimdi Jessie'ye dönmüştü. "Jack ve ben yalnızca arkadaşız öyle değil mi Jack?"

Jack cevap vermedi, dudaklarında hafif bir tebessümle ona bakmaya devam etti.

"Bu arada biriyle çıkmak ne demek ?"

"İki insanın birbirini daha yakından tanımak için yemeğe gitmesi ya da birlikte bir şeyler yapmasına denir." Jack neden bir şey söyleyip ona yardımcı olmuyordu?

"Jack Amca'yla hayvanat bahçesine gittik. O da çıkmak sayılmaz mı?"

"Sayılmaz."

"Ah," dedi Danny. İkna olmuşa benzemiyordu. Yüzündeki ifadeden kafasının karıştığı belliydi.

"Biraz karışık bir durum Danny. Büyüdüğün zaman ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın."

Ortam birkaç dakikalığına tuhaf bir sessizliğe büründükten sonra Monica, "Benim gitmem gerek." dedi.

"Benim de." dedi Jack. Yüzü tekrar gülmeye başlamıştı. "Beni davet ettiğin için tekrar teşekkür ederim Danny."

Danny, Monica ve Jack'e sarıldı.

"Avukatla güzel vakit geçirmeni dilerim Jessie."

Başka bir güne mi geçmişlerdi yoksa Jessie bir şeyleri mi kaçırmıştı; Jack son derece içten bir dilekte bulunmuştu.

"Eminim iyi geçecek." diye karşılık verdi ama aslında artık bundan emin değildi.

Jessie, Jack ve Monica'nın birbirleriyle sohbet ederek oradan uzaklaşmalarını seyretti. Ne hakkında konuştuklarını yalnızca tahmin edebilirdi.

9. BÖLÜM

"Çok geçe kalacağımı sanmıyorum." dedi Jessie kız kardeşine o gece iki kere.

Üzerine giydiği kumaş pantolon ve kazakla şık ve rahat bir görüntü içindeydi. Pantolonun altına giydiği hafif topuklu ayakkabılarla kıyafetini tamamladı. Normalde topuklu ayakkabı giyme şansı olmadığından, bulabildiği her fırsata atlıyordu. Topuklu ayakkabı giymek ona nedense bir yetişkin ve arzu edilen bir kadın olduğunu hatırlatıyordu.

"Nerede buluşacaksınız?"

"Alışveriş merkezinin içinde bir İtalyan restoranına gideceğiz. Antonio diye bir yer."

"Hiç duymadım." dedi Monica uzanıp Jessie'nin yerinden çıkan bir bukle saçını tekrar düzeltirken.

"Birkaç kez önünden geçmiştik ama ben de orada hiç yemek yemedim."

"İşler istediğin gibi gitmezse beni ara ve eve erken dönmek için bahane olarak kullan."

Jessie gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bir bahaneye ihtiyaç duyacağımı sanmıyorum ama yine de arkamı kolladığını bilmek güzel."

"Her zaman." dedi Monica ve Jessie'nin o akşam için seçmiş olduğu siyah çantayı ablasına uzattı. "Yine de bu gece yemeğe Jack'le çıkman gerekirdi diye düşünüyorum, şu Brad denen herifle değil."

"Yeter. Dünden beri bana en az on kez bunu söyledin. Onaylamadığını biliyorum ama yapmam gereken şey bu."

"Çünkü Jack bir avukat değil bir garson. Senin bu kadar sığ biri olmadığını biliyorum Jessie. Ve Jack senden hoşlanıyor. Hem de çok!"

"Sana böyle mi söyledi?" diye sordu Jessie. Son yirmi dört saattir, Jack'le aralarında geçen sohbetle ilgili kardeşinin ağzından laf almak için deliler gibi uğraşsa da Monica konuşmalarının tek kelimesini bile ona anlatmamıştı.

"Hoşlandığı gözlerinden okunuyor Jessie. Sana büyülenmiş gözlerle bakıyor. Sen de itiraf etmesen de ona aynı şekilde bakıyorsun."

Jessie aralarındaki çekimi yok saymak için elinden geleni yapıyordu. Adamı görmezden gelip, yaşadıkları tek seferlik öpüşmeyi aklından çıkarmaya çalışıyor ve çoğu zaman bunda başarılı oluyordu. Zihninde onun hayali canlandığında, bu görüntüleri, çıplak halleri de dâhil olmak üzere, çoğu zaman kolaylıkla aklından silip atıyordu. Onu restoranda, oğlunun okulunda ya da parkta gördüğünde kalbinin deliler gibi çarpmasını çoğu zaman umursamamayı başarıyordu.

Tamam, belki çoğu zaman değil ama uzun saatler boyunca.

Ya da birkaç dakikalığına...

Sen umutsuz vakasın Jessie, dedi kendi kendine başını sallayarak.

"Benim gerçek bir işi olan, gerçek bir geleceği olan, istikrarlı birine ihtiyacım var. Yerel bir otelde geçici süreliğine garsonluk yapan ve Noel tatili sona erince büyük olasılıkla yeniden Teksas'a dönecek bir adama değil. Danny'nin babası Rory'yi unuttun mu? Ya da Mathew'ı?"

"Mathew mu? Ah, o çocukla ne kadar çıkmıştın? On dakika mı?"

"İki ay ve sonra yanıma taşınmıştı hatırlatırım. Bana yardım etme fikri, o ay kira için ayırdığım paramı da yanına alarak evden ayrılmasıyla son bulmuştu." Mathew pahalıya patlayan bir deneyim olmuştu.

Çantasını omzuna takıp, Danny'nin, Monica'nın arkadaşı Lynn ile konuştuğu oturma odasına geçti.

"Ben çıkıyorum Danny. Senden bir öpücük alabilir miyim?"

Danny legoları ve Lynn'i bir kenara bırakıp annesini kucakladı.

"Ben yatmadan önce dönmüş olacak mısın?"

"Sanmıyorum."

Danny'nin biraz suratı asılmıştı. "Bir sonraki randevuna ben de gelebilir miyim?"

Ulu Tanrım! "Bilemiyorum Danny. Sanırım bekleyip göreceğiz." diye karşılık verdi Jessie. Suçluluk duygusu tekrar varlığını hissettirmeye başlamıştı.

"Jack Amca'yla olan randevuna gelmiştim ama."

Danny ile Jack ve biriyle çıkma arasındaki farkı tartışmaya girmek anlamsızdı. Dediklerini anlamıyordu ve ona

tekrar anlatmak için çabalarsa randevusuna geç kalacaktı. "Bu konuyu düşüneceğim." demekle yetindi.

Danny kaşları çatık halde kendini tekrar kanepeye bıraktı.

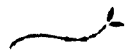
Jessie kardeşiyle vedalaştı. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamam. Görüşürüz Monica. Hoşça kal Lynn." dedi Jessie ve ardından oğluna döndü. "Hoşça kal ufaklık."

Danny annesinin yüzüne bakmadan hızlıca el sallamakla yetindi.

Jessie apartmandan çıkarken yanlış bir şey yaptığı hissine kapılmaya başlamıştı.

Restoranın yerini kolayca buldu. Park alanı biraz küçük olmakla birlikte arabasını büyük bir pikap ile bir Lexus'un arasına sığdırmayı başardı. Saatine baktığında beş dakika erken geldiğini fark etti. Brad'in daha önce gelmiş olmasını umuyordu; onu salonda tek başına beklemek istemiyordu.

Küçük İtalyan restoranına girdiğinde, burnuna gelen yoğun sarımsak ve domates sosu kokusu iştahını kabarttı. Koyu kırmızı renkli oturma bölümlerinin üzerindeki loş ışıklandırmalar ortama romantik bir hava katıyordu.

"Antonio'nun Yeri'ne hoş geldiniz." dedi uzun boylu, sarışın, kendi yaşlarında bir kız kapıda onu karşılayarak.

"Biriyle buluşacağım. İsmi Brad."

Görevli kız elindeki rezervasyon defterine bakıp gü-

lümsedi. "Size eşlik edecek beyefendi henüz gelmemiş ama oturmak isterseniz masanızı gösterebilirim."

Jessie rahatladı. "Evet lütfen."

Diğer masalarda oturan birkaç çift, şaraplarını yudumlayıp aperatiflerini yiyorlardı. Jessie masaya geçtiğinde ceketini çıkarıp yanına koydu.

"Beklerken içecek bir şeyler almak ister misiniz?"

"Şimdilik su alayım."

Sarışın kız yanından ayrıldığında Jessie yiyeceklere göz atmak için menüyü eline aldı.

Komilerden biri su ve bir sepet galeta getirip masaya bıraktı ve Jessie sonrasında dakikaları saymaya başladı. Geçen her dakika ona bir saat gibi geliyordu.

Saat yediyi on geçe Brad masaya geldi.

"Geciktiğim için özür dilerim." dedi ve ceketinin üst düğmesini çözüp Jessie'nin yanına oturdu. "Trafikte çok vakit kaybettim ve dışarıdaki park alanı tam bir keşmekeş."

Jessie gülümseyerek Brad'in endişelerini ortadan kaldırdı. "Gelebildiğine sevindim." dedi ve o an bu randevuyla ilgili kuşkuları olmasına karşın gerçekten de böyle hissettiğini fark etti. Brad düzgün ütülü bir takım giymişti, yeni tıraş olmuş ve güzel kokuyordu. Büyük olasılıkla bunu yüzüne boca ettiği tıraş losyonuna borçluydu.

Jack ise gittiği her yere biraz baharat ve misk kokusunu taşırdı. Bu çok daha erkeksiydi.

"Umarım seni çok bekletmemişimdir."

Yalnızca on beş dakika ve otuz saniye beklettin ama dakikaları saydığımı kim söylemiş! "Sadece birkaç dakika önce geldim." diye attı Jessie, fazla gergin görünmediğini umarak.

Brad yanlarından geçen garsona işaret edip bir şişe şarap ve iki kadeh getirmesini rica etti.

Varan iki, diye geçirdi içinden Jessie. Önce randevuya geç kalmıştı ve bunun için trafik geçerli bir sebep sayılsa da kendisi aynı trafikte zamanında gelmeyi başarmıştı; doğrusu trafiğin en yoğun zamanı da değildi. İkinci olarak, Brad ona şarap içip içmediğini sormaya gerek bile duymamıştı. Belki de bu parası olan insanların çıktıkları kişiyi etkilemek için kullandığı yollardan biriydi.

"Buranın yemekleri muhteşemdir." dedi Brad menüyü kenara koyarak. "Buraya daha önce gelmediğini söylemiştin doğru mu hatırlıyorum?"

"Önünden çok kere geçmişimdir ama hiç uğramadım." dedi Jessie tekrar menüye uzanıp içinde yazanlara göz gezdirirmiş gibi yaparak.

"Eğer istersen senin için en mükemmel yemeği seçebilirim."

"Şey..." Ne demesi gerektiğini bilemiyordu.

Brad nazikçe menüyü parmaklarının arasından çekip aldı ve katlayıp diğer menünün üzerine koydu.

"Lazanyasını denemelisin. New York dışında, buradakinden daha iyisini yediğimi hatırlamıyorum."

"Peki, o zaman." Görünüşe göre canının isteyip istememesinin bir önemi yoktu; lazanya yiyeceklerdi. Jessie kendini toplamaya çalıştı. Brad kibar ve düşünceli davranmaya çalışıyor ve ben, yaptığı veya söylediği her şeyi üzerime alınıyorum, diye düşündü.

Neyse ki şarap geldi ve böylece daha fazla laflamalarına gerek kalmadı. Brad şarabın tadına bakıp onaylarken Jessie onu izledi. Yüzü hatırladığından biraz daha dar ol-

makla birlikte, genel hatlarıyla güzel ama fazla etkili olmayan bir tipi vardı. Güldüğünde gamzeleri çıkmıyordu, bir şeyler eksik gibiydi.

Jessie şarabından bir yudum aldı ve kadehinin gerisinden onu incelemeye devam etti. Şarap önce biraz yaksa da sonrasında kolaylıkla boğazından geçti.

"Otelde ne yapıyorsun?" diye sordu Brad.

"Anlamadım?"

"Otelde çalışıyorsun öyle değil mi? Orada garsonluk yapıyorsun diye düşünmüştüm."

"Hayır, otelde çalışmıyorum ama garson olduğum doğru." Jessie onun nasıl olup da bunu tahmin edebildiğine hayret etti.

"O halde otelden sana partiye katılman için bir davetiye ayarlayan birilerini tanıyor olmalısın."

Jessie kendini sorguya çekiliyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Aklına Jack ve onu içeri almak için kendini büyük bir riskin altına sokuşu geldi.

"Dedektiflik, avukatlık mesleğinin bir parçası mı?" diye sordu hafif bir tebessüm eşliğinde.

Brad belli belirsiz gülümsedikten sonra sözlerini aniden farklı bir yöne çevirdi. "O gece biraz dalgın gibiydin."

"Bir arkadaşım partiye gitmekten vazgeçip biletini bana verdi." diye açıkladı.

"Erkek bir arkadaş mı bu?"

"Evet."

"Ben hayatımdaki hiçbir kadını arkadaşım olarak görebileceğimi sanmıyorum. Eski nişanlım, kız kardeşim, bir aile üyesi ya da iş arkadaşı diyebilirim ama sadece arkadaş olduğum bir kadın yok."

"Erkek arkadaşların eşleri ya da sevgililerini ne olarak görüyorsun?"

"Onları kişisel arkadaşım olarak değerlendirmiyorum. Daha çok senin açıkladığın gibi... Bir arkadaşımın karısı... Senin bu arkadaşın evli mi?"

Randevunun başından beri masada üçüncü bir kişinin varlığının hissedilmesi tuhaftı. Jack, orada olmasa da ruhu kesinlikle onlarla birlikteydi. "Hayır."

Garson yanlarına geldiğinde Jessie bu muhteşem zamanlaması için onu öpmek istedi.

"Karar verdiniz mi?" diye sordu kırk beş yaşlarındaki adam. Belki biraz daha yaşlı olabilirdi. Bel genişliğine bakılırsa buradaki yemekleri seviyor olmalıydı ve İtalyan aksam yüzünden Jessie onun Antonio ile bir yakınlığı olup olmadığını düşündü.

"Sanırım." dedi Jessie.

Garson gülümseyip sipariş kâğıdını ve kalemini hazırladı.

"Bayan lazanya istiyor." dedi Brad, Jessie'nin ağzını açmasına fırsat kalmadan. "Yanına da meze tabağı ve ben de aynısından alacağım."

Jessie içinde saatine bakmak için güçlü bir arzu duysa da, bu isteğini bir süreliğine daha bastırdı.

Jack on beş dakika içinde üç kez saate bakmıştı. Jessie o avukatla birlikte yemeğe çıkmıştı, daha kesin söylemek gerekirse Brad Leland ile. Parti misafir listesini kontrol etmiş ve davetliler arasında yalnızca bir tane Brad ismine rastlamıştı. İsmini internette hızlıca arattığında, takip

ettiği davalarla ilgili birkaç habere rastladı. Hakkında kirli bilgiler bulmayı umuyordu ama bunu başaramadı. Evli olmaması dışında özel hayatına ilişkin bir şey öğrenemedi. Yalnızca eski bir gazete kupüründe bir zamanlar nişanlı olduğu bilgisine rastlamıştı ama haberin üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Güncel bütün bilgiler Brad'in bekâr olduğuna işaret ediyordu. Şirket avukatlığı yapıyordu ve bu nedenle çok sayıda müşterisi vardı. Ofis fotoğraflarından gördüğü kadarıyla paraya para demeyen bir hali vardı.

İnternette hukuk firmasında birlikte çalıştığı bir arkadaşının fotoğrafı bile yer alıyordu.

Brad son derece renksiz ve sıkıcı biriydi. Jessie'nin onu çekici bulabilme ihtimalini aklına bile getirmek istemiyordu.

Yine de şu an Jessie ile randevusu olan kişi Sıkıcı Brad iken, Jack içi içini yer vaziyette suitinde oturmuş onları düşünüyordu. Buluşmalarının nasıl geçtiğini öğrenmek için Jessie'nin iş başı yapacağı Salı gününe kadar beklemesi gerekecekti. Öncesinde kıskanç ve reddedilmiş bir sevgili gibi ortaya düşmek istemiyordu.

Jessie ile tanıştıklarından beri sayısız seksi rüyalar görmüş olmasına karşın kendini hâlâ ona âşık olarak adlandıramıyordu.

Henüz değil.

Suitinin bar kısmına geçip kendine sert bir içki hazırlamaya niyetlenmişti ki telefonu çaldı. Telefon sandalyenin arkasında asılı olan ceketinin cebindeydi.

Arayan numara Jessie'nin eviydi. Belki de randevusundan sıvışıp eve dönmüştü. Yüzüne tekrar bir tebessüm yayıldı.

"Alo?" diye cevap verdi sıkkın görünmeye çalışarak.

"Jack? Jack sen misin?"

Arayan Jessie değildi.

"Evet. Sen kimsin?"

"Ben Monica, Jessie'nin kız kardeşi." Sesindeki telaşla birlikte Jack'in tavrı da değişti. "Umarım seni aramamda sakınca yoktur."

"Jessie iyi mi? Yoksa Danny'ye bir şey mi oldu?"

"İkisi de iyiler. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Jessie şu partide tanıştığı adamla dışarıda."

Sanki Jack'in bu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi...

"Ve Danny şu an yanımda. Şey... ben... seni aramamı Danny önerdi."

Monica'nm canı bir şeye sıkılmış gibiydi.

"Neler oluyor Monica?"

"Ben evde bir arkadaşımla ders çalışıyordum. Arkadaşım Lynn'e birkaç dakika önce bir telefon geldi... Annesi trafik kazası geçirmiş. Lynn şoka girmiş durumda, bu halde araba kullanamaz. Onu Pomona Valley'e götürmem gerek ama bu gece Danny'ye de bakıyordum. Onu yanımda götürebilirim ama acil serviste biliyorsun her çeşit insan oluyor ve bir sürü hastalık..."

"Jessie'yi arayıp eve gelmesini söyledin mi?"

"Jessie telefonunu yanlışlıkla diğer çantasında unutmuş olmalı. Biraz önce aradığımda telefonun sesi yatak odasından geldi."

Jack yatak odasına yürüyüp askıdan bir ceket aldı. "Oraya gelip Danny'ye göz kulak olmamı istiyorsun sanırım. Böylece arkadaşını hastaneye götürebileceksin?"

"Bunu benim için yapar mısın Jack? Biliyorum çok ani oldu ama Jessie fazla bakıcı kullanmıyor. Bir tek Bayan

Hoyt'u tanıyorum ve o da ailesini ziyarete gitti. Aklıma arayacak başka biri gelmedi. Jessie'nin sana güvendiğini biliyorum. Danny de seni tanıyor."

"On dakikaya oradayım." dedi Jack; telefonu kapatıp ceketi üzerine geçirdi ve hızla evden çıktı.

Jessie'nin evi çok uzakta olmamasına rağmen Jack olabildiğince gaza basmıştı.

Monica onu kapıda karşıladı. "Danny saat dokuzda yatar; çoğu gece daha da öncesinde kanepede uyuyakalır."

Danny kanepeden zıplayarak Jack'in yanma koştu ve onu sıkıca kucakladı. "Geleceğini biliyordum. Monica Teyzeme seni aramasını ben söyledim."

"Beni her zaman arayabilirsiniz Danny." dedi Jack, Danny'nin saçlarını okşayarak. Ardından Monica'nın daha önce görmediği arkadaşına baktı. "Umarım annenin önemli bir şeyi yoktur."

Kız ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Teşekkürler."

"Tekrar sağ ol Jack, sana borçlandım." dedi Monica ve ardından evden çıktılar.

"Monica'nın arkadaşı gerçekten çok üzgündü. Annesinin bir araba kazasında yaralandığını söylediler." dedi Danny birlikte kanepeye oturduklarında. Televizyonda bir çizgi film oynuyordu. "Büyük olasılıkla bir şeyi yoktur ortak. Sen merak etme."

"Annem bu gece bizim arabamızı kullanıyor." dedi Danny, Jack'i hazırlıksız yakalayarak.

Güzel, diye geçirdi içinden Jack. Randevulaştığı adama adresini vermek yerine buluşma mekânına kendi başına gitmişti.

Danny'nin gözleri endişeyle kısıldığında Jack onu

rahatlatmak için bir şeyler söylemesi gerektiğini anladı. "Eminim annen güvenli bir sürücüdür Danny."

"Bizim arabamız hep bozuluyor."

Evet, Jack bunu bir süredir biliyordu. Jessie'nin külüstür arabasıyla yanında telefonu olmadan dışarıda olduğu düşüncesi tüylerini ürpertiyordu. Ya ıssız sokakların birinde araba bozulursa ne olacaktı? Saat ondan sonra Ontario'nun çoğu caddesi ıssız ve karanlık olurdu. Saat henüz sekizi çeyrek geçiyordu.

"Annen ne zaman evden çıktı?"

"Sanırım bir saat kadar önce."

Harika, güvenebileceği tek kaynak Danny'nin hafızasıydı. Yine de Jessie büyük olasılıkla çoktan yemeğe oturmuş olmalıydı.

Onunla! Brad'le! İsmi büyük ihtimalle Bradley'in kısaltılmışıydı. Ne kadar ezik bir isim!

"Ne izliyoruz bakalım?"

"Sünger Bob. O çok komik. Şu da Patrick ve Sandy..." Danny ana karakterleri tanıtırken Jack ilgiyle onu dinledi. Çizgi filmin adını önceden duymuş olsa da oturup hiçbir bölümünü izlememişti. Danny ile birlikte kendini şakalara gülerken bulduğunda, çizgi filme, yetişkin mizahından da örnekler işlendiğini fark etti.

Saat sekiz buçukta Jack, Danny'ye pijamalarını giyip dişlerini fırçalamasını önerdi; böylece yatmadan önce bunları yapmayı unutmamış olacaktı.

Danny kanepeden fırlayarak odasına gitti.

Jack bu sırada mutfağa gittiğinde Monica ve arkadaşına ait kitapların masaya yayılmış olduğunu gördü. Kitapların arasında yarısı yenmiş pizza dilimleri ile atıştırmalıklarla dolu tabaklar da vardı. Kollarını sıvadığında,

üzerinde takım elbise olduğunu fark etti, sadece kravatı eksikti. Belki Monica, Jessie'den önce eve dönerdi. Ya da Jessie onu karşısında görünce öyle paniklerdi ki kıyafetlerinin farkına varamazdı. Her koşulda artık üzerindekileri değiştirmesi imkânsızdı.

Etrafı toparlayıp, tabaklardaki artıkları sıyırdıktan sonra bulaşıkları makineye yerleştirdi.

Danny seke seke tekrar odaya döndüğünde yüzü gülüyordu. "Hepsi tamam."

"Aferin. Şimdi ne yapmak istersin?"

"Kart oynar mısın?" diye sordu Danny.

"Birkaç oyun biliyorum." diye karşılık verdi ama bunları Danny'nin bildiğinden şüpheliydi.

"Harika." dedi Danny tekrar koridora doğru koşup saniyeler içinde elinde bir deste kartla geri gelerek.

"Balık Tut ya da Savaş oyunlarından birini oynayabiliriz. Savaş nasıl oynanıyor biliyor musun?"

Jack'in en ufak bir fikri yoktu. "Eminim bana öğretebilirsin."

Oturma odasına geçtiklerinde Danny dizlerinin üstünde yere oturup kartları dağıttı. Kuralları Jack'e anlattıktan sonra oynamaya başladılar.

Jack saatin farkına vardığında çoktan dokuz buçuk olmuştu. "Dostum, yatma vaktin geçmiş."

"Ama ben çoğu zaman kanepede uyuyakalıyorum."

Evet, Monica bunu söylemişti. Jack çocuğun bir günlüğüne normalden daha geç yatmasıyla dünyanın sonunun gelmeyeceğini düşündü.

"Pekala, ama kartları bırakmamız gerek."

Danny kartları sehpanın üstüne koydu ve kanepede Jack'in yanına kıvrıldı.

"Bana bakıcılık yapman çok hoşuma gitti. Belki tekrar gelirsin."

Jack'in içini bir sıcaklık kaplamıştı. "Ben de senden hoşlanıyorum ortak."

Danny başını omzuna yasladığında Jack kendini geri çekmedi. Yirmi dakikalık çılgın bir animasyondan sonra Danny, Jack'in kucağında kütük gibi uyuyordu. Jack kendi kendine gülümsedi ve Danny'nin başını okşadı.

Uzaktan kumandayı eline alıp kanalı değiştirdi ve akşam haberlerini açarken televizyonun sesini kıstı.

Televizyonun hemen yanında Mann ailesinin Noel ağacı duruyordu. Ağacın altına birkaç hediye daha dizilmişti. İki tanesini Danny'nin annesine ve teyzesine hazırladığı kolaylıkla anlaşılıyordu. Üzeri yeşil ve kırmızı renklerde boyanmış bir kese kâğıdı ile Danny'nin çorabı duvara asılmıştı.

Kendi çocukluğunda, Noel ağacı babasının elemanları tarafından kurulup sökülürdü. Hediyeler daha eve gelmeden önce, alındıkları mağazalarda paketlenirdi. Babasının hiç kendisi ve Katie için alışverişe çıkıp çıkmadığını merak etti; yoksa bu iş için sekreterini mi görevlendiriyordu? Büyük olasılıkla sorunun cevabı ikinci seçenekti. Yine de sonraki yıllarda bu durum değişmişti. Gaylord hiçbir zaman kötü bir baba olmamıştı, yalnızca çocuklarının ihtiyaçlarına her zaman cevap verememişti.

Jessie ise evini sevgiyle donatmıştı. Daire küçük olabilirdi ama her köşesinde Noel esintileri ve aile havası hissediliyordu. Yıpranmış kanepede otururken Jack, kendini en kaliteli deri koltukta oturduğu zamanlardan daha rahat hissetti.

Saat on haberleri ekrana gelirken Jack'in düşünceleri tekrar Jessie'ye kaydı. Biraz önceki mutluluğu endişe bulutuyla gölgelenmişti. Eğer kendisi hakkındaki gerçeği ona söylemiş olsa, Jessie büyük olasılıkla şu an Brad denen herifle çıkmıyor olacaktı.

Bir yanı ona gerçeği anlatmak için can atarken diğer yanı acele etmemesi için onu uyarıyordu. Jessie kim olduğunu duyunca aniden onun çıkmaya değer biri olarak görmeye başlarsa, istediğinin aslında parası mı yoksa gerçekten kendisi mi olup olmadığını anlama şansına sahip olamayacaktı.

O ezik tiple çıkacağını söylediğinde, gözlerinde gördüğü suçluluk aslında çok şey anlatıyordu. Jessie, Jack'in buna ne tepki vereceğini önemsemişti. Bu düşünce aklına geldiğinde kendi kendine gülümsedi. Jessie ona baktığında gözlerindeki ateşi görmek için kâhin olmaya gerek yoktu. Onun etrafında olduğu her an bu bakışları üzerinde hissediyordu.

Danny uykusunda iç çekerken, ağzından çıkan küçük bir salya Jack'in pantolonuna düştü. Tam oğlanı kucaklayıp yatağına götürmeye niyetlendiği sırada kapıdaki anahtar sesini duydu.

Jessie başı öne eğik halde içeri girmişti. Bir elinde ayakkabılarını, diğerinde anahtar ve çantasını tutuyordu. Jack'in içeride olduğunu fark etmeden kapıyı kilitleyip zinciri taktı.

Başını kapıya yaslayıp ayakkabılarını yere bıraktı. "Ah Monica, nasıl bir akşam geçirdim bilemezsin."

Jack, Jessie'nin sesinin keyifli çıkmadığına sevindi.

Jessie yavaşça arkasını dönüp başını kaldırdığında, ağzından küçük bir çığlık kaçırdı. Elini hemen ağzına götü-

rüp, karşısında kucağında uyuyan oğluyla duran Jack'e baktı.

Jack parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti. "Danny çok yoruldu."

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Jessie fısıldayarak.

10. BÖLÜM

"İzin ver önce onu yatağına götüreyim." diye aynı tonda karşılık verdi Jack, Danny'yi güçlü kollarıyla göğsüne doğru kaldırıp odasına yürürken.

Jessie'nin kalbi deliler gibi çarpıyordu. Jack'in evinde ne işi vardı ve Monica hangi cehennemdeydi?

İki saat önce telefonunu evde unuttuğunu fark ettiğinde neredeyse restoranın telefonunu kullanmak için izin isteyecekti. Bunun yerine, bu kâbus gibi geçen randevuya gücünün yettiği yere kadar katlanmaya karar vermişti.

Eşikte durup Jack'in oğlunu yatağa yatırmasını izledi; Jack sanki bu işi daha önce yüzlerce kez yapmışçasına rahat görünüyordu.

Danny elinde yılanı Tex'le birlikte yatağın diğer köşesine yuvarlandı.

Jack parmak uçlarıyla kapıya yöneldiğinde, koridorda dikilen Jessie ve kapı arasında sıkıştı. Jessie sessizce kapıyı kapattıktan sonra Jack'e kendisini takip etmesini işaret etti.

"Burada ne işin var?" diye sordu bir kez daha.

"Beni Monica aradı. Bu gece yanındaki kız arkadaşı..."

"Lynn mi?"

"Evet. Lynn'in annesi kaza geçirmiş ve Monica'nın arkadaşını hastaneye götürmesi gerekiyordu. Kardeşin hastane ortamının Danny'ye uygun olmayacağını düşünmüş ve senin de telefonun yanında olmadığı için beni aradı."

"Neden seni aramış?" diye sorsa da başka arayabilecek kim var ki diye geçirdi içinden. Anneleri çok uzakta oturuyordu ve Danny'ye çok seyrek bakıyordu. Yine de böyle acil bir durumda yanlarında olmalıydı.

"Ben yakındaydım ve müsaittim. Ayrıca bu Danny'nin fikriymiş."

Açıklaması mantıklıydı ama daha başlamadan biten randevusu hakkında yorumlarını duyması hoşuna gitmemişti. Jack ona bakıp gülümsedi. Gamzeleri yine ortaya çıkmıştı. Kahretsin!

Jessie son yarım saatini bu gülüşü düşünerek geçirmişti. Boktan arabası yolun ortasında bozulup eve yürüyerek gelmek zorunda kaldığı son otuz dakika boyunca da... "Bu gece daha kötü geçebilir miydi?" diye mırıldandı Jack'in parlak gri gözleri ve insana huzur veren gülüşüne sırtını dönerek.

"Ne dedin?" diye sordu Jack.

"Yok bir şey." diye geçiştirerek ayakkabılarını bıraktığı yerden aldı ve kapının kilidini çevirip zinciri geri çözdü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jack. Sesi şimdi endişeli çıkıyordu ve Jessie aniden kendini ağlamanın eşiğinde hissetti. Hayır, kesinlikle iyi değildi.

Ama kahretsin, yaralı kalbi ve büyük olasılıkla yara bere içindeki ayakları hakkında Jack'e yakınıp ağlayacak değildi. Görünüşe göre ona sürekli borçlanıyordu ve bu adamı tanıyalı daha ancak bir ay olmuştu. "İyiyim!" diye bağırdı.

"Hiç iyi görünmüyorsun Jessie."

"Öyle mi? Sen benim iyi olup olmadığımı nereden biliyorsun? Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz, bir ay mı?" diye duygularını ve öfkesini dile getirdi. "Yalnızca bir ay ve buna rağmen bir kriz durumunda ailemin aklına ilk seni aramak geliyor."

"Ben, arkadaş olduğumuzu sanıyordum." dedi Jack ona biraz daha yaklaşarak.

Ne büyük palavra! Jessie arkadaşları hakkında fanteziler kurmazdı. Bütün geceyi Brad'i, Jack'le kıyaslayarak geçirmişti. Jack'in gamzeleri ve içten bakan gözleri vardı. Brad'inkiler ise donuk ve insanı ikna etmekten çok uzaklardı.

Jack buluşmaya zamanında gelirdi. Brad gecikmişti.

Jack onun ne isteyeceğini göz önünde bulundurur ve Brad gibi onun adına sipariş vermezdi.

Jack ona hayatıyla ilgili sorular sorar ve onu uzun sohbetlerle tanımaya çalışırdı; kendini mahkeme salonunda hâkim karşısındaymış gibi hissettiren, ardı arkası kesilmeyen soru yağmuruna tutmazdı.

Hepsinden öte, Jack asla, Brad'in yemeklerini bitirir bitirmez yapmaya çalıştığı şeyi yapmazdı.

Jack kesinlikle centilmen ve kibar bir adamdı. Jessie'nin isteklerine onunla aynı fikirde olmamasına rağmen saygı duyuyordu.

Gecenin adamı, ona bir adım daha yaklaştı, Jessie'nin

çenesinden tutup başını kaldırdı. Şimdi artık göz gözey diler. "Biz arkadaşız Jessie."

"Gerçekten Jack. Biz öyleyiz değil mi? Arkadaş?"

"Elbette."

"Sadece arkadaş. Şu an kıyafetlerimi çıkarıp kendimi sana sunsam üzerime atlamayacağını mı söylüyorsun?"

Ağzından çıkan sözlerle birlikte Jack'in gözleri önce fal taşı gibi açıldı. Ardından yüzü alev alev yanmaya başladı ve sonra o parlak gri gözleri kısıldı. "Ben bir aziz değilim Jessie ve sana karşı ne hissettiğimi biliyorsun." Boğuk sesi, yüzündeki ifadeyi onaylamıştı.

"Arkadaşlar birbiriyle yatmaz." dedi Jessie zayıf bir sesle.

"Sen iste, ben bu arkadaşlığı anında bir ilişkiye dönüştürürüm Jessie." dediğini yapardı ve Jessie de bunu biliyordu. Gözlerindeki yangın, ağzından çıkan sözlerden çok daha fazlasını anlatıyordu.

"Sonra ne olacak Jack?" dedi Jessie geri çekilerek. Gözlerinden yaşlar süzülmesine engel olamıyordu. "Bende ne eksiklik var? Sırf garsonum ve bir çocuğum var diye avukatların beni kolay lokma görmesi ve fantezilerine alet etmesinden fazlasını hak etmiyor muyum?"

Jack kolunu kavradığı gibi Jessie'yi tekrar kendine doğru çevirdi. Yüzü taş kesilmişti. Biraz önceki yangın yerini aniden öfkeye bırakmış gibiydi.

"Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey." dedi Jessie elinden kurtulmaya çalışarak.

"Seni incitti mi Jessie? Tanrı aşkına böyle bir şey..."

"Hayır. Gururumu incitti. Egomu incitti. Ama fiziksel olarak bir zarar vermedi." Neden kendine Brad gibi paralı ama Jack gibi bir karaktere sahip olan bir adam bulamıyordu?

Boğazı tekrar düğümlendi ve alnını Jack'in göğsüne yasladı. Onun hissettirdiği huzur ve sıcaklıkla, yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü.

Jack diğer elini Jessie'nin beline dolayıp onu kendine yaklaştırdı.

Jessie gözleri kan çanağına dönünceye, etraf gözyaşlarıyla ıslanmış mendillerle doluncaya kadar ağlamak istiyordu. Brad bütün yemek boyunca yalnızca kendinden bahsetmiş; sürekli işini ve ne kadar varlıklı olduğunu anlatıp durmuştu. Ardından çıkışta birkaç saatliğine onun evine gidip, "buluşmalarını tamamlamayı" önermişti.

Jessie bu teklif karşısında adeta şoka girmiş bir süre ona ne cevap vereceğini kestirememişti. En sonunda kendisinin böyle biri olmadığını söylemişti. Brad alınmış görünüyordu. Dağ gibi büyük egosu tamamen açığa çıkmıştı. Jessie'nin kendisini reddettiğine inanamıyordu. Jessie ise onunla yatmak şöyle dursun bir daha yüzünü bile görmek istemiyordu.

En ağırbaşlı halini takınmaya çalışarak yediği yemeğin fiyatını hesapladı ve paraları masaya fırlatıp restorandan ayrıldı. Arabası yarı yolda bozulunca öfke nöbetine kapıldı, çığlık çığlığa bağırdı ve defalarca direksiyona vurdu. Eve ayağında topuklu ayakkabılarla, yürüyerek dönmek zorundaydı ve neyse ki bu yürüyüş öfkesinin biraz olsun dinmesine yardımcı olmuştu.

Eve geldiğinde Jack'i kucağında kıvrılıp uyuyakalan oğluyla birlikte kanepede görünce, bu kez içinde bambaşka duygular açığa çıktı.

Jack öylesine içi dışı bir, öylesine olduğu gibi bir adamdı ki...

Ve şimdi kendini onun kollarına bırakmış ağlıyordu.

Başını kaldırdığında Jack'in beyaz gömleğinin omuz kısımlarına rimellerinin bulaştığını fark etti. "Berbat bir haldeyim. Gömleğini mahvettim."

Jack ellerini Jessie'nin yüzüne götürüp, gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Altı üstü bir gömlek Jessie."

Jessie o an Jack'in üzerinde her zamanki gibi kot pantolon ve şapkası olmadığını fark etti. Monica yoksa onu bir randevusundan mı alıkoymuştu?

Ona bunu sormak istese de vereceği cevabı duymaktan korkuyordu.

Jack başparmağıyla Jessie'nin gözündeki yaşları sildi. "Şu Brad denen adama günün göstermemi ister misin?"

Jessie kendini tutamayıp güldü. "O bir avukat hatırlatırım."

"Kavgaya tutuşunca kaçacak delik arayacağına bahse girerim."

"Hakkında şikâyetçi olup dava açarak son gülen kişi olacaktır." dedi Jessie. Jack'in sahiplenildiğini hissettiren bu sözlerini duymak yine de iyi gelmişti. "Teklifin için teşekkür ederim."

Jack onu sıkıca tutarken gülüşü yüzünden yavaş yavaş silindi. Bir yandan bakışları Jessie'nin yüzünde gezinirken başparmağı da artık gözündeki yaşları silmiyor, alt dudağını okşuyordu. Sanki yüzünü ezberlemek ister gibi bir hali vardı. Her bir detayı, her çizgiyi inceleyip adeta aklına kazıyordu. Jessie de kendini onu incelerken buldu. Gri gözlerinde zaman zaman parlayan gümüşi benekler vardı. Parmaklarını bir günlük kirli sakalının gölgesindeki çenesinde gezdirdi. Jack çoğu zaman tıraşlı oluyordu

ama hafif kirli sakallı hali onu daha erkeksi gösteriyordu ve Jessie bu halini seviyordu. Onu savunmak için Brad'in kıçına tekmeyi basmak istediğinde kendini iyiden iyiye belli eden güçlü ve sert havasından hoşlanıyordu.

Gözleri şimdi Jack'in yumuşacık dudaklarına kaymıştı.

Öpülesi dudaklar... O dudakların kendisini öpmesini deliler gibi istiyordu.

Jack'in kollarında titrerken alt dudağını ısırdı.

Jack adeta soran gözlerle ona bakıyordu. Kolları artık Jessie'yi daha sıkı tutuyordu. Jessie'nin kendini daha fazla tutamayıp dudaklarını dudaklarına götürmesiyle birlikte alev topuna döndüler. Jack hafifçe başını oynattı ve onu daha derinden öpmeye başladı. Jessie, parmakları Jack'in saçları arasında gezinirken hem bu ipeksi dokunuşun hem de onu öpen adamın zevkine varıyordu.

Birbirlerini keşfetmeye devam ederken, ikisinin dili de kontrolü ele almak için adeta savaşıyordu.

Jack mükemmeldi. Olması gereken yer ve zamanda sert, diğer tüm durumlarda yumuşak ve özenliydi. Ağzı adeta ona hücum etmişken, elleri nazikçe sırtında ve belinde geziniyordu. Bu hayalperest adama olan arzusu ve ona sahip olma isteği yüzünden kararlılığı gitgide tükeniyordu. Meme uçları çoktan sertleşmeye ve bedeni zevkle inlemeye başlamıştı.

Jack'in eli yavaşça kalçasına kaydığında, bu ani dokunuşla birlikte hem bir rahatlama hem de gerilme hissetti. Jack'in elleri nihayet bedeninde geziniyordu; bunun bir rüya olmadığını bilmek içini rahatlatmıştı. Bu dokunuş ve öpüşmelerinden zevk almaması gerektiğini bildiği için gerilmişti.

Jack dudaklarını ondan ayırıp boynunu ve kulaklarını

keşfe çıktığında Jessie zevkle inleyip başını geriye attı. Aniden üzerindeki kıyafetlerin battığını ve fazla sıktığını hissetti.

Aralarında duygusal bir ilişki yaşanmadan birbirlerinin yatak arkadaşı da olabilirlerdi aslında. Bunu yapabilirlerdi... Öyle değil mi?

Ama yapmamalılardı. Bu Jack'e büyük haksızlık olurdu. Onu soğuk ve yalnız yatağına götürmek kendisi için çok kolay olsa da sonra ne olacaktı?

Mesela yarın... Zihnini saran bu düşüncelerden sıyrılıp yalnızca adamın dokunuşunu hissetmeyi ve bu anın tadına varmayı beceremediği için kendinden nefret ediyordu.

Ya bu işin sonunda arkadaşlıkları kurtarılmayacak bir noktaya gelirse ne olacaktı?

Elinin Jack'in tişörtünün altına kaydığını ve onun çıplak bedenine dokunduğunu fark ettiğinde hemen kendini çekti ve "Jack..." diye fısıldadı.

Jack boynunu öpmeyi bırakıp Jessie'nin gözlerine odaklandı.

"Bunu... bunu yapmamalıyız." Şu an, berbat geçen bir randevunun ardından ve duyguları bu kadar coşmuş bir haldeyken doğru zaman değildi. Kollarının arasındaki bu adamla ilgili kararlar alabilmek için sağlıklı düşünmeye ihtiyacı vardı.

"Sen de en az benim kadar bunu istiyorsun." dedi Jack gözlerini ondan ayırmadan.

Jessie bunu inkâr edemezdi. "Sonradan pişmanlıklar yaşanmasını istemiyorum Jack. Sen benim içimde o kadar çok duyguyu birden uyandırdın ki önümü göremiyorum."

"Hayatım inan bana yalnız değilsin."

"Ama... Sonunda pişman olabiliriz. Belki bugün değil ama yarın ya da bir sonraki gün mutlaka..."

Jack istediğini alıp bir sonraki hayalinin peşinden gitmek için ondan ayrıldığında, Jessie kucağında bir dolu pişmanlıkla tek başına kalacaktı.

"Ben ne şimdi ne de başka bir zaman seninle geçirdiğim bir saniyeden dolayı bile pişmanlık duymam Jessie."

"Ben arkadaşlığımıza değer veriyorum Jack... Eğer bunu yaparsak artık arkadaşlık diye bir şeyden söz etmemiz mümkün olmayacak."

Jack'in bu sözleri inkâr edemeyeceğini biliyordu. Bedenleri birbirinden ayrılmadan önce Jack onu son kez alnından öptü.

Hakikat, kökleri kalbine uzanan bir sarmaşık gibi tüm bedenini sararken, Jessie'nin içi çoktan soğumuştu.

Jack ceketini alıp kapıya yöneldi. Tam çıkacağı an arkasını dönüp, "Numaramı biliyorsun." dedi. Bu bir sonraki hamleyi Jessie'nin yapması gerektiği anlamına geliyordu.

"Teşekkürler."

Jack başıyla selam verdi ve ona son kez uzun uzun bakıp evden ayrıldı.

Otele gittiğinde doğruca duşun altına girdi ve suyun soğuk tarafını çevirdi. Soğuk suyla duş almanın hiç güzel bir tarafı yoktu; yalnızca Jessie'nin karşısındayken kontrolden çıkan hormonlarının tekrar sakinleşmesine yardımcı oluyordu.

Jessie bu gece son derece korunmasızdı. Şimdi yaşa-

nanları tekrar düşününce, Jessie'nin kendini geri çekmesine seviniyordu; çünkü ona kalsa bunu yapmazdı. Birbirlerine yatakta büyük zevk vereceklerinden kuşkusu yoktu ama Jessie'nin gözlerindeki acıyı görmüştü, sonrasında yaptığı şeyden pişmanlık duyacağını biliyordu.

Üstelik haklı olabilirdi. Bir kez birlikte olduktan sonra, bu sözde arkadaşlıkları infilak edecekti ve Jack ona dört elle sarılmak isteyecekti. Avukatlarla uygunsuz randevular söz konusu olmayacaktı. Başka bir adam ona tutkuyla baktığında umursamıyormuş gibi davranamayacaktı. Jack Morrison birçok konuda iyi olmayabilirdi ama hayatındaki kadınları kimseyle paylaşmazdı ve üstelik bugüne dek hiçbiri Jessie kadar bile bir anlam ifade etmemişken...

Sırtını dönmeden önce soğuk suyun yüzünden aşağı akmasına izin verdi. İçten içe hâlâ yanıyordu ama şimdi, yılan Brad'e yönelik bir öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Daha hiç tanımadığı bir kadının ilk randevusunda onunla birlikte olmasını nasıl bekleyebilirdi? Jessie'yi böyle kadınlarla nasıl karıştırabilirdi? Jessie ilgiyi ve saygıyı hak eden bir kadındı. Jack, onun bu gece onunla yatmaktan kaçınırken, kendi hisleri için endişelendiğinin de farkındaydı. Duygularına karşılık vermeye hazır olmadığı için, Jack'in, kendini ona iyice kaptırmasına engel olmak istemişti kendince. Ama farkında olmadığı şey, bu çabalar için artık çok geç olduğuydu.

Jack suyu kapattı ve duştan çıktı. Eline bir havlu alarak kurulandı.

Çok geçti. Ona fena kapılmıştı.

Bir de Danny vardı... Çocuk ona çok alışmaya başlamıştı. Gerçek babasının ardına bakmadan çekip gitmiş olması Jack'i çok öfkelendiriyordu.

Havluyu beline doladı ve parmaklarını ıslak saçlarının arasında gezdirdi. "Sabırlı ol." dedi aynadaki yansımasına.

Sabırlı olmak şu an her şeyden çok değerliydi.

Jessie otoparka ne zaman bir pikabın yanaştığını görse yerinden fırlıyor; arabadan çıkan kişinin Jack olmadığını görünce her seferinde hayal kırıklığına uğruyordu.

Arabaları bozulduğundan beri onu işe taşıyan Monica'ya kolaylık olsun diye, her sabah gündüz vardiyasında çalışanlardan birinin yerine de birkaç saat ekstradan çalışıyordu. Araba birkaç güne tamirden çıkacaktı ama bu ekstra masrafın Noel'e denk gelmesi kötü olmuştu.

Danny ona sunabildiklerinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Brad gibi bir adam ona finansal anlamda destek olabilirdi ama duygusal ihtiyaçlarını giderebilmekten tamamen uzaktı.

Hangisi daha kötü acaba, diye geçirdi içinden; tüm kalbiyle kendini ona sunan ama kısa süreliğine yanında olabilecek bir adam mı yoksa onun duygularını hiç önemsemeyen bir adam mı?

Önemli olan para mıydı yoksa kazanılan hatıralar mı?

Kalp yarası sonsuza dek sürer miydi yoksa para acıların üstesinden gelir miydi?

Brad'le yaşadığı kâbus gibi buluşmanın ardından ilk izin gününün gecesiydi. Jack ne aramış ne yanına uğramıştı. Monica sömestr tatiline girmiş ve arkadaşlarıyla birlikte kar kalınlığının bileklere kadar uzandığı Big Bear'a gitmişti. Monica kayak yapmıyordu ama karın key-

fini çıkarmak ve arkadaşlarıyla birlikte biraz eğlenmek istemişti.

Jessie yattığı yerden gözlerini dikmiş tavana bakıyordu. Bir türlü uyuyamamıştı.

Danny biraz öksürdüğü için bugün erkenden yatmıştı.

Yataktan kalkıp üzerine sabahlığını giydi ve ayağına terliklerini geçirdi. Belki uykusunu getirir diye bir bardak ılık süt hazırlamak üzere mutfağa gidiyordu ki Danny'nin odasından gelen öksürük seslerini duydu.

Kapıyı açtığında Danny'nin, yorganını tamamen üzerinden attığını fark etti. Oğlunun üstünü tekrar örtmek için yanına gittiğinde ise alnının sırılsıklam olduğunu gördü ve elini koyup kontrol ettiğinde Danny'nin alev alev yandığını fark etti.

Danny tekrar öksürmeye başladı ve bu kez gözlerini açtı.

"Selam yakışıklım."

"Kendimi iyi hissetmiyorum anneciğim." dedi Danny, küçük gözleri anında sulanmıştı.

Jessie onu yerinden doğrulttuğunda daha çok öksürmeye başladı. Bütün vücudu yanıyordu. "Bir yere kıpırdama." dedi termometreyi almak için aceleyle banyoya giderken.

"Ne durumdasın bir görelim ufaklık." dedi geri döndükten sonra aleti Danny'nin dilinin altına yerleştirirken. Jessie üzerindeki pijamaları çıkarırken Danny tekrar öksürdü. Odanın serinliği titremesine neden oldu ama Jessie, Monica'nın acil servise gelen hasta bir çocuk hakkındaki sözlerini hatırladı.

"Ateşi olan bir çocuğun hemen üstündeki kıyafetleri çıkarmak gerekir. Aksi halde vücuttaki ateş yükselmeye devam ederek çok daha kötü durumlara sebep olacaktır."

Danny öksürmeye devam ediyordu ve hırıltılı nefes almaya başlamıştı.

Jessie içten içe paniklediği halde endişesini ona yansıtmamaya çalışarak gülümseyip oğlunun başını okşadı. Arabası tamirdeydi ve Monica şehir dışındaydı. Saat çok geçti ve bu saatte açık olan tek yer Upland Community acil servisiydi.

Danny'nin ağzından termometreyi çıkarıp kırmızı çizginin 40.1'i göstermesiyle birlikte artık kontrolsüzce paniğe kapılmıştı.

Ateş düşürücü bir ilaç bulmak için koşarak banyoya gitti. Çocukların da kullanabildiği Tylenol ilacın prospektüsünü okuduktan sonra içinden iki çiğnenebilir tableti çıkarıp tekrar Danny'nin yanma döndü.

İlacı ona uzattığında Danny sızlandı, vücudu tir tir titriyor ve öksürüğü hiç dinmiyordu. "Al bebeğim, çiğne şunları."

"Tadı kötü mü?"

"Hiç kötü değil. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak." diye cevap verdi ama 40.1 derece ateş hiç iyiye işaret değildi. Ona bir doktor bulması gerekiyordu. Dinmeyen öksürüğü ateşten daha çok endişelendirmeye başlamıştı.

Kız kardeşinin yanında olup ona yardım etmesini çok isterdi.

Koşarak yatak odasına gitti ve telsiz telefonu kaptığı gibi Danny'nin yanına döndü.

Annesi çok uzaktaydı.

Bir saniye bile tereddüt etmeden numaraları tuşladı.

Jack telefon ilk çalışında cevap verdi.

"Jack, Tanrıya şükür sana ulaştım."

"Jessie? Ne oldu? Sen iyi misin?" diye sordu Jack panik içinde.

"Sorun Danny. O çok hasta ve arabam tamirde. Acilen bir doktor..."

"Sakin ol. Ben hemen geliyorum."

"Acele et." dedi Jessie ama telefon çoktan kapanmıştı.

Jessie, Danny'nin üzerine bir tişört geçirip, arkasından birkaç yastıkla destekleyerek kanepeye yerleştirdi. Ardından odasına gidip üzerine bir gün önce giydiği kıyafetlerini geçirdi ve şifonyerde duran çantasını yanına aldı.

Tekrar oturma odasına dönüp kapının kilidini açtı ve Jack'i beklemeye koyuldu. Danny'nin öksürük nöbeti devam ediyordu ve gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Jessie hayatında hiç kendini bu kadar çaresiz hissettiğini hatırlamıyordu. Titreyen bedenini görmezden gelmeye çalışarak oğlunu beşikte yatıyormuş gibi sallamaya koyuldu. Ebeveyn olmanın en berbat anlarından biriydi bu. Neden oğlu yerine o hasta olamıyordu ki?

Jack'in koridorda yaklaşan ayak seslerini duyar duymaz hemen kapıyı açtı. Tanrıya şükür hemen gelmişti. Jessie kendini bırakıp ağlamak üzereydi.

Jack eğilip Danny'yi onun kucağından aldı. "Merhaba ortak." dedi önce Danny'yi selamlayarak.

Danny gülümsemeye çalıştı ama bunun yerine öksürdü.

"Çok kötü durumda." dedi Jessie telaşla.

Jack başını salladı. "Sakin ol, ben onu arabaya götürürken sen çantanı alıp kapıyı kilitle."

"Tamam." dedi Jessie denilenleri yapıp onları takip ederek.

Dışarının soğuk havası insanı fena çarpıyordu. Jack

yolcu kapısını açıp Danny'yi ortaya oturttu. Jessie oğlunun yanına geçti ve Jack koşarak diğer tarafa geçip arabaya bindi.

"En yakın acil servis nerede?"

Jessie ona adresi tarif etti ve vakit kaybetmeden yola koyuldular. Aralarında başka en ufak bir konuşma geçmedi. Jack de en az Jessie kadar endişeli görünüyordu.

Hastaneye vardıklarında Danny'yi kucaklayarak içeri taşıdı. Lobinin dörtte biri uyuklayan insanlarla doluydu; çoğu hasta olan aile yakınlarını bekliyor gibi görünüyordu.

Bir kadın gülümseyerek, "Merhaba." diye seslendi kurşun geçirmeyen cam bölmenin arkasından ve onlara imzalamaları için gerekli formları uzattı.

Jessie otomatiğe bağlamış bir halde Danny'nin bilgilerini kâğıda yazdı. "40 derece ateşi var ve öksürük nöbeti yüzünden nefes almakta zorlanıyor."

Kadın ona içtenlikle gülümsedi. "Hemen hemşireyi çağırıyorum."

Danny omzunda öksürmeye devam ederken Jack, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu kadın yanlarından ayrılalı daha bir dakika bile geçmediği halde. Geri geldiğinde yanında kendisinden daha yaşlı bir kadın vardı. Boynunda steteskop ve elinde bir kalemle pencereden eliyle Danny'yi işaret etti. "Arka tarafa getirin."

Jessie ve Jack köşeyi döndükten sonra kalabalık acil servis odasında küçük bir bölüme yönlendirildiler. Jack kucağında Danny ile birlikte masanın hemen kenarına oturdu. Jessie de bir sandalye çekip yanlarına geçti.

"Ben Teresa, burada çalışan hemşirelerden biriyim. Danny ne zamandır hasta?" diye sordu kadın.

"Birkaç saattir. Yatmadan önce de kendini pek iyi hissetmiyordu ama o zaman öksürüğü bu kadar çok değildi."

"Evdeyken ateşi kaç dereceydi?" dedi bu kez parmağına bir sensör yerleştirerek.

"40.1. Çıkmadan hemen önce ona ateş düşürücü verdim."

"Güzel. Çoğu aile panikle bunu akıl edemiyor."

Teresa Danny'nin kilosu, geçmiş hastalıkları, ilaçlara olan alerjisi ve bağışıklık sistemine ilişkin bir dizi soru daha yöneltti. Jessie'nin verdiği cevapları da hızla önündeki kâğıda not aldı.

Danny'nin parmağına taktığı sensörün bağlı olduğu makinenin fişini çekti ama sensör parmağından sarkmaya devam etti. "Kandaki oksijen seviyesi ve nabzı düşük seviyede... Onu hastaneye getirmeniz isabetli olmuş."

"Bu bahsettiğiniz kötü bir şey mi?" diye sordu Jack.

"Önlem alınmazsa evet ama merak etmeyin oğlunuzu iyileştireceğiz."

Ne Jessie ne Jack hemşirenin sözlerini düzeltmedi.

"Ateşi hâlâ yüksek, ona bir de İbuprofen vereceğim."

"Tylenol'ün üstüne bunu alması sıkıntı yaratır mı?"

"Hayır, merak etmeyin. Bu ilaçların ikisi de aynı amaca hizmet eder ama çalışma şekilleri farklıdır. Çocuklar çok sık ateşlenir ve her seferinde bu iki ilaçla birlikte ateşi düşürmeyi başarırız." Teresa ayağa kalktı. "Babası beni takip edin."

Jack, Danny ile birlikte hemşirenin peşinden giderken Jessie de onları takip etti.

11. BÖLÜM

Hemşire onları bir odaya götürdü ve ardından monitörü çalıştırıp Danny'nin parmağındaki oksijen sensörünün fişini taktı. Jack ekranda doksan dört yazdığını gördü ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Doksan iki yazdığında makine ötmeye başladı ve bunun iyi bir işaret olmadığını anlamak için fazla bilgi sahibi olmaya gerek yoktu. Hemşire doktor çağırmaya gittiğinde Danny annesine doğru uzandı. Jessie oğlunu kucağına aldı ve birlikte tekerlekli sedyeye oturdular. Danny şimdi biraz daha kendine gelmişti, nerede oldukları ve ona ne yapacakları konusunda endişeli bir bekleyiş içindeydi.

"Bana iğne mi yapacaklar? Ben iğne olmak istemiyorum."

Jack odanın içinde volta atma başladı.

"Şimdilik bunu düşünmeyelim ufaklık." dedi Jessie oğluna ve yan gözle Jack'e baktı. "Hey, bizi buraya kamyonetiyle Jack getirdi biliyor musun? Harika değil mi?"

Danny başını kaldırıp Jack'e baktı. "Senin arabanı seviyorum." dedi sulanmış gözlerle.

Jessie oğlunun dikkatini mümkün olduğunca dağıtmak istiyordu ve Jack de bunun farkındaydı. "Tamamen iyileştiğinde birlikte arabama atlayıp çamur banyosu yapmalıyız. Çok eğlenceli oluyor."

"O ne demek?" diye sordu Danny öksürerek.

"Yağmur yağıp her yer çamur olduktan sonra, kamyonetle çamur birikintilerine giriyoruz. Teksas'ta devasa çamur birikintileri oluyor."

"Çok... isterim." dedi Danny öksürmeye devam ederken.

Hemşire yanında doktorla geri geldi. "Merhaba, ben Doktor Shields. Bu da Danny olmalı."

Doktor Shields, Danny'nin ciğerlerini dinleyip, kulak ve boğazını muayene ederken bazı sorular sordu. Muayenesi bittiğinde hemşireye dönüp, "Albuterol tedavisine başlayalım. İlk parti bittikten sonra da röntgene alalım." dedi.

Teresa odadan çıkınca Doktor Shields, onlara durumu açıkladı.

"Danny'nin daha önceden astım veya alerjisi var mıydı?"

"Hayır."

"Bu yıl anaokuluna mı başladı peki?"

"Evet."

"Ne yazık ki anaokullarmda çocuklar yeni bazı hastalıklarla karşılaşıyor. Nefes yolunu açmak ve daha rahat nefes almasını sağlamak için bir tedavi uygulayacağız. Ateşi düştükten sonra büyük olasılıkla rahatlayacak ve oksijen doygunluğu yükselecektir. Kulağında bir enfeksiyon durumu var bu yüzden eve giderken size antibiyotik de yazacağım ama ilerleyen günlerde çocuk doktorunuza kontrole götürmenizi rica ediyorum."

Jack başının döndüğünü hissetti. "Danny'nin astımı mı var?"

"Bu semptomları daha önceden göstermediği için bundan tam olarak emin değilim. Yılın bu zamanında çok farklı durumlarla karşılaşabiliyoruz. Alerjik reaksiyonlar yalnızca bahar mevsiminde görülmüyor. Esen rüzgârlar, astımı olmayan insanlara bile zarar verebiliyor. İşi garantiye alalım ve doktoru gerekli takipleri yapsın. Gözümüzden bir şeyin kaçmadığından emin olmak için bir göğüs röntgeni çekeceğiz ve eve giderken size röntgenin kopyasının yer aldığı bir CD vereceğim."

"Tamam." diye mırıldandı Jessie.

"Ben şimdi diğer hastanın yanına geçiyorum. Danny'yi elimizden geldiğince rahatlatalım. Birazdan tekrar yanınıza uğrarım ve Teresa da hazırladığı ilaç tedavisiyle birlikte kısa sürede yanınıza gelecek."

Jack uzanıp doktorun elini sıktı. "Teşekkür ederiz."

"Rica ederim."

"İğne olmam gerekiyor mu?" diye sordu Danny annesinin kolları arasında.

"Şimdilik buna gerek yok. Tabii sen olmak istiyorsan ayrı." dedi Doktor Shields, neşeli bir ifadeyle Danny'ye takılarak.

"Asla!"

Danny'nin bu tepkisi odadaki herkesi güldürdü.

Dakikalar içinde, Danny ağzına yerleştirilen plastik bir borudan gelen buharla birlikte ilacı ciğerlerine çekti.

Jack'in üzerindeki gerginlik azalırken, Jessie'nin yüzündeki endişeli ifade yavaş yavaş kayboldu.

Çok geçmeden Danny sedyede, annesinin desteği olmadan oturmak istedi. Jessie onu sedyeye yerleştirdikten sonra Jack'in yanındaki sandalyeye oturdu. Zavallı Dan-

ny, diye geçirdi içinden Jack. İkisi de gözlerini dikmiş ona bakarken, kendini mercek altına alınmış gibi hissediyor olmalıydı. Plastik borudan çektiği ilaç bitince hemşire gelip oksijeni kapattı.

Muhasebecilerden biri odaya gelip Jessie'nin sigorta bilgilerini aldıktan sonra ödemeyle ilgili gerekli prosedürler kısa sürede tamamlandı.

Bu arada Danny sedyede kıvrılıp gözlerini kapamıştı.

"Geldiğin için teşekkür ederim Jack."

Jack, Jessie'nin yorgun yüzüne bakıp kolunu boynuna doladı. "Beni aradığına sevindim."

Jessie geriye yaslanıp kendini onun kollarına bıraktığında Jack bunu hiç beklemiyordu.

"Monica uzaktaydı ve arabam hâlâ tamirden çıkmadı."

"Yine ne zaman bozuldu?" diye sordu Jack. Max'in sözünü dinleyip arabanın bütün sorunlarını halletmesini sağlamalıydı.

"Lanet olası randevumu hatırlıyor musun?"

Bir an olsun aklından çıkmıyordu ki. "Cumartesi gece olan mı?" diye sordu.

"Eve dönerken araba yolda durdu. Yaklaşık beş kilometreyi yürümek zorunda kaldım."

Kahretsin. Jessie'nin gece vakti ıssız sokaklarda tek başına yürüdüğünü düşününce tüyleri ürperdi. Onu kendine doğru çekerek iyice sarıldı. Tüm dertlerini söküp almak ister gibiydi. "Bunu bana söylemeliydin."

"Gelip beni yine kurtar diye mi?" dedi Jessie esneyerek. "Artık gerçekten çok eskimiş olmalı. Yoksa her zaman böyle çaresiz durumda kalmıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Sen benim egomu besliyorsun küçük hanım. Benim için hayatta yapılabilecek en iyi şey, başına gelen kötü şeyleri ortadan kaldırmak."

Danny uyuyakalmıştı ve evden çıktığından beri ilk kez bu kadar rahatlamış görünüyordu.

"Ve bunu başarıyorsun. Bu gece inanılmaz endişelenmeye başlamıştım. Sen telefona cevap vermeseydin..."

"Hey ama verdim öyle değil mi? Artık endişelenmene gerek yok. Danny şimdiden toparlanmaya başladı bile." dedi ve Jessie'nin başı daha rahat etsin diye yerinde biraz daha doğruldu. Çok geçmeden annesi de oğlu gibi uyuyakalmıştı.

Jack, Danny'yi yatağına yerleştirip üzerini örttü. Jessie oğlunu öptükten sonra birlikte odadan çıktıkları sırada saat, sabaha karşı üç olmuştu.

"Senin hakkını nasıl ödeyeceğim bilmiyorum Jack."

"Bir şeye gerek yok Jessie." dedi Jack oturma odasının etrafını şöyle bir gözden geçirdikten sonra. "Ben biraz kanepede dinleneyim."

"Burada kalman gerekmez Jack. Eminim Danny çok daha iyi durumdadır. Doktor sabaha kadar deliksiz uyuyacağını söyledi."

Jack kanepeye oturup ayakkabılarını çıkardı. "Senin için sakıncası yoksa kalmak istiyorum. Böylece ihtiyaç halinde tekrar buraya dönmem gerekirse zaman kaybından kurtulmuş oluruz."

Jessie önce itiraz edecek gibi olduysa da başını salladı. "Tamam, nasıl istersen... Kanepeyi açıp yatak haline getirebilirsin."

"Böyle iyi."

Jessie birkaç dakikalığına ortadan kaybolduktan sonra elinde bir yastık ve pikeyle geri döndü. "Emin misin?"

Jack ceketini çıkarıp ona göz kırptı. "Kesinlikle."

"Tamam, o zaman. İyi geceler."

"İyi geceler tatlım." diye karşılık verdi Jack ve Jessie gülerek odadan çıktı.

Jack yastığı kanepenin kenarına koyup katlı pikeyi açtı. Kendini diken üstünde hissediyordu; bu yüzden uzanmak istemedi. Bunun yerine bir süre oturduğu yerde Jessie'nin odasından gelen ayak seslerini dinledi.

Noel ağacının süslemeleri geçen hafta olduğu gibi hâlâ eksikti. Böyle olmamalı diye geçirdi içinden. Jessie ve Danny, onun Morrison Otel'deki suitinde yer alan ışıl ışıl ağacı hak ediyordu. Fakir bir hayalperest kimliği ardına gizlenmesini gerektiren sebepleri unutmaya başlamıştı. Yarı-doğrular ve su katılmamış yalanlar arasında kendini kaybetmek üzereydi.

Bu gece Jessie onun kollarında, Danny de sedyede uyuyakaldığında onlara ne kadar bağlanmış olduğunu bir kez daha fark etmişti.

Tüm belirtiler Jessie'ye âşık olduğunu gösteriyordu. Tuhaf bir şekilde aşk sözcüğü onu hiç huzursuz etmiyordu. Karşısındaki başka bir kadın olsa kendini kapana kısılmış hissedebilirdi ama söz konusu Jessie olunca durum farklıydı. Jessie'nin bakışları, ihtiyacı olduğunda onu arayışı, şakalarına gülmesi ve Jack biriyle konuşmaya ihtiyaç duyduğunda onu dinlemesi... Jessie her şeyiyle farklıydı. Onu deliler gibi istiyordu.

Jessie'nin yatağında kıpırdandığını duyunca yanına gidip ona tüm gerçekleri anlatmak istedi.

Jessie, diyecekti ona. Hayatım boyunca senin gibi bir kadın tarafından sevilmenin hayalini kurdum. Beni ismim ya da param için değil ben olduğum için sevecek birini istedim. Sonra bir gün çalıştığın restorana yolum düştü ve

seni gördüğüm an nefesim kesildi. Beni yalnızca ben olduğum için seveceğinden emin olmam gerekiyordu ama beni, bana bir şans tanıman durumunda seni mutlu edemeyecek bir hayalperest olarak görmene daha fazla izin veremeyeceğim.

Bu sözleri söylemek ne kadar zor olabilirdi ki?

Ona gayet mantıklı bir açıklama gibi geliyordu ve haftalardır Jessie'ye gerçekleri anlatmanın hayalini kuruyordu.

Jessie yattığı yerde dönüp durdukça yatağın yayları gıcırdıyordu. Jack bu gıcırtıları duyar duymaz yerinden kalktı.

Hallet şu işi artık!

Yine de Jessie'nin oda kapısına yaklaşırken midesine şiddetle kramplar girdiğini hissediyordu.

Odanın kapısı açıktı. Jessie büyük olasılıkla Danny'nin ona seslenmesi halinde rahatça duyabilmek için kapıyı kapatmamıştı.

Yatakta tekrar dönüp yastığını düzeltti. Jack bir süre onu izleyip gülümsedi. En azından uyumakta zorlanan sadece kendisi değildi. Jessie bir kez daha diğer yöne dönerek üzerindeki örtüyü savurdu. "Kahretsin." diye mırıldandı.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu Jack sessizce.

Jessie sesin geldiği yöne döndüğünde Jack'in eşikte durduğunu gördü. Başucundaki lambanın düğmesini çevirdi ve oda loş bir ışıkla aydınlandı.

"Bu delilik." diye mırıldandı Jessie.

Üzerindeki örtüyü bu kez tamamen kenara attığında, havuç burnunu yiyen kardan adam baskılı uzun tişörtü açığa çıktı. Seksilikten uzak bir görüntü olmasına karşın son derece seksi görünüyordu. Jessie'nin yataktan kalkıp

şehvet dolu gözlerle ona doğru yaklaşmasıyla birlikte Jack'in aklı başından tamamen gitti. Nabzı deliler gibi atarken düşünme ve idrak yeteneğini kaybetmişti.

Jessie elinden tutup onu odaya çekti ve kapıyı kapattı. Jack oraya bir şeyler söylemek için geldiğini biliyor ama ne diyeceğini hatırlamıyordu.

Jessie'nin diri göğüsleri kardan adamın üzerine doğru abanırken, meme uçları da ince kumaşın altında tamamen belirgin hale gelmişti. Elini Jack'in koluna doğru götürüp sonra geri çekti.

"Ne yapıyorsun Jessie?"

"Doğruyu söylemek gerekirse artık kendime hâkim olamıyorum." dedi Jessie gülümseyerek.

"Ama sen..."

Jessie parmağını dudaklarına götürüp Jack'i susturdu. "Daha fazla konuşmayalım. Konuşmaktan dilim damağım kurudu. Ben artık seni hissetmek istiyorum Jack."

Jessie geriye doğru bir adım atıp geceliğini çıkardı. Pembe dantelli çamaşırı dışında üzerinde hiçbir şey kalmamıştı. Jack onun ateşli bakışlarını doğrudan kasıklarında hissetti ve kalbinde zafer şarkıları çalmaya başladı.

Jessie'nin bir porselen bebek gibi narin bedeni, vücudunda doğru yerlerin kabarmasını sağlamıştı. Önce uzanıp hafifçe omzuna dokundu ve ardından eli, vücudunun alt kısımlarına doğru kaydı. Bir süre parmaklarının Jessie'nin bedeninde dolanışını izledi ve sonra Jessie'nin bu dokunuşla birlikte titrediğini fark etti.

Jack ona dokunmak, onu tatmak için sanki bir ömür boyu beklemiş gibi hissediyordu. İki kez yaşadıkları öpüşme onu hiç tatmin etmemiş aksine Jessie'ye karşı duyduğu hasretin daha da çoğalmasına sebep olmuştu. Parmakları bedeninin hemen her noktasına dokunduğu halde daha

fazlasını istiyordu. Bir eli şimdi belinde gezinirken diğer eliyle davetkâr ve kıvrımlı kalçalarını okşamaya başladı. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Jessie'nin duyduğu zevkten nefesi kesilirken, Jack onun ela gözlerine baktı; tahrik oldukça gözlerinin rengi koyulaşıyordu. Jessie kendini bu dokunuşların zevkine bırakmış başka bir şey beklemiyordu.

Jack'in eli yukarıya doğru kayıp, parmakları memesinin hemen altına değdiğinde, Jessie'nin dudakları aralandı. Meme uçları sertleşmiş, Jack'in dokunuşunu hissetmeye adeta can atarcasına sızlamaya başlamıştı.

"Ben senin her şeyin olmak istiyorum." sözleri dökülüverdi Jack'in ağzından.

Jessie onun gömleğine uzandı ve yavaşça düğmelerini çözmeye başladı. Heyecandan elleri titrese de son yuvarlak plastik parçasını ilmekten geçirmeyi başardı ve Jack'in üzerinden sıyrılan gömlek ayaklarının dibine düştü.

Parmaklarını göğüs kıllarının arasında gezdirdi. Başparmaklarından biriyle kışkırtıcı bir şekilde meme ucunu okşadı ve çok uzun bir süredir adeta uykuda bekleyen sinir uçları, bu hareketle birlikte uyarıldı.

Henüz öpüşmemişlerdi bile ama Jack pantolonunun içindeki ereksiyonunu hissedebiliyordu. Jessie'yi ne kadar çok arzulasa da bu anın tadını çıkaracak ve acele etmeyecekti. Bu an keşfetme, dokunma, hissetme ve deneyimleme anıydı.

Dudaklarını Jessie'nin boynuna bastırdı ve deliler gibi atan damarını hissetti. Boynundan köprücük kemiğine kadar bulduğu her bir noktayı yaladı, emdi ve öptü ta ki bedenleri aynı kalıba girene kadar. Kollarını Jessie'nin vücuduna doladı. Tatlı teninden ayırdığı dudakları Jessie'nin ağzını buldu. Öpüşürlerken Jessie inlemeye başladı ama o

da aceleye getirmeksizin anın tadını çıkardı. Sanki aralarında yavaş yavaş, tadına vara vara sevişmek için adeta bir anlaşma yapmışlardı.

Jessie'nin dudakları yumuşaktı. İştah kabartıyordu. Ağızları birbirine kenetlenmişti, Jack'ın dudaklarıyla her bir kıvrımı keşfederken yaptığı her hareket Jessie'nin inlemesine sebep oluyordu. Bir süre sonra ona daha derin bir şey sundu ve dilleri birleşti. Jessie onu kendine daha çok çekerken tırnaklarını Jack'in sırtına geçirmişti. Jack iştahlı ağzıyla onu zevkten zevke sürüklüyordu. Gitgide daha çok ısındığını hissetti ve Jack'in kollarında erimeye başladı.

Jack onu yatağa yatırdı ve üzerine çıktı. Jessie boşta kalan ellerini Jack'in bedeninde gezdirmeye başladı. Her dokunduğu noktayı uzun uzun okşuyordu. Parmakları önce sırtında sonra kot pantolonunun üstünden poposunda ve kasıklarında dolandı. Jack pantolonunu çıkarmış olsa çoktan kendini tutamayıp Jessie'nin içine girmiş olurdu; bu yüzden insanı kışkırtan acımasız dokunuşlarına dayanabildiği ölçüde soyunmak istemiyordu.

Jessie ise adeta alev alev yanıyordu. Jack'in elleri kalçalarında ve kasıklarında gezinmesi, bedeninin onun vücut ağırlığı altında ezilmesinden duyduğu zevk kadar baş döndürücüydü. Jack'in dudakları tıpkı ölümcül bir silah gibiydi; diliyse Jessie'nin kendini zapt etmesine karşı kullandığı ve sınırları ortadan kaldırdığı cephanelikti.

Jessie nefessiz kalana dek onu öptükten sonra, boynuna ve omzuna öpücükler kondurmaya başladı Jack. Elleriyle gergin göğüslerini kavradığında, Jessie'nin bacak arasına bir arzu dalgası vurdu. Jack'in kollarında olmak harika bir duyguydu. Aklından kesinlikle onu durmaya ilişkin düşünceler geçmiyordu. Hatta şu an beynini yöneten yalnız-

ca tek bir düşünce vardı; Jack tarafından vücudunun her bir noktasına dokunulma arzusu...

Jack'in ağzı meme ucuna değdiğinde yerinde hareketlenip kalçasını hafifçe havaya kaldırdı. Bu küçük dokunuşun, bu bağın tekrarlanmaya ihtiyacı vardı. Onu deli gibi arzuluyordu ama o hızlanmadan kendisi de hızlanmayacaktı.

Elini aşağıya Jack'in baldırına doğru kaydırdı ve onu bacaklarının arasına aldı. Jack başını göğsünden ayırmadan bir kahkaha attı. "Gül bakalım." dedi Jessie kalçalarını arsızca yerinden oynatıp Jack'in bacağına sürterek. "Ne yaptığını biliyorum."

"Öyle mi?"

"Seni reddetmemin acısını çıkarıyor, bu işi elinden geldiğince geciktiriyorsun."

Jack meme ucunu çimdiklediğinde kelimeler ağzından ve beyninden anında uçup gitti.

"Geciktirdiğim doğru ama sebebi intikam değil... Daha çok zevk yaşama ve yaşatma isteği." dedi Jack elini aşağı doğru kaydırıp külotunun kenarından çekerken.

Jessie gözleri kapalı, nefesini tutmuş bir halde bekliyordu.

Jack tereddüt ettiğinde gözlerini açtı ve Jack'in kendisini seyrettiğini gördü. Dumanlı gözlerindeki benekler odanın loş ışığında parıldıyordu. Dantelli külotundan yavaşça içeri kayan parmakları Jessie'nin ıslak, hassas noktasını aradı. Ona hazzın kapısını açan bu parmakların vuruşlarıyla Jessie'nin gözlerini açık tutabilmesi mümkün değildi. Bir erkeğin dokunuşunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve dahası, bugüne kadar hiç kimse onun istek ve ihtiyaçlarını bu denli ön planda tutmamıştı.

Jack'in elleri kalçalarına kaydığında, Jessie'nin bedeni

daha çok gerilmeye ve kasılmaya başladı. Sık ve kesik kesik nefes alıp veriyordu. Jack yavaş hareketlerle onu katlanarak çoğalan bu zevk dalgasından çekip aldığında geride büyük bir hüsran bıraktı.

"Sen arsız bir çocuksun Jack Moore."

"İyi şeyler onu sabırla bekleyenlerin başına gelir."

Beklemek mi? Yeterince beklememişler miydi?

Ben sana beklemek neymiş gösteririm!

Jessie gülümseyerek elini Jack'in kasıklarına götürdü. Ardından pantolonunun beline uzanıp ilk düğmeyi çözdü.

"Ah hayır." diye inledi Jack, Jessie'nin parmakları pantolonun üzerinden ereksiyon halindeki aletini sıyırıp geçerken. "Başım dertte öyle değil mi?"

Jessie onu kenara itip üzerine çıktı. "Hem de büyük dertte kovboy."

Gülüşüyle birlikte yine seksi gamzeleri ortaya çıkarken, elini Jessie'nin yanağına götürüp okşadı. "Bununla baş edebilirim."

Göreceğiz.

Jessie telaşsız hareketlerle pantolonun diğer düğmelerini çözmeye koyuldu. Pantolonu kalçalarından yavaş yavaş sıyırırken, kendini bilinçli olarak Jack'in bedeninin en sıcak bölgesinden uzakta tuttu.

Jack kalçasını havaya kaldırarak Jessie'nin pantolonunu çıkarmasına yardım etti. Nihayet ondan kurtulduğunda yüzünde kocaman bir sırıtış ve heyecandan büyümüş gözlerle tekrar eski pozisyonunu aldı.

Bokser giyiyor, diye geçirdi içinden Jessie, kalçalarına dokunurken. Tekrar üzerine abanıp dudaklarını dudaklarına götürdü ve vakit kaybetmeden dilleri birleşti.

Jack elini onun beline götürüp Jessie'yi kendine doğru çekti. Şimdi Jessie'nin bacakları kendi bacaklarının ara-

sındaydı. Jessie birleşen bedenlerinin arasından, eliyle Jack'in aletini kavradı.

Jack dudaklarını ayırıp dişlerinin arasından adeta tısladı. "Kahretsin! Böyle yapmaya devam edersen bu iş çok kısa sürecek hayatım."

Jessie elini gevşetip bu kez bokserin paçalarından içeri soktuktan sonra tekrar sıkıca tuttu. "İyi şeyler onu sabırla bekleyenlerin başına gelir." diyerek Jack'i taklit etti.

Jack aniden yerinden fırlayıp Jessie'yi kaşla göz arasında altına aldı. Bileklerini sıkıca kavrayarak onu haşin bir şekilde öpmeye başladı. Jessie hayatında daha önce ne yaptığını bu kadar iyi bilen bir erkekle birlikte olmamıştı.

Bedeni arzuyla titrerken, Jack ellerini serbest bırakıp bedeninin alt tarafına doğru eğildi ve bacaklarından sıyırdığı külotunu fırlatıp yere attı.

Yataktan kalkıp pantolonuna uzandı ve aceleyle cüzdanından bir kondom alıp aletine taktı. Bu hareketinden bile seksilik akıyordu.

Geri döndüğünde Jessie kendini ona hazırlamış halde bekliyordu. Jack eğilip nazikçe onu öperken ereksiyon halindeki aletinin ucu Jessie'nin hassas noktasına sürtünüyordu.

İkisinin de daha fazla beklemeye takati kalmamıştı.

Jessie, elini Jack'in kalçalarına götürdü ve doğru pozisyonda üzerine yerleşmesine yardım etti. Jack yavaş hareketlerle içine girerken, heyecanla birbirlerine bakmaya devam ettiler.

Jessie'nin uzun zamandır uykuda olan bedeni tamamen uyarılmış bir halde adeta kanat çırparcasına titrerken, Jack'i içinde sıkıca kavradığından emindi.

"Ulu Tanrım," diye inledi Jack tamamen içine girdiğinde.

Jessie tüm açlığıyla ona varmadan önce Jack'in soluk lanmasını bekledi.

Bedenleri birlikte hareket etmeye başlarken Jack onun dudaklarını bulup öpmeye koyuldu. İkisi de hedefledikleri hazzı yakalama çabasında güçlükle nefes alıyorlardı. Jessie kendisini adım adım doruğa ulaştıran her bir vuruşun zevkini çıkarıyordu.

Jack üzerinde gidip gelmeye devam ederken, bacakları nı onun beline doladı.

"Evett!" diye bir fısıltılı bir çığlık attı patlamaya çok az kaldığında. Ve nihayet doruk noktasına ulaştığında, inlemelerini başını Jack'in omzuna koyarak zapt etmeye çalıştı. Bunca zaman kendini tuttuktan sonra, orgazmla birlikte kasılan bedeninin yaşattığı her duyguyu içine çekti.

Jack üzerinde gidip gelmeye devam edip yaşadığı orgazmı uzatıyordu, ta ki nefesi kesilip hareketleri hızlanana kadar.

"Jessie!" diye inledi boşaldığı an ve vuruşları giderek yavaşlayarak sonunda Jessie'nin üzerine yığılıp kaldı.

Olağanüstü. İkisinin birlikteliğini tanımlamanın başka bir yolu yoktu. Jessie onu kucaklayıp kendine çekti ve aklından geçen endişeleri uzaklaştırdı.

Şimdi, yalnızca bu an yaşanmalıydı. Sevişmelerinin ardından kalan hazzı sonuna kadar tüketmelilerdi.

Jack üzerinden inip yana kaydı ve Jessie'yi tekrar kucaklayıp kendine doğru çekti. Parmakları birbirine kenetlenirken Jessie gözlerini kapattı. Bir şeyler söylemek istediyse de kelimeler aklından uçup gitti. Bunun yerine kendini sessizliğe ve Jack'in sıcaklığına bıraktı ve birbirlerinin kollarında uyuyakaldılar.

12. BÖLÜM

Jessie kahve kokusuna uyandı. Gözünü açtığında yatakta yan tarafının boş olduğun fark etti. Komodinin üstündeki saate baktığında saatin çoktan sekizi geçtiğini gördü. Danny genellikle saat yedide yataktan fırlardı; küçük adam ya şaşılası bir şekilde hâlâ uyuyordu ya da sessiz olma konusunda olağanüstü bir iş çıkarıyordu.

Dün geceyi hatırlar hatırlamaz yüzüne aniden büyük bir tebessüm yayıldı. Yatakta esneme hareketleri yaparken, dün kullandığı kaslarında hafif bir ağrı hissetti ama ağrı iyi bir şeydi.

Yuvarlanarak yattığı yerden kalktı, terliklerini giydi ve üzerine sabahlığını geçirdi.

Odadan çıkar çıkmaz televizyondan gelen çizgi film seslerini duydu. Danny oturma odasındaki kanepeye oturmuş, kucağına serdiği örtünün üstünde bir kâse mısır gevreği yiyordu. Jessie normalde onun kanepede yemek yemesine izin vermezdi ama öyle rahat görünüyordu ki onu masaya çağırarak keyfini bozmak istemedi.

"Uyanmışsın." Jack, gülerek ona doğru yürüdü ve elindeki kahve fincanını uzattı. Yüzündeki ifade Jessie'yi öpmek istediğini söylüyordu ama önce hızla Danny'nin oturduğu yere bir göz attı.

Jack'in Danny'yi düşünüyor olması ya da en azından böyle görünmesi Jessie'ye onun ne kadar düşünceli ve anlayışlı olduğunu anlatıyordu. "Teşekkür ederim." dedi kahveyi ağzına götürürken. Jack içine süt tozu ve şeker koymayı da unutmamıştı.

Düşünceliydi. Hep düşünceli biriydi.

"Günaydın anneciğim."

Jessie kanepenin yanına gitti ve elindeki kupayı sehpaya bırakıp Danny'nin ateşini kontrol etti. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun ufaklık?"

Danny'nin yanakları ve burnu hâlâ kırmızıydı ve gözleri de mahmur bakıyordu. Ama düne göre ateşi epey düşmüştü.

Birkaç kez öksürdükten sonra, "Daha iyiyim. Sanırım öğleden sonra parka gidebiliriz." dedi Danny.

Ah tabii yaa. "Bunun bugün için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Belki yarın gideriz." Ya da bir sonraki gün...

"Uyandığında ateşini ölçtüm," dedi Jack ona dönerek. "38.4'tü. Ben de doktorun dediği gibi ona Motrin verdim."

Jessie bir oğluna, bir Jack'e baktıktan sonra Danny'nin gözüne giren saçlarını yana taradı. Danny televizyona dalmış, onunla pek ilgilenmiyordu. Mutfağa gittiğinde, içerinin mis gibi kızarmış ekmek koktuğunu fark etti.

"Danny'ye yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Umarım sakıncası yoktur..."

"Ne sakıncası olabilir Jack, tam tersi, bunun için sana minnettarım."

Jack tezgâha dayanıp kahvesini yudumlamaya devam etti.

"Bu saate kadar uyuduğuma inanamıyorum. Siz ne zamandır ayaktasınız?" diye sordu Jessie.

"Yaklaşık bir saat oldu. Danny'nin banyoda olduğunu duyunca ona bakmak için seni uyandırmamaya gayret ederek sessizce yanından kalktım."

Jessie, Jack'in önüne geçip onu Danny'nin görüş açısından çıkardı ve ardından uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim." dedi Jessie ve Jack ona daha doyurucu bir öpücükle karşılık verdi.

Jessie'yi serbest bıraktığında yanakları kızarmıştı. Jessie gülümseyerek Jack'e baktı ve bakışlarının sıcaklığı karşısında gözlerini ondan alamadı. Aklından neler geçiyordu acaba? Darmadağın bir haldeydi. Saçları yataktan kalktığı gibiydi, gözlerinden hâlâ uyku akıyordu ama Jack, yine de karşısında sanki baloya gitmek için hazırlanmış biri varmış gibi bakıyordu.

"Çok güzelsin." dedi Jack fısıltıyla.

"Berbat görünüyorum." diyerek onu düzeltti Jessie. Ama Jack'in onu sabah dağınıklığı içinde görmüş olmasına rağmen bunu söylüyor olması büyük bir artıydı.

Jack, Jessie'nin yanağını okşadı ve doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Evlen benimle."

Jessie ilk önce bu sözleri duyduğunu hayal ettiğini sandı. Jack yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ettiğinde, sözlerin gerçek olduğunu anladı.

"Ne? Ne dedin sen?"

Jack bir kahkaha attı ve elini Jessie'nin beline doladı. "Benimle evlen dedim."

Hayır, şimdi değil. Hiç sırası değil.

Jessie zorlukla nefes almaya başladı. Jack'e baktığın da, şaşkınlığını yüzünden okuduğunu anladı.

Gülüşü soldu, elleri titremeye başladı. Ardından başı nın döndüğünü hissetti. "Jack," diyebildi güçlükle solu yarak.

"Bu hayatı istiyorum Jessie. Sen, ben. Danny. Çekin celerin olduğunu biliyorum..."

Jessie onun kollarından kurtuldu. "Hayır, bunu yapma lütfen." Kahretsin! Jack onun hayalperestler hakkındaki düşüncelerini gayet iyi biliyor olmalıydı.

Jessie göz ucuyla köşeden bakıp Danny'yi kontrol etti. Danny başını bir yastığa koymuştu. Jack'i elinden tutup yatak odasına sürükledi. Kapıyı arkalarından kapatıp fı sıltıyla, "Bunu bana neden yapıyorsun? Seninle evlene meyeceğimi biliyorsun." dedi.

Jack'in rengi atmaya başlamıştı. Jessie'nin kendisini reddettiği gerçeğini yavaş yavaş kabulleniyordu. "Zengin olmadığım için değil mi?"

"Ha... hayır." dedi Jessie yanından uzaklaşarak. Bakış larına nüfuz eden soğukluğa dayanmak çok zordu. "Sana değer veriyorum. Gerçekten. Dün gece de inanılmazdı..."

"O halde sorun ne?"

"Bir düşün Jack. Evleneceğiz, sen buraya taşınacaksın. Sonra cicim ayları bitince faturalar yüzünden birbirimize girmeye başlayacağız. Ya da sen, Teksas'ı çok sevdiğin halde oraya geri dönemeyeceğini fark edeceksin. Buradan kaçıp gitmek isteyeceksin ve ben yine burada durup hayata göğüs germeye çalışacağım." Jessie birbiriyle alakasız bahaneler sıralayıp duruyordu. Söylediklerinin elle tutulur bir tarafı yoktu. Jack, bunu onlara neden yapıyor-

du ki? Sadece fiziksel bir ilişkinin zevkini yaşasalar ne olurdu? Neden sonradan çark edip onu yarı yolda bırakacağı sözler vermek istiyordu?

"Böyle bir şey olmayacak." dedi Jack ve Jessie'nin koluna uzandı. Jessie kendini geri çekti.

"Olacak. Sen hayallerinin peşinden seninle birlikte koşabilecek birini bulmalısın. Ben ve Danny'nin seni hayallerinden geri bırakmamıza ihtiyacın yok." Üstelik daha bir yılları bile dolmadan o ve Danny ile birlikte yaşadığına pişman olacaktı. Hayalperest insanlar, gerçekler suratlarına tokat gibi çarptığında bundan nefret ederlerdi.

"Sana param olduğunu söylesem peki?"

"Sus artık! Lütfen sus!" Jessie böyle bir durumun içinde bulunmaktan nefret ediyordu. Daha birkaç dakika içinde hayat doluyken şimdi kalbinin kırıldığını hissetmekten nefret ediyordu. "Biz arkadaşız Jack. Dün geceyi pişmanlıkla hatırlamak istemiyorum; çünkü bir an için aptalca da olsa seninle duygusal bağ kurmadan yatak arkadaşı olabileceğimizi sandım. Belli ki buna imkân yok." Jack'in hâlâ umut dolu gözlerle ona baktığını görünce, ona hayatının aşkını başka yerde aramasını sağlayacak türden bir açıklama yapması gerektiğini anladı. "Dün gece yalnızca seksten ibaretti Jack."

"Senin için hepsi buydu öyle mi?" diye sordu Jack öfkeyle. Ses tonu Jessie'yi ağlatacaktı.

Jessie'nin dudakları titremeye, gözleri dolmaya başladı. "Evet." dedi elinden geldiğince inandırıcı olmaya çalışarak. Jack gözlerini ayırmadan ona bakmaya devam ettiğinde ona arkasını döndü. "Bence artık gitmelisin."

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

"Jessie?"

"Git lütfen Jack." Jessie önünü dönmedi. Bunu yapamazdı. Jack gözlerindeki acıyı görürse, onun için ne anlam ifade ettiğini anlayacak ve ısrarla şansını deneyecekti.

Jessie çarpan kapı sesini duyana kadar nefesini tuttu. Sonra ayakları daha fazla bedeninin yükünü taşıyamadığı için yatağına gömüldü. Dairenin kapısının açılış ve kapanış sesiyle birlikte deminden beri tuttuğu gözyaşları sel olup aktı.

Neden? Jack neden elindekiyle yetinerek mutlu olamamıştı?

İçini kaplayan acıyı tarif etmek için pişmanlık kelimesi çok hafif kalırdı.

Onunla ipleri koparak doğru bir şey yapmıştı. Yoksa Jack özgürlüğünü kısıtladığı için ileride ondan nefret edecekti.

Ama canı çok yanıyordu.

Sanki hayatında yalnızca bir kez karşısına çıkacak bir güzelliği elinin tersiyle itmiş gibi hissediyordu.

Jack suitindeki Noel ağacını pencereden fırlatıp atmamak için kendini zor tutuyordu.

Elindeki içki onu hissizleştirmeye yetmemişti. Geçen her saatle birlikte, içindeki öfke ve keder gitgide büyüyordu. Aniden evlilik teklifi yaptığı için kendine kızıyordu. Doğru zamanı bekleyip, elinde bir yüzükle birlikte doğru bir şekilde bu teklifi yapsaydı...

Ama hayır. Fevri Jack, en mutlu anlarında düşüncesizce hareket edip gereksiz bir iş yapmıştı ve şimdi Jessie elinin altından tamamen kayıp gitmişti.

Bu kadar perişan halde olmasa aslında komik bir durumdu. Jessie onunla evlenmeyi reddetmişti çünkü onun beş parasız ve ona gelecek sunamayan biri olduğunu sanıyordu.

Araba demeye bin şahit isteyen bozuk külüstür parçasını tamir etmeye çalışan otomobil bayisini arayıp onlara açık çek vermişken ne kahrolası bir ironiydi bu!

Jessie'nin evinden çıkıp arabasına atladığında, yol boyunca başladıkları yere geri dönebilmenin imkânı olup olmadığını düşünmüştü. Tekrar arkadaş olabilirler miydi?

Geriye dönüş yoktu ve başka bir hamlede bulunmak da seçenek dışıydı. Kahretsin. Rahat duramamışlardı.

Başı ellerinin arasına düştü.

Odadaki telefonun çalışıyla irkildi. Telefona cevap vermek için ayağa kalktığında bütün dünyasının döndüğünü hissetti.

Duvardaki saate baktı. Akşam olmuştu ve hâlâ Danny'yi hastaneye götürmek için aceleyle evden çıkarken üzerine geçirdiği kıyafetlerle duruyordu.

Telefon çalmaya devam etti.

"Geliyorum!" diye bağırdı. Ahizeyi kulağına götürürken telefon neredeyse elinden düşüyordu. "Ne var?"

"Ne kadar neşe dolu bir selamlama." dedi hattın diğer ucundan gelen kadın sesi.

"Katie?"

"Ulu Tanrım, Jack orada saat altı olmalı. Parti yapmak için biraz erken değil mi?"

Jack düşmek üzereyken bir koltuğa oturdu. "Canım ne isterse onu yaparım." diye yanıt verdi. Ayrıca kötü bir gün geçirmişti.

"Önce Noel'de eve gelmeyeceğini öğrendim, şimdi günün ortasında sarhoş olmuşsun."

"Gü... günün ortasında değiliz."

"Senin neyin var Jacko?"

Ah kadınlar! "Bir şeyim yok. İyiyim." Sarhoşum ama iyiyim. Yerinde kıpırdamadan oturduğu sürece oda yalnızca nefes alırken dönüyordu... Bir de verirken...

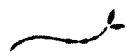
Katie kibirli bir sesle, "Seni hangi kadın bu hale getirdi?" diye sordu pat diye.

Kahrolası kadın. "Kapatıyorum Katie."

"Jack. Sakın bunu yapayım deme. Ben..."

Jack telefonu kulağından çekip gözlerine yaklaştırdı ve kapatma tuşuna bastı... Hem de iki kere!

Sonra yatak odası gözüne çok uzakta göründüğünden, arkasına yaslanıp olduğu yerde gözlerini kapadı.

Son yirmi dört saat Jessie için bulanıktı. Danny'nin ateşi bir yükselip bir düşmüştü ama gece yarısı olduğunda Jessie en kötü semptomları atlattıklarını düşündü. Yarın onu evde tutmak zor olacaktı.

Danny, Jack hakkında sayısız soru sormuştu.

Neredeydi?

Geri gelecek miydi?

Neden gitmişti?

Noel'de onu görecekler miydi?

Sorduğu her soruyla birlikte, kendi elleriyle mezara çevirdiği hayatının üstüne bir kürek toprak daha atılıyordu sanki. Monica akşama dönecekti ve Jessie, kız kardeşinin eve gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Böylece başını omzuna dayayıp deliler gibi ağlayacak ve Monica'nın aptallığını yüzüne vurmasını dinleyecekti.

Jack'in teklifini kabul etmediği için kız kardeşinin kendisine aptallıkla ilgili bildiği bütün kelimeleri sıralayacağından hiç şüphesi yoktu.

Bir süre tartışacaklardı. Jessie, ona Jack'le ipleri koparmasının kendince mantıklı nedenlerini sayacak ve Monica da onun fikrini değiştirmeye çalışacaktı.

Ama Jessie yaşça kardeşinden büyüktü. Ondan daha doğru bildiği kesindi.

Telefonu çaldığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ya Jack arıyorsa, diye geçirdi içinden.

Aramanın telesekretere düşmesine izin verdi.

"Jessica Mann'i aramıştım. Bayan Mann ben Upland Toyota'dan Phil Gravis..."

Arabası için arıyorlardı. Aceleyle ahizeye uzandı. "Alo?"

"Bayan Mann'la mı görüşüyorum?"

"Evet benim. Kusura bakmayın diğer odadaydım." diye uydurdu Jessie. "Telefonun çaldığını duymamışım." dedi yalanını sürdürerek.

"Önemli değil. Şey... Arabanız hakkında..."

Ah lütfen... Daha fazla kötü haber olmasın, diye düşündü. Şu an bunu gerçekten kaldıracak güçte değildi. "Evet?"

"Garajda ufak bir talihsizlik yaşandı."

"Talihsizlik?" Kötü bir şey duyacağı kesinleşmişti.

"Aslına bakarsanız bir yangın çıktı."

Arabası onun için ne kadar kıymetliyse konuştuğu kişinin gözünde yalnızca sigortaya konu olacak bir mesele gibi görünüyordu.

Kahretsin! Sanki kopan bir kıyametin tam ortasında kalmış gibiydi.

"Yangın mı dediniz?"

"Evet, ama endişelenmeyin arabanız..."

"Sağlam mı? Arabam kurtuldu mu?"

Bay Gravis bir kahkaha attı. "Arabanız kül oldu."

"Bunda gülünecek bir şey yok!" diye tersledi adamı Jessie.

"Peki, arabanın baştan sonra elden geçmesi gerekecekti." dedi adam düz bir sesle.

"O benim sahip olduğum tek ulaşım aracıydı!" dedi Jessie sesini yükselterek. Paniklemeye başlamıştı.

"Ah, Bayan Mann, lütfen... Sorun yok. Biz Toyota olarak almamız gereken sorumluluğu üzerimize alacağız. Aracınızı yenisiyle değiştirmek üzere sizi galerimize bekliyoruz."

"Yenisiyle değiştirmek mi?" Jessie yine adamın sözlerini tekrar etmeye başlamıştı.

"Dilerseniz başından alayım. Üzüntünüzü anlıyorum."

Üzüntü kelimesi hissettiklerinin yanında hafif kalıyordu.

"Bir yangın oldu ve aracınız tamamen kullanılamaz hale geldi ama size onun yerine tamamen yeni, son model bir araba öneriyoruz. Eski model Celica'nız ile duygusal bir bağınız yoksa bu yangın aslında sizin açınızdan olumlu sonuçlandı."

Jessie o an ayakta olmadığına şükretti; çünkü adamın sözlerini duyar duymaz başı dönmüştü.

"Benim külüstür yerine bana son model bir araba vermek istiyorsunuz öyle mi?" Jessie kulaklarına inanamıyordu. Yangının çıkmasına kendi arabası sebep olmuş olmalıydı.

"Evet doğru. Hangi gün müsait olursunuz?"

Bu yaşananlar gerçek olamazdı. Bir rüya görüyordu ve derhal bu rüyadan uyanmalıydı.

"Bayan Mann?"

Uyanamıyordu. "Evet?"

"Yarın galeriye gelebilir misiniz?"

"Yarın mı?" dedi Jessie gözlerini odanın karşı duvarına dikerek.

"Evet."

"Evet."

"Evet, yarın gelebilir misiniz?"

Jessie yavaş yavaş başını sallamaya başladı. Beynindeki sis perdesi aralanıyordu. "Evet, yarın gelebilirim. Saat dokuz çok mu erken olur?" diye sordu.

"Dokuz harika bir zaman. Geldiğinizde benimle görüşmek istediğinizi söyleyin yeter." dedi adam neşeli bir sesle.

"Bu bir şaka değil öyle değil mi Bay Gravis? Çünkü son birkaç gündür gerçekten çok zor zamanlar geçirdim ve şu an şaka kaldıracak durumda değilim."

Adam güldü. "Hayır, şaka değil Bayan Mann. Ne tür bir araç kullanmak istediğinizi düşünseniz iyi edersiniz. Dört kapılı, iki kapılı, pikap, cip ya da belki hem elektrik hem benzinle çalışan bir araba... Siz seçeceksiniz."

Jessie bir an yaklaşan Noeli, Danny'yi ve yakında gelecek hastane faturalarını düşündü. "İkinci el bir araç seçip üzerine para alabilir miyim?"

"Üzgünüm. Size elimizdeki yeni araçlardan birini önermem konusunda kesin talimat aldım."

"Talimat mı?" Jessie papağan gibi tekrarlama kısmına geri dönmüştü.

Adam bir an tereddüt ederek öksürdü ve ardından, "Patronumdan..." diyerek durumu açıkladı.

"Ah, tamam. Söylediğimden, açgözlü biri olduğum anlaşılmasın lütfen. Bu değişiklik için size gerçekten minnettarım." dedi Jessie. Öyleydi de. Danny'nin istediği yeni bisikleti alamamıştı belki ama yeni bir araba bunu en azından biraz telafi ederdi. Arabanın tamirine ayırdığı para da ilerleyen zamanlarda Danny'ye istediği şeyleri almasını sağlayacaktı. "Saat dokuzda görüşürüz." diyerek telefonu kapattı. Tam o sırada kapı açıldı ve Monica içeri girdi. Anorağı hâlâ üzerindeydi.

Kız kardeşini görünce Jessie yeniden Jack'i hatırladı.

Monica'yla göz göze geldiklerinde bir şeyler söylemek için ağzını açmasıyla yüzündeki tebessüm kayboldu.

"Ne oldu?" diye sordu Monica.

Jessie durup dururken ağlamaya başladı. "Jack'le birlikte oldum. Bana evlenme teklif etti. Ona hayır dedim. Evden çıkıp gitti ve bir daha aramadı. Sanırım ben büyük bir hata yaptım."

Monica çantalarını yere atarak ablasının yanma geldi. "Ah, Jessie."

Kardeşi ona sarılınca Jessie, kendini tamamen bıraktı ve gözyaşları sel olup aktı.

13. BÖLÜM

Monica Jessie'yi kanepeye oturttu ve ağlamasına izin verdi.

"Sorun yok." diye mırıldandı Monica. "Eminim durum anlattığın kadar kötü değildir."

Hayır! Çok daha beterdi.

Jessie'nin gözyaşları yavaş yavaş kururken kelimeler ağzından dökülmeye başladı.

"Geçen gece Danny'nin ateşi aniden yükseldi. Ben de Jack'i aradım." İsmini telaffuz etmek bile göğsüne bir bıçak saplanmasına neden oluyordu.

Monica sehpanın üstündeki kutuya uzanıp içinden bir mendil aldı ve Jessie'ye uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Sizi hastaneye Jack mi götürdü?"

Jessie başıyla onayladı. "Evet. Danny'nin ateşi o kadar yüksekti ki. Çok korktum."

Monica göz ucuyla koridora baktı. "Şimdi iyi mi peki?"

"Doktor antibiyotik tedavisi verdi. Şu an odasında uyuyor."

Jessie kanepenin üstündeki minderlerden birini kucağına alıp sarıldı. "Jack o gece tekrar hastaneye gitmemiz gerekirse diye burada kalmak istedi."

"Mantıklı. Peki, birlikte yatma aşamasına nasıl geldiniz?"

Jessie gözlerini yumdu. "Ben sonunda pes ettim. Kendimi daha fazla tutamadım... Anladın mı?"

Mo gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. "Ben senden çok daha önce pes ederdim. Siz tanıştığınız günden beri adeta büyülü bir çekime kapılmıştınız."

Jessie'nin gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Ha... harikaydı. M... mükemmeldi." diye kekeledi. "Hayatım boyunca istediğim, hayalini kurduğum türden bir geceydi." Gözyaşları bir türlü dinmek bilmiyordu. Monica ona yeni bir mendil uzatıp tekrar sakinleşmesini bekledi.

"Sonra ne oldu?"

"Her şey mü..."

"Mükemmeldi evet o kısmı anladım." diye araya girdi Monica. "Sana ne zaman evlenme teklif etti?"

"Aniden. Ertesi sabah Danny'nin kahvaltısını hazırlamaya yardım etti, beni öptü ve sonra pat diye benimle evlenir misin, dedi." Şimdi bile, o an aklına geldikçe titriyordu.

"Sanırım bundan hoşlanmadın."

"Şoka girdim. Yani sonuçta sadece bir gece birlikte olduk. Kim akşamdan sabaha evliliği düşünür ki?"

"Jack... Görünüşe göre..."

"Ama o benim evlilik trenine gözü kapalı atlamayacağımı herkesten iyi biliyor. Çok korktum Mo."

Monica dizlerini toplayıp kanepeye iyice yerleşti. "Ona hayır mı dedin?"

"Ona benimle evlenirse bundan pişmanlık duyacağını söyledim."

"Pişmanlık mı?"

"Evet. Er ya da geç çocuklu bir kadınla evlendiği için omuzlarında büyük bir yük hissedecek ve ona ayak bağı olduğumuz için bizden nefret edecekti. Gerçekleştirmek istediği öyle büyük hayalleri var ki Mo. Benimkilerden bile çok."

"Yani sen ona hayır cevabı vermenin parasının olmamasıyla ilgili olmadığını, onun hayatını ve hayallerini dilediğince yaşayabilmesi için teklifini kabul etmediğini söylüyorsun, öyle mi?" dedi Monica hafif bir tebessümle.

"Elbette. Benimle evlenerek mutlu olacağını düşünüyor olabilir ama olmayacaktı. Benim bir sürü yüküm var Mo. Kendini aniden baba olarak bulmak kulağa heyecanlı gibi gelebilir ama bu sonuçta büyük bir görev. Danny tam bir babaya kavuştuğunu zannederken, Jack'in bir gün bizi terk edip gitmesi riskini göze alamazdım." Danny'nin hayatına düzgün bir erkek figürü girmesi için bir süre daha beklemesi gerekecekti.

Kahretsin.

"Jack bizim babamız gibi biri değil Jessie."

"Biliyorum," dedi Jessie elini başına vurarak. "Burayla düşününce biliyorum. Ama burayla," dedi bu kez kalbine dokunarak, "hayatımızı riske edemem."

Monica uzanıp ablasının elini tuttu. "Gerçekten böyle hissediyorsan neden bu kadar üzgün ve perişan bir haldesin?"

"Çünkü onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi canımı yakıyor. Acım öyle derin ki sanki nefes alamıyorum. Ya yanılıyorsam? Ya gerçekten de bunu başarma şansımız varken ve ben bunu ellerimle yok ettiysem? Evden büyük bir hiddetle ayrıldı. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli

görmemiştim." Jessie gözünden damlayan yaşı sildi ve tekrar gözyaşlarına boğulmamak için kendini zorladı.

"Onunla evlenmeni istemiş ve sen hayır demişsin. Onun da canı yanmış olmalı."

Jessie'nin dudakları titriyordu. "Biliyorum."

"Onu seviyor musun?" diye sordu Monica fısıltıyla.

Jessie içine derin bir nefes çekti. "Yapamam Mo. Bunu yapamam." Ama onu seviyordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Monica ellerini çırpıp gülerek. "Bence seni gerçekten istiyorsa, seviyorsa geri gelecektir."

Jessie başını sallamaya başladı.

"Ve eğer seni sevmiyorsa geri dönmeyecektir ki bu durumda doğru kararı vermiş oluyorsun."

"Haklısın." diye karşılık verdi Jessie. Tanrıya şükür kardeşi sayesinde tekrar mantıklı düşünmeye başlıyordu.

"Haklıyım ama bu canının yanmasına engel olamıyor."

"Öyle."

Monica ona tekrar sarıldığında, Jessie'nin göz pınarları o akşam için son kez aktı.

Beyninde çakan ışıkla birlikte Jack gözlerini kırpıştırdı. Damağına yapışan dili, dudaklarını kaplayan bayat viski tadı ve kokusu yüzünden cehenneme uyandığını düşündü.

"Demek sonunda uyanmaya karar verdin?" Kız kardeşinin sevimsiz sesini duymasıyla birlikte bakışları odanın etrafında gezindi.

Katie tam karşısındaki koltukta oturuyordu. Dar eteği-

nin altından zayıf bacakları sarkıyordu, ayağında yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

Belki hâlâ uyuyorumdur, diye geçirdi içinden Jack ve tekrar gözlerini kapatıp ağrıdan patlayan başını düşünmemeye çalıştı.

"Ah, hayır, hayır Jacko. Uzun saatler boyunca burada oturup seni izleyerek ayılmanı bekledim, tekrar uyumana izin veremem."

Tekrar mı? Katie ne zamandır oradaydı acaba? Jack en son onunla telefonda konuştuklarını hatırlıyordu, sonrası tamamen bulanıktı.

"Burada ne işin var?"

"Seni içine düştüğün acınası durumdan kurtarmaya geldim."

Jack tek gözünü araladı ve kardeşinin oturduğu koltuktan kalktığını gördü. Katie sarışın, zayıf, güzel ve varlıklı bir kızdı. Sanki porselenden yapılmış, sarsılırsa kırılacak bir havası vardı ama Katie Morrison kimsenin gözünün yaşma bakmazdı. Keyfini kaçıran bir sorun ya da biri olduğunda, işleri düzeltmek için olaya hemen el atardı ve onu kimse yolundan alıkoyamazdı.

Jack o an Jessie ile ilgili tek kelime etmemeye karar verdi. Kız kardeşinin bu olaya karışmasını istemiyordu.

Katie karşısında dikilip ona bir bardak uzattı. "Al, iç şunu."

Boğazı kurulukta bir çöl ile yarışabilecek durumda olduğundan, Jack içinde ne olduğunu sormadan bardağı kafasına dikti. İlk yudumla birlikte yerinden doğrulup ağzındaki sıvıyı geri püskürttü.

Viski.

"Sen ne yapıyorsun? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Katie güldü. "Çivi çiviye çakar."

"Çivi çiviyi söker." diye düzeltti Jack.

"Her neyse." dedi Katie ve Jack'in kanepede kendisine yer açmasıyla birlikte ağabeyinin yanına oturdu. "Senin gibi körkütük sarhoş olanlarda işe yarıyor."

Jack eliyle yüzünü ovuşturduktan sonra içkiden bir yudum daha aldı. "Ne zamandır buradasın?"

Katie elini Jack'in omzuna koydu. "Yeterince uzun bir zamandır koca adam."

Hayır, hayır, hayır... Bu hiç iyi değildi. "Ne zamandan beri dedim Katelyn?"

"Ah demek şimdi Katelyn oldum. Yavaş yavaş ayılıyor olmalısın."Katie küçüklüğünden beri şımarık bir kızdı. Jack onun hiç değişmediğini görebiliyordu. Bardağındaki içkiyi bitirdiğinde başının ağrısının hafiflediğini hissetti. Üstü başı perişan haldeydi, berbat kokuyordu ve hayatta kalması vereceği cevaba bağlı olsa bile, kimseye hangi tarihte olduklarını söyleyebilecek durumda değildi. Jessie'nin kendisini reddettiği aklına gelince göğsünde tanıdık bir ağrı hissetti.

Kahretsin.

Neredeydi şu viski şişesi?

"Haydi, artık poponu o kanepeden kaldırıp duşa gir ve üzerine temiz kıyafetler giy. Sen çıkana kadar yiyecek bir şeyler hazırlamış olurum. Sonra da buradan gideceğiz." dedi Katie ve onu kolundan çekiştirerek yerinden kaldırdı. Ayağındaki topuklularla neredeyse abisiyle aynı boydaydı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve. Uçak bizi bekliyor." diye yanıtladı Katie onu banyoya doğru itekleyerek.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum." Jessie olmadan asla!

"Hayır geliyorsun. Burada oturup kendine acıyarak sağlıklı düşünebilmen imkânsız... Sürekli alkol alacağın faktörünü hesaba katmama bile gerek yok sanırım. Dancer'ın sırtına atlayıp dörtnala sürmen gerek. Belki o zaman kafanı gömdüğün yerden kaldırıp ne yapacağını düşünmeye başlayabilirsin. Bir otel odasına kapanıp kalmanın sana hiçbir faydası yok."

Dancer... Aylardır çiftlikteki atını aklına getirmemişti. Uçsuz bucaksız arazide, hiçbir şey düşünmeden at binmek kesinlikle kafasını boşaltmasına iyi gelecekti. Kardeşinin hatırlattığı bu hakikat yüzünü güldürdü.

"Haklı olabilirsin."

"Tatlım, ben her zaman haklıyım. Şimdi doğru banyoya... Berbat kokuyorsun."

Tökezleyerek banyoya giderken cep telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarmayı başardı ve arayanın Dean olduğunu gördü. "Alo?"

"Peki, en azından bu kez sesin ayık geliyor."

"Buradan dün gece konuştuğumuzu çıkarmalıyım sanırım..."diye sordu Jack. Hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Sen heceleri yuvarlayıp durdun ben seni dinledim."

"Eminim çok eğlenmişsindir." dedi Jack banyodaki tabureye oturup çoraplarını çıkarırken.

"Doğrusu aydınlatıcı bir konuşmaydı. Her neyse, ben yalnızca arayıp iyi olduğundan emin olmak istedim."

Jack'in kalbi milyonlarca parçaya ayrılmıştı. İyi olmaktan çok uzaktı. "İyiyim, merak etme."

"Belli oluyor." diye homurdandı Dean. "Dinle, hazır seni ayık bulmuşken şansımı deneyip sana bir tavsiyede bulunabilirim belki. Bana Maggie ile ayrı dünyalara ait

iki insan olduğumuz hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?"

"Evet." Jack bunu ancak Maggie arkadaşını terk ettikten sonra ona söyleme cesareti bulabilmişti.

"Tamam, bu Jessie denen kız da... Denny'nin yerinde bir garson Jack. Senin daha önce çıktığın kadınların hiçbirine benzemiyor."

Jack dişlerini sıkarken çenesi titremeye başladı. "Dean," diye uyardı arkadaşını.

"Sonuçta bir garson yani... Yapma ama. Lise diplomasi olduğunu bile sanmıyorum."

"İyi ki telefonda konuşuyoruz Dean yoksa şu an suratının ortasına yumruğu yemiştin."

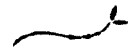
"Vay canına, sakin ol Jack. Ben yalnızca başımıza gelen her şeyin bir nedeni olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Sen bana aynısını söyleyeli daha çok olmadı."

Evet, bunu söylemişti. Ama burada söz konusu olan kişi Jessie'ydi.

"Aramızda böyle bir konuşma hiç geçmemiş sayacağım."

"Ben yalnızca sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Tamam, bir dahaki sefer... etme!" dedi Jack ve telefonu Dean'in suratına kapatıp banyo tezgâhının üzerine fırlattı.

Katelyn ağabeyinin bir yandan telefonla konuşurken yalpalayarak banyoya girişini izledi. Suyun sesini duyana kadar bekledikten sonra telefonuna uzandı. Jack ona bü-

tün hikâyesini anlatmasına karşın büyük olasılıkla bunu yaptığını hatırlamayacaktı.

Gece yarısına doğru otele vardığında Katie onu kanepede yayılmış, hayatı hakkında yakınırken bulmuştu. Konuyu tamamen çözmesi saatlerini alsa da sonunda ona yardım etmesi gerektiğini anlamıştı.

Ağabeyi sürekli adını tekrarlayıp durduğu şu Jessie denen kadın yüzünden kafayı yemiş gibiydi. Katie'nin anladığı kadarıyla, ağabeyi, nihayet gerçek aşkı bulabilmek için ne kadar varlıklı biri olduğu gerçeğini bu bekâr anneden gizlemişti. İşler ilerlediğinde bu akıllı kadın, Jack'in bir gün hayallerinin peşinden gitmeye karar verip onları terk edeceği korkusuyla teklifini kabul etmemişti.

Jack durumu inandırıcı kılmak için on altı yaşından beri sahip olduğu eski, döküntü pikap kamyonetini kullanmıştı. Jessie'nin ona hayır demiş olmasına şaşmamalıydı.

"Benim bu otelde garsonluk yaptığımı sanıyor." demişti dün gece Katie onu konuşturmaya başladığında. "Noel tatilinde çalışan geçici bir garson..."

Katie onu bir şeye ikna etmeye çalışmanın faydasız olduğuna karar vermişti; sabaha büyük olasılıkla bu konuşmayı yaptıklarını bile unutacaktı ya da belki yalnızca bir kısmını hatırlayacaktı.

Jack, ona Jessie ve oğlunun telefonuyla çekilmiş bir fotoğrafını bile göstermişti. Jessie'nin oğluna olan düşkünlüğü gözlerinden okunuyordu. Danny'nin yüzü de belli ki kamerayı görür görmez sevinçle parlamıştı.

Katie fırsatını bulunca, Jack'in telefon rehberindeki birkaç numarayı bir kenara not almıştı. Daha sonrası için gerekecek, demişti kendi kendine özel hayat ihlalini haklı bir sebebe dayandırmaya çalışarak.

Ama erkeklere bir şeyi kabul ettirmeye çalışmanın çok zor olduğunu biliyordu. Babası da tıpkı Jack gibi inatçıydı ya da tam tersi. Yine de iki adamın çok önemli ortak bir özellikleri vardı. Âşık olduklarında sonuna kadar gidiyorlardı. İkisi de bir kez âşık olduktan sonra başka kimseye şans tanımıyorlardı. Babasının yıllarca evi terk eden annesinin hasretiyle yanıp tutuştuğunu görmek Katie'nin annesinden her gün biraz daha çok nefret etmesine neden olmuştu.

Katie ağabeyinin de yıllar boyu aynı acıyı çekmesine izin vermeyecekti.

Jack zor bir durumdaydı ve kafasını toplayıp düşünmeye ihtiyacı vardı. Yaşadığı soruna bir çözüm bulmak için kendi yolunu bulana kadar, küçük kız kardeşinin ona göz kulak olmasına, arkasını kollamasına ihtiyacı vardı.

Elbette Katie bu Jessie denen kadını arayıp ona ağabeyiyle ilgili tüm gerçekleri anlatabilirdi ama bunun sonunda neler yaşanacağını kimse bilemezdi. İşler kötüye giderse Jack ve Jessie'nin ilişkisi şimdikinden de gergin bir hale gelebilirdi.

Katie ağabeyini özlemişti. Kendi hayatında yaşadığı deneyimler ona sahip olduğu çekirdek ailesine sıkı sıkı sarılması gerektiğini hatırlatmıştı.

Oda servisini arayıp ağabeyi için yüksek protein içeren bir kahvaltı tabağı hazırlamalarını istedi ve sonra yiyecek-içecek müdürüne, otelin sorumlu müdürünün odasında onu beklemesini söyledi.

Jack'le birlikte uçağa atlayıp eve gitmeden önce halletmesi gereken birkaç şey vardı.

Müdürün ofisine girdiğinde adamlara oturmaları için işaret ettikten sonra, "Sizden büyük bir iyilik isteyece-

ğim; üçümüzün arasında kalması gereken çok özel bir iyilik." dedi.

Üç aydan beri ilk kez kendini iyi hissetmeye başlamıştı.

Jessie yanında Monica ile birlikte yeni arabasını seçmek üzere galeriye geldiğinde bir süre gıcır gıcır modellerin arasında dolaştılar. Danny kendini daha iyi hissetmesine rağmen, dışarısı rüzgârlı olduğundan Jessie işini halledene kadar komşularından birine Danny'ye göz kulak olması için ricada bulunmuştu.

Arabanızın yanmasına sebep olduk, bu yüzden gelip yenisini seçin, hikâyesini Monica hiç inandırıcı bulmamıştı. Jessie bu kadar sıkıntı içinde olmasa, aniden gelen bu şansı kesinlikle sorgulardı.

Yine de otomobillerin, ciplerin ve pikapların arasında dolaşırken, bir yandan gördükleri tüm araçların özelliklerini karşılaştırmaya ve en uygununu seçmeye çalışıyorlardı.

Bay Gravis gösterdikleri her aracın özelliklerini sıralıyordu. "Bugünlerde navigasyon sistemine sahip olan bir araç kullanmak çok önemli. Bütün yeni arabalarda Bluetooth bağlantısı var böylece direksiyon başındayken cep telefonunuz çaldığında güvenliğinizden ödün vermeden rahatça görüşmenizi yapabilirsiniz."

"Benim için hızlı olmasından çok ekonomik olması önemli." dedi Jessie adama.

"Elektrikle de çalışan hibrid arabalar ilginizi çeker mi?"

"Ben bir apartmanda yaşıyorum. Onu şarj etmek benim için zor olur."

Monica bunu hiç düşünmemişti.

"O halde düşük motorlu az benzin yakan bir araç düşünmeliyiz. Bir oğlunuz var öyle değil mi?"

Jessie başıyla onayladı.

"Bence bir Crossover en doğru seçim olacaktır." dedi Monica. "Hem beş kişilik hem bagajı kocaman... Büyük SUV modellerine göre kilometre performansı daha yüksek." Jessie'yi söz konusu modellerin olduğu bölüme götürüp mavi renkli olanın kapısını açtı.

Jessie sürücü koltuğuna geçip ellerini direksiyona koydu. "Çok güzel."

"En üst modellerinde ısıtmalı deri koltuklar bulunuyor ve navigasyon sisteminde arkayı da gösteren kameralar mevcut." dedi Bay Gravis. O aracın özelliklerini sıralamaya devam ederken Monica yolcu koltuğuna yerleşti.

"Ne düşünüyorsun Jessie?"

"Beğendim..."

"Ama?"

"Pikap modeller de güzel." dedi Jessie ve Monica'nın yüzü asıldı. Jack'in kamyoneti çok eskiydi. Jessie şu anda bile Jack'i düşünüyordu. Monica uzanıp ablasının elini tuttu. "Bu senin araban Jessie. Jack burada değil."

"Biliyorum." dedi Jessie arabanın içine göz atarken. "Sanırım bu iyi bir seçim."

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diye araya girdi Bay Gravis.

"Lütfen."

"Eğlence paketi olan modeller, çocuklu aileler için uzun yol seyahatlerinde büyük kolaylık sağlıyor."

"Bayiniz, benim tam donanımlı bir Crossover almamı mı teşvik ediyor?" diye sordu Jessie şaşırarak.

Bay Gravis gülümseyerek başını salladı.

Jessie göz ucuyla Monica'ya baktı. "Kaybedecek neyim var öyle değil mi?"

"Al bence."

Jessie tekrar adama döndü. "Bana arabayı hazırlarsanız bir deneme sürüşüne çıkmak istiyorum."

"Doğru tercih Bayan Mann."

Monica arabadan inip kız kardeşi ve Bay Gravis'i takip etti.

Araba hazırlandıktan sonra Bay Gravis anahtarı Jessie'ye uzattı. Jessie test sürüşüne çıkarken Monica ve adam, binanın önünde buldukları bir gölgede beklemeye koyuldular.

"Pekala Bay Gravis bana burada gerçekte olup bitenleri anlatabilir misiniz?"

Bay Gravis göz ucuyla ona bakıp gülümsedi. "İzah ettiğim gibi. Bir yangın çıktı ve bayiliğimiz bu yüzden..."

"Kurumsal sorumluluk politikası evet, bunu anladım ama inanmakta güçlük çekiyorum doğrusu. Jessie'nin eski arabası nerede şimdi?"

"Onu buradan çektirdik."

Monica bu açıklamayı da yutmamış görünüyordu.

"Nereye çektirdiniz?"

"Emin değilim. Araba mezarlığına olabilir."

"O halde ablamın torpido gözünde unuttuğu bir şeyler varsa ..."

"Ah, onun bütün şahsi eşyalarını boşaltmıştık. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Evet, tabii!

"Bazen iyi insanların başına iyi şeyler gelir." dedi Bay Gravis. "Ablanız da iyiliği hak eden bir insan gibi görü-

nüyor. Aramızda kalsın patronumun bu konuda fazlasıyla cömert davrandığını düşünüyorum. Yaklaşan Noel havasından olmalı."

Monica gözlerini kısarak adamın sözlerini tekrarladı. "Noel havası mı?"

"Evet, bilirsiniz herkes daha neşeli oluyor falan."

Monica adamın söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamış olsa da konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdi.

Birkaç dakika sonra Jessie tekrar yanlarına gelip arabadan indi. Yüzünün gülmesine karşın gerçekten mutlu olduğu söylenemezdi. Ablasını bu kadar üzgün halde görmek Monica'yı kahrediyordu.

"Arabayı beğendim. İhtiyacım olan her şeye sahip."

"O halde evrak işlerini halledelim mi?"

Jessie başıyla onayladı.

İki saat sonra yeni arabalarıyla yola koyulmuşlardı. Monica ablasını neşelendirmeye çalışarak, "Bu sene Noel erken geldi." dedi gülerek.

"Buna inanamıyorum. Jack olanları duyunca çılgına dönecek..." dedi Jessie. Son cümlesinde sesi zorlukla çıkmıştı.

"Şu an hayatındaki güzelliklere odaklanmaya çalış. Artık sürekli bozulup duran bir araban, bozuk kliman yok. Bahse girerim bu arabada klimayı çalıştırmak için önce camları açıp içeri hava girmesini beklemen gerekmeyecek." Jessie'nin eski arabası gerçekten de tam bir döküntüydü. Ondan kurtulmuş olması isabetliydi. "Hey benim yapacak bazı işlerim var. Eve birkaç saat sonra dönsem senin için sorun olur mu?"

Jessie gülümsedi. "Ben yetişkin bir kadınım Mo. Elbette kendimi idare ederim."

Monica uzanıp ablasını kucakladı. "Bulduğumuz ilk fırsatta bir yolculuğa çıkalım bence."

"Danny de arabayı görünce çok sevinecek."

"İşte, aynen böyle devam et. Aklına iyi ve güzel şeyleri getir."

Yine de Jessie arabayı sürmeye devam ederken Monica biliyordu ki, hâlâ Jack'i düşünüyor ve gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu.

Monica kendi arabasını aldıktan sonra doğruca Morrison Oteli'ne gitti ve valeye para vermemek için otelin karşısındaki yola park etti. Mermer kolonların ve büyük cam kapıların arasından yürürken tam olarak nereye gittiğini biliyor gibiydi. İçeride barın yer aldığı katı işaret eden tabelaları takip etti. Barda yalnızca birkaç insan vardı ve Jack aralarında değildi. Tekrar lobiye dönüp bu kez restoranın yerini buldu. Saat neredeyse bir olmuştu, öğle yemeği yiyenlerin sayısı oldukça fazlaydı. Karşılama masasındaki hostes onu bir masaya almayı önerdi.

"Ah hayır oturmayacağım. Ben burada çalışan bir arkadaşa bakıyordum."

"Kimi aramıştınız?"

"İsmi Jack Moore."

Hostesin yüzünde Monica'nın o güne dek kimsede görmediği tuhaf bir ifade belirdi. "Burada biraz bekleyebilir misiniz?"

"Elbette."

Belki de Jack çalışma arkadaşlarına Jessie'den bahsetmişti ve arkadaşları onu kollamaya çalışıyorlardı. Monica kendisi Jack'in yerinde olsa, okul arkadaşlarının ona yardım etmek için neler yapacaklarını düşündü.

Çok geçmeden daha yaşlı bir kadın gülümseyerek yanına geldi. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Jack'e bakmıştım." dedi Monica. "Önemli bir durum olmasa onu iş saatinde rahatsız etmezdim." diye ekledi. Aniden işyerine çıkıp gelmesinin onun açısından sorun yaratabileceğini fark ettiğinden durumu açıklama gereği hissetti. "Buraya geleceğimden haberi yoktu."

"Sorun değil. Göründüğü kadar katı kurallarımız yok. İsminiz neydi?"

"Monica. O beni Jessie'nin kız kardeşi olarak tanıyor."

Kadın ismini bir kâğıda not aldı. "Ne yazık ki Jack bugün işte değil. Dilerseniz bana telefon numaranızı verin ve ona geldiğinizi ileteyim."

"Gerçekten mi? Bunu yaparsanız çok sevinirim."

"Önemli olduğunu söylemediniz mi?"

"Evet, öyle. Çok önemli."

Monica ona cep telefonunu verdi. "Jack yarın burada olacak mı?"

Kadın bu soru karşısında hazırlıksızdı. "Emin değilim. Çalışanlarımızın tatil zamanı vardiyalarını değiştirmelerine izin veriyoruz. Doğruyu söylemek gerekirse kişisel programlarını sizinle paylaşmam mümkün değil."

"Elbette anlıyorum." dedi Monica ve elini uzatıp kadınla tokalaştı. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim Monica. Mutlu Noeller."

"Size de."

Monica otelden ayrılırken, kendisini takip eden bakışlar olduğundan emindi. Bugün ikinci kez Ontario'daki insanların çoktan Noel havasına girdiğini görmüştü. Herkes aniden fazlaca yardımsever olmaya başlamıştı sanki.

14. BÖLÜM

Jack, atını dörtnala sürerken yüzüne çarpan serin havanın tadını çıkarıyordu. Günlerden sonra ilk kez kafasını biraz olsun boşaltabilmişti. Bu zihin açıklığıyla birlikte içinde büyük bir pişmanlık hissi doğmuştu.

Jessie'yle işleri çok fena batırmıştı. Çenesini tutup evlilik konusunu gündeme getirmemeli, Jessie'ye kendisine bağlanması için biraz daha zaman tanımalıydı.

Şimdi tekrar hayatının dizginlerini ele alıp Jessie'yi tamamen kaybetmeden neler yapabileceğine bakması gerekiyordu. Jessie'nin onu sevip sevmediğini artık her şeyden çok merak ediyordu. Katie onunla tanışmıyor olduğu halde sevdiğini düşünüyordu.

"Sana ne söyledi de evinden öfkeyle ayrıldın?" diye sormuştu kardeşi Teksas'a uçtukları sırada.

"Aramızda geçenlerin yalnızca seksten ibaret olduğunu..." demişti Jack kardeşine tamamen açılarak.

"Ve sen de ona inandın mı?"

"Ne düşünmemi bekliyordun? Beni reddetti ve gitme-

mi istedi. Hayallerimi gerçekleştirmek için başka birini bulmamı söyledi. Çocuğu olmayan, omuzlarıma yük olmayacak bir kadını."

Katie inanamayan gözlerle ağabeyin baktı ve başını salladı. "Ah Jack, sen tam bir aptalsın. Ne yapmaya çalıştığını anlamadın mı?"

"Gayet net anladım. Beni reddetti."

"Dancer'a bindiğinde lütfen bana biraz önce dediklerini uzun uzun bir düşün. Uzun uzun ve derinlemesine..."

Şimdi Teksas'ta, babasının çiftliğinde atının sırtına binmişken Jack düşünmek için gereken sessizliği ve zamanı elde etmişti.

Jessie ondan gitmesini isterken acı çekiyordu. Gözlerinde önce korku dolu bir ifade belirmiş ve sonra kararlı bir tavırla çenesini sıkmıştı. İçindeki güçlü anne geni devreye girmiş ve bu duruma son noktayı koymuştu. Jack'e aceleci davrandığını söylemişti ve çok ileri gittiğini.

Bununla birlikte ona hayır demesinin nedenlerini sıralarken, ileri sürdüğü gerekçelerin hiçbirinin ona kendini tanıttığı karakterle bir bağlantısı yoktu. Jessie ona geçici garsonluk yapan ve mesleğinde ilerleme şansı olmayan biri olduğu için hayır dememişti. Bir gün Jack onunla evlendiği için büyük pişmanlık yaşayacağını söylemişti. Yani bir kez daha bir yetişkin gibi davranıp kendini hayır demek için zorlamıştı.

Ne var ki hayır demesine gerek yoktu. Ve bu ilişkideki tek yetişkin kendisi değildi.

Jack atını babasının arazisinin batı tarafına doğru sürerken ufukta batmakta olan güneşi seyretti.

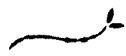
Jessie'yi üzerinde yazlık bir elbiseyle çiftlikte oldu-

ğunu hayal etti... Başına geçirdiği bir kovboy şapkasıyla neşe içinde kahkahalar attığını görebiliyordu.

Danny ile birlikte gölde balık tutabilirlerdi... Danny balık tutmayı sever miydi acaba? Daha önce bunu deneme fırsatı olduğunu hiç sanmıyordu.

Boğazı düğümlendi, hissettiği pişmanlık duygusu gittikçe çoğalmaya başladı.

Bir yolunu bulup bu işi düzeltmesi gerekiyordu. Zihninde canlandırdığı bu tabloyu gerçeğe dönüştürmeliydi.

"Monica'yla mı görüşüyorum?" diye sordu Katie karşısında bir kadın telefona cevap verdiğinde.

"Evet. Ben kiminle görüşüyorum?"

"Monica ben Katie. Jack'in kız kardeşiyim. Umarım seni rahatsız etmiyorumdur ama numaranı buldum ve seni aramak istedim."

Monica duraksadı. "Jack'in bir kardeşi olduğunu bilmiyordum."

"Seni arayıp işine burnunu soktuğumu anlarsa öfkeden deliye dönerek azarlayacağı bir kardeş..."

Monica güldü; kızın sesi sıcak ve samimiydi. "Görünüşe göre ikimiz de özel hayata burun sokmayı meslek edinmişiz. Ben de dün Jack'i bulmaya işyerine gittim ama orada olmadığını söylediler."

"Biraz kafasını dinlemeye ihtiyacı vardı... biliyorsun şeyden sonra."

"Benim aptal ablam onu reddettikten sonra."

Katie güldü. "Ağabeyim de görünüşe göre pek düzgün bir teklif yapmamış."

"Ben orada değildim. Jessie'ye göre çok ani bir teklif olmuş. Beni yanlış anlama, ikisi haftalardır birbirleriyle flörtleşip duruyorlardı ve gerçekten çok tatlılardı. Ablam ona kendini kaptırmamaya, duygularını görmezden gelmeye çalıştıkça Jack onun dikkatini çekebilmek için adeta çırpınıyordu."

Ağabeyinin bir tavus kuşu gibi davranması Katie'yi güldürdü. "Ah, bunu izlemek çok eğlenceli olmalı."

"Üzücü olan ise Jessie'nin o hayatında hiç olmamış gibi davranmak istemesi."

Şimdi asıl meseleye gelmişlerdi. "Sence bunu neden yapıyor?"

"Korkuyor. Hepsi bu. Danny onun bütün dünyası. Eminim Jack sana yeğenimden bahsetmiştir."

Katie zorlukla yutkundu. Yüzündeki tebessüm soldu ve boğazının düğümlendiğini hissetti. "Evet, oğluyla ilgili bir şeyler söylemişti."

"Bir çocuk sahibi olduğunda işler öyle alelade olmuyor. O her zaman oğlu için endişeleniyor. Annemiz düzenli bir hayat konusunda bize mükemmel bir örnek olmadı ne yazık ki." diye açıkladı Monica.

"Bizimki de öyle."

"İşte Jessie annemize benzemek istemiyor. Bence Jack işleri biraz ağırdan almayı başarabilseydi her şey çok farklı olurdu."

Katie, Monica'yı şimdiden sevmeye başlamıştı. "Seninle çok iyi anlaşacağımız belli."

"Bence de öyle. Belki ikisinin de gözlerini açıp gerçekleri görmelerini sağlayabiliriz."

Bunu, yalanlar ağını sürdürerek yapamazlardı. "Monica, Jack'le ilgili ikinizin de bilmesi gereken şeyler var ama bu sırları anlatmak bana düşmez."

"Ah Tanrım... Sakın bana Jack'in başının belada olduğunu söyleme. Teksas'lı atlı polisler ya da onlara ne diyorsanız işte, peşinde değiller öyle değil mi?"

"Hayır! Çok komiksin Monica. Elbette öyle bir şey yok. Aksine Jack sicili son derece temiz bir insandır, gizli kalmış hiçbir kötü sırrı yoktur."

"Ah iyi, buna sevindim."

"Sen bana yalnızca tek bir şey söyle." dedi Katie Monica'nm konuşmasını bekleyerek.

"Neyi?"

"Ablan ağabeyimi seviyor mu?"

Monica kıkırdadı. "Her gün onun için gözyaşı döküyor. Jack evden gittiğinden beri doğru dürüst yemek bile yemedi. Bana, onu sevemeyeceğini söylüyor ama ben aşkı görür görmez tanırım. Senin ağabeyin ve benim ablam birbirleri için yaratılmışlar."

"O halde ben ağabeyimin kendini toplayıp sağlıklı düşünmesini sağlayana kadar ablanı oyalayacak bir şeyler bul."

"Danny, Noel, işi ve ben varız. Yeterince meşgul zaten..."

"Ona Jack'in iyi bir insan olduğunu hatırlat lütfen. Öyledir gerçekten de."

"İkimiz de bunun aksini düşünmüyoruz zaten. Dediğim gibi, Jessie yalnızca başına geleceklerden korkuyor."

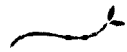
"Ben birbirlerine kavuşmazlarsa olacaklardan daha çok korkuyorum. Jack dağılmış haldeydi."

"Jessie de aynı durumda."

"O halde sen ve ben güçlerimizi birleştirip işleri yoluna koyacağız. En azından bunun için elimizden geleni yapacağız." dedi Katie gülerek.

"Kulağa mantıklı geliyor, ben varım." dedi Monica telefonu kapatmadan önce.

Katie bir süre telefonu elinde tuttu. "Şimdi tek yapmam gereken Jack'in bir şekilde Jessie'nin de onu sevdiğinin farkına varmasını sağlamak."

Fonda çalan Noel müziği ve Danny'nin hediye paketlerine vurarak şarkıya tempo tutması bile Jessie'yi hüzün girdabından çıkaramıyordu. Hava da çirkin yüzünü göstermişti, yağmur damlaları evin pencerelerine vuruyordu. Jack hayatından çıkıp gideli yalnızca birkaç gün olmasına rağmen aylardır yüzünün gülmediğini hissediyordu.

Onu çok özlüyordu.

Danny de öyle. Hatta Danny yeni arabayı ilk kez gördüğünde, ilk tepkisi Jack'i aramak olmuştu.

Danny şu anda bile hâlâ Jack ve araba hakkında konuşuyordu. "Gidip Jack'i almalı ve onu arabayla gezdirmeliyiz." dedi odanın diğer köşesinden seslenerek.

"Jack şu anda meşguldür." Oğluna onu belki bir daha hiç göremeyeceklerini söyleme düşüncesiyle birlikte midesine kramplar giriyordu. Bu duruma daha fazla katlanamıyordu. Danny, Jack'i kaybettiği için en az kendisi kadar üzülecek ve onun yasını tutacaktı. Belki de daha fazla; çünkü o Jack'in hayatlarından neden çıktığına bir anlam veremeyecekti.

"Noel'de gelecek mi peki? Onu bize davet etmeliyiz. Biliyorsun bütün ailesi Teksas'ta."

"Noel'de büyük olasılıkla evine gidecektir Danny."

"Ama bize de gelebilir. Hem hediye almasına da gerek

yok. Birlikte yeni oyuncaklarımla oynayabiliriz. Kamyonlarla oynamayı sevdiğini söylemişti."

Jessie kendini gülümsemeye zorladı. "Ben seninle oynarım."

"Biliyorum ama Jack çocukken onlarla saatlerce oynadığını söylemişti." dedi Danny ve ağacın altına uzanıp başka bir kutuyu alarak salladı.

Kutuda iç çamaşırı vardı. Bir oyuncak ya da kamyon değildi ama en azından paket kâğıdına sarılıydı. Biraz daha alışveriş yapmalıydı ama Santa ya da onun durumunda Bayan Claus... Gerçekten parasızdı. Jessie, Monica'ya kendisine hediye almaması için söz verdirmiş ve bütün parasını Danny'nin istediği şeylere harcayabileceğini söylemişti.

"Eminim oynuyordu."

"Sen de küçükken kamyonlarla oynar mıydın anneciğim?"

Jessie cam kenarından ayrılıp oğlunun yanma geldi. "Monica Teyzen ve ben bebeklerle oynardık."

"Bebekler mi?" diye sordu Danny yüzünü ekşiterek. "Neden ki?"

Jessie kanepeye oturup kucağına bir kırlent aldı. "Büyük olasılıkla bize kamyonların ne kadar harika şeyler olduğunu gösterecek bir ağabeyimiz olmadığı için."

Verdiği cevap Danny'nin hoşuna gitmişti. "O zaman benim küçük bir kız kardeşim olduğunda ona kamyonların ne kadar şiirsel olduklarını anlatacağım." Şiirsel kelimesini anaokulunda yeni öğrenmişlerdi. Danny onu ilk kez kullandığında Jessie gülmekten yerlere yatıyordu. Komik olduğu için değil ama böyle güçlü bir anlam taşıyan bir kelimenin, küçük oğlunun ağzından çıkmış olması kulağa çok tuhaf gelmişti.

Şu an ise takıldığı kısım şiirsel kelimesi değildi. "Sen küçük bir kız kardeş mi istiyorsun?"

Danny içinde iç çamaşırı olan kutuyu yere bırakıp teker teker diğer kutuları sallayarak içindekileri tahmin etmeye çalıştı. "Evet... Tabi ki. Ya da bir erkek kardeş! Büyükler oyun oynamayı çocuklar kadar sevmiyorlar ve bazen sen çok yorgun oluyorsun. Bu yüzden evet, bir kız ya da erkek kardeşim olması eğlenceli olurdu. Büyüdüğümüzde de sen ve Monica Teyzem gibi biz de aynı eve çıkabilirdik."

Danny daha önce bir kardeş istediğini hiç dile getirmemişti. Onun bu sözleri, Jack'le işleri nasıl berbat ettiğini bir kez daha görmesini sağladı.

"Ben sonsuza dek birlikte yaşayacağımızı sanıyordum." diye takıldı oğluna.

Danny paketleri sallamayı bırakıp Jessie'nin dediklerini düşündü. "İyi de o zaman kardeşimle kim kalacak?"

Ah, beş yaşındaki çocuk aklıyla düşündükleri...

"Doğru söylüyorsun." diye karşılık verdi Jessie.

Danny tekrar ilk konuya döndü. "Jack arabamıza bayılacak. Benimle birlikte arka koltukta oturup Sünger Bob izleyebilir. Jack çizgi filmleri seviyor."

"Eminim görse çok severdi."

Jessie nasıl bir hata yapmıştı böyle? Belki de onu aramalı ve konuşmaya çalışmalıydı. Bununla birlikte Jack çoktan şehri terk edip Teksas'a dönmüş olabilirdi. Vicdan azabı, pişmanlıklar, keşkeler her gün, her gece onu yiyip bitirmişti.

Bu sene Noel'in hiç tadı olmayacaktı.

Jack atından indikten sonra Dancer'ın eyer takımını üzerinden aldı. Saman kokusu devasa ahırın her köşesine yayılmıştı. Burası ev gibi kokuyordu. Danny burayı görse kesin çok severdi. Açık havada özgürce dolaşabilmek, at binmek ve etrafın güzelliklerini keşfetmek...

Çiftlik evi bir çocuk yetiştirmek için harika bir yerdi.

Ve Jessie... Evin etrafını süsleyen parlak kırmızı-yeşil Noel ışıkları gibi o da burada parlardı. Uzun bir gece vardiyasından sonra yorgun düşen gözleri, burada, günler içinde eski canlılığına kavuşurdu.

Kahretsin, üç saat öncesinde olduğu gibi hâlâ ne yapacağını bilmez haldeydi. Jessie onu reddetmişti. Belki de onu arkasında bırakmalıydı. Ona istediği şeyi vermeliydi.

Dancer'ı tımarladıktan sonra onu küçük otlağına geri götürdü ve önüne bir kova yulaf koydu. At sanki teşekkür edercesine hafifçe omzunu dürttü.

Ahırdan çıktığı sırada telefonu çaldı.

"Ben Jack." diye açtı telefonu arayan numarayı tanımadığı için.

"Bay Morrison ben Toyota'dan Phil Gravis."

Araba... Bunu neredeyse tümden unutmuştu.

"Merhaba Bay Gravis."

"Sizi her şeyin sorunsuz halledildiğini haber vermek için aradım. Bayan Mann kendisine güzel ve sağlam bir araba seçti; uzun yıllar rahatlıkla kullanacaktır."

"Güzel." En azından artık randevularından sonra eve yürüyerek dönmeyecekti. Onu başka bir adamın yanında düşününce gözlerinden alev saçıldı. "Hiç soru sormadı mı?"

"Hayır, bütün süreç boyunca kafası başka şeylerle meşgul gibiydi. Epey dalgın görünüyordu. Kız kardeşi duruma daha şüpheli yaklaştı."

"Monica cin gibidir."

"Katılıyorum. Bayan Mann'ı bir pikap seçmekten vazgeçirdi ki bence de bir kadının pikap kullanması biraz tuhaf kaçar."

"Bir pikap mı dedin?"

"Evet. Alandaki büyük kamyonetlere bakınıp durdu."

"Büyüklere mi?" Jessie'nin bir kamyonet istemesinin nedeni ne olabilirdi ki?

"Onun gibi bir kadının kamyonetle ne işi olur anlamadım. Sonuçta bir apartmanda yaşıyor."

Jack yavaş yavaş durumu kavramaya başlıyordu. Jessie'nin elbette bir kamyonete ihtiyacı yoktu ama çulsuz Jack'in eski püskü, külüstür bir kamyoneti vardı.

"Orada mısınız Bay Morrison?" diye sordu adam.

"Evet, buradayım."

"Hatta arabayı birkaç hafta içinde ya da beş bin kilometrede bir kamyonetle değiştirmesinin mümkün olup olmadığını bile sordu. Ona ne cevap vereceğimi bilemedim. Siz istediği aracı seçsin demiştiniz ama arabasını geri getirdiği takdirde yıpranma payını karşılamak isteyeceğinizden emin olamadım."

Jack'in dudaklarına şimdi hafif bir tebessüm yerleşiyordu.

"Bay Morrison?"

"Afedersin Bay Gravis. Sanırım Jessie'nin dalgınlığı bulaşıcı. Arabayı geri getirmesiyle ilgili endişeye kapılmanıza gerek yok. İçimden bir ses onu tutacağını söylüyor."

Jessie sırf ona yeni bir pikap alabilmek için, gerçekten ihtiyacı olduğu halde yeni bir arabadan vazgeçmeyi göze alıyordu. Ya da pikabı birlikte kullanabileceklerini düşünüyordu.

"Tekrar teşekkürler Bay Gravis."

"Rica ederim. Benim için bir zevkti. Noel Baba masum bir kadına araba hediye etmiş gibi oldu."

Jack telefonu kapattı ve hızlı adımlarla eve yürüdü.

Evin temizlikçisi ve aynı zamanda aşçısı olan Beth, onu yeni temizlenmiş eve kirli botlarını çıkarmadan girmemesi için uyardı. Kadının tanıdık azarlamasını duymak Jack'i daha da keyiflendirdi.

"Sen evden ayrılalı çok zaman geçmiş olabilir ama buradaki kurallar değişmedi." dedi Beth mutfak lavabosunun başından ona parmağını sallayarak. Jack birkaç kez var gücüyle çektikten sonra botları nihayet çıkarıp vestiyerin alt gözüne yerleştirdi. "Bakıyorum her zamanki gibi enerjiksin Beth." diye takıldı kadına.

Yetmişine merdiven dayayan Beth ona bakıp gülümsedi. "At binmek sana yaramış. Tekrar güldüğünü görmek güzel..."

Jack kadının yanına yürüyüp alnına bir öpücük kondurdu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Bugüne kadar benim için yaptığın her şeye teşekkür etmek istedim. Daha önce hakkını yeterince teslim ettiğimi sanmıyorum."

Beth ellerini göğsünde kavuşturdu. "Sen içki mi içtin?" diye sordu gözlerini kısarak.

Jack gülerek başını geriye attı. "Bugün içmedim. Katie nerede biliyor musun?"

"Sanırım küçük odada Noel ağacıyla oyalanıyor."

Jack kadını tekrar öpüp göz kırparak yanından ayrıldı ve kardeşini aramaya koyuldu. Katie'yi gerçekten de ağacı yeniden kendi zevkine göre süslerken buldu. Üzerine

büyük gelen süveteri ve kot pantolonuyla şimdi birlikte büyüdüğü kız kardeşine daha çok benziyordu. Gösterişli kıyafetler Katie'ye hiç yakışmıyordu.

"Jessie bir pikap seçmiş." dedi Jack pat diye bir yandan kardeşini dürterek.

"Ne?"

"Bir pikap. Yani aslına bakarsan sonunda normal bir araba almış ama yine de gözünü kamyonetlerden ayıramamış."

Katie elindeki süsü yere bıraktı. "Bu söylediğinden bir anlam mı çıkarmam gerekiyor? Eğer öyleyse benim için bir şey ifade etmediğini bilmelisin."

Jack, Katie'nin omuzlarını kavradı. "Apartmanda yaşayan ve garsonluk yapan bir kadın neden bir kamyonet almak ister?"

"Kocası zorlamadığı müddetçe bir kadının bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

"Kesinlikle." dedi Jack ve kardeşini kendine doğru çekip onu sıkıca kucakladı. "Benim gitmem gerek."

"Ah öyle mi? Nereye?" dedi Katie gülümseyerek.

"Nereye olduğunu çok iyi biliyorsun. Ama önce biraz alışveriş yapmalıyım. Babamla sen ilgilenir misin? Eve geldiğinde benim gittiğimi görünce tepesi atacak."

Katie onu emin ellerle kapıya doğru itti. "Babamı merak etme. Sen yalnızca gidip durumu düzelt. Bu kez yüzüne gözüne bulaştırma lütfen."

Kalp kırıklığı Jessie'nin göğsünde hissettiği acıyı tarif etmede yetersiz kalıyordu. Her gün kendini sayısız kere azarlıyordu. "Onu kendimden uzaklaştırmamalıydım."

"Yine kendi kendine konuşmaya başladın." diye seslendi Monica oturma odasından.

"Bugünlerde bunu çok fazla yapıyor." dedi Danny.

Monica ve Danny, Noel için birlikte el yapımı kartpostallar hazırlıyorlardı. Danny resimleri çiziyor Monica da karta üçünün ismini yazıyordu. Danny bir şeyler karalayacak yaşa geldikten sonra hep birlikte başlattıkları bir gelenek haline gelmişti bu.

"Kendi kendime konuşmuyorum."

"Öyle mi? Mutfakta bizim göremediğimiz biri mi var?"

"Bu gidişle Noel çorabında hiçbir şey bulamayacaksın haberin olsun Mo." dedi Jessie.

Danny bir kahkaha attı. Jessie tenceredeki yahniyi karıştırdıktan sonra ocağın altını söndürdü.

Kapı gürültüyle çaldığında üç çift göz aynı anda oraya çevrildi. Monica saatine baktı. "Birini bekliyor muyduk?"

"Hayır."

Jessie ellerini üzerindeki önlüğe silip kapıya gitti. Delikten baktığında kırmızı bir kutu gördü.

"Kim o?"

"Teslimatçı."

Neler olup bittiğini anlamasa da omzunu silkip kapıyı açtığında karşısında bir kucak dolusu paket yapılmış hediye ile bir çift kovboy çizmesi gördü.

Dudakları titremeye başladı.

"Ho, ho, ho." diye bağırarak içeri girdi Jack. Sanki o evden çıkıp gideli bir hafta değil yalnızca birkaç saat geçmişti.

"Jack!" diye bir çığlık attı Danny ve yerinden fırladığı gibi onun yanma koştu. Bacaklarına sarıldığında Jack'in elindeki hediyeler neredeyse yere saçılıyordu.

"Selam ortak."

Monica da yanlarına gelerek Jack'in elindeki paketleri boşaltmaya başladı. "Dur sana yardım edeyim."

"Teşekkürler." dedi Jack ve boşta kalan eliyle Danny'ye sarıldı.

Jessie bakışlarını yerde bir noktaya sabitlemiş hareket etmeye bile korkar haldeydi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Danny. "Seni çok özledik."

Jack elindeki son kutuyu da masaya bıraktıktan sonra Danny'nin yanına çömeldi. "Ben de sizi."

"Annem hep ağlayıp durdu." Ah Tanrım, çocuktan al haberi diye boşa dememişler.

"Öyle mi?" dedi Jack ve bakışlarını Jessie'ye çevirdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Belki bunu telafi edebilirim." dedi yorgun bir gülümsemeyle.

"Bunlar nedir?" diye sordu Danny ve hediyelerin üstündeki isimleri okumaya başladı. "Bu benim için mi?" dedi gümüş paket kâğıdı ve kocaman yeşil bir fiyonkla süslenmiş kutuyu eline alıp sallayarak.

Bu sahneyle birlikte Jessie'nin gözünden yaşlar süzülmeye başladı. Bütün gözler Danny'nin üzerindeydi. "Senin için de bir tane var Monica Teyze. Ah, benim için bir tane daha!" dedi yeni paketi gördüğünde yüzü sevinçle parladı. "Bak anne, bu da senin."

"Bunu yapmana gerek yoktu." dedi Jessie dudaklarını ısırarak.

"İçimden geldi." diye karşılık verdi Jack, Danny'nin saçlarını okşayarak.

Monica, Jessie'nin yanına gitti. "Sen iyi misin?"

Jessie başını salladı. Jack'i tekrar görmesiyle birlikte

yaşadığı mutluluğun yerini bundan sonra ne olacağı endişesi almaya başlamıştı. Jack onunla tekrar eskisi gibi arkadaş mı olmak isteyecekti? Kendisi onun yalnızca arkadaşı olabilecek miydi?

"Hey Danny, parka gidip arkadaşlarına baston şeker dağıtmaya ne dersin?"

Danny kararsız gözlerle önce Monica'ya sonra Jack'e baktı.

"Geri döndüğümde hâlâ burada olacak mısın?"

Jack'in gözleri Jessie'ninkilerle buluştu. "Bunu çok isterim."

Ne anlama geliyordu bu?

"Haydi ufaklık. Bırakalım da annen ve Jack biraz sohbet etsinler." dedi Monica dolaptan Danny'nin montunu alarak.

Çıkmadan önce Monica, Jessie'ye tekrar sordu. "İyi olduğuna emin misin?"

Jessie beni merak etme dercesine elini salladı.

Kapıyı arkadan kapattıklarında odada büyük bir sessizlik oldu.

"Danny onu son gördüğümden beri epey toparlamış." dedi Jack başındaki kovboy şapkasını çıkararak. İyi görünüyordu. Biraz yorgun gibiydi ama iyiydi.

"Günlerce hasta yattı ama en kötüsü hastanede geçirdiğimiz geceydi."

"Güzel, iyi olduğuna sevindim." Durduğu yerde kıpırdanmasından gergin olduğu anlaşılıyordu.

"Bunlara hiç gerek yoktu gerçekten." dedi Jessie Noel ağaçlarının altındaki boşluğu dolduran hediye paketlerini işaret ederek.

"İçimden geldi." diye tekrarladı Jack.

Aralarındaki acı dolu sessizlik sürerken ikisinin gözleri de ağaca kilitlenmişti. Sonra aynı anda birbirlerinin isimlerini söylediklerinde gülmeye başladılar.

"Biraz oturalım mı?" diye önerdi Jessie. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Jack hayır anlamında başını salladı ve Jessie'nin oturmasını bekledikten sonra o da karşısına geçip oturdu.

"Ben işleri çok karıştırdım Jessie." dedi Jack öne eğilip dirseklerini dizlerinin üstüne yerleştirerek.

"Tek suçlusu sen değilsin."

"Danny'nin söyledikleri doğru mu? Gerçekten ağladın mı?" diye sordu bakışlarını yere çevirip.

"Kadınlar duygusal yaratıklardır."

"Benim yüzümden ağlamandan nefret ediyorum."

Jessie hafifçe doğruldu. "Seni sonsuza dek kaybettiğimi sandım. Yanımızda olmana çok alışmışız. Danny sen gittiğinden beri sürekli nerede olduğunu sordu."

"Beni özledin mi?"

"İnanamayacağın kadar çok." dedi Jessie yutkunarak.

Jack gülümsedi. "Bir sürü şeye inanabilirim. Mesela sana evlenme teklif etmek için biraz daha bekleseydim belki de bana evet demiş olacağını düşündüğüm gibi. Ama hayır, ille de balıklama atlayıp aceleci davranmam gerekti ve sen de beni reddettin."

"Beni korkuttun Jack."

"Neden?"

Jack'in gittiği günden beri Jessie de kendine gece gündüz aynı soruyu sorup durmuştu; neden?

"Seni sevmekten korktum. Sana kendimi kaptırmaktan korktum. Sana bağlanırsam ileride neler olacağını düşündüm. Yıllardır yalnız başıma hayat mücadelesi veriyorum

ve yanımda yükümü paylaşabileceğim birinin olmasını çok isterdim ama bunun sana haksızlık olacağını düşündüm."

Jack tam ağzını açıp bir şeyler söylemek üzereydi ki Jessie eliyle onu susturdu.

"Dinle lütfen, ben daha sözümü bitirmedim. Bazen, birini sevdiğinde önce onun iyiliğini düşünmek zorunda kalırsın. Onun için en doğrusunu yapmak her zaman kolay değildir. Hayatında ben ve Danny olmazsak, hayatında gerçekleştirmek istediğin şeylere kavuşmak için daha çok şansın olur sandım. Bizim senin için ayak bağı olacağımızı düşündüm. "

Jessie dönüp Jack'e baktığında ağzı bir karış açık onu dinlediğini fark etti. "Beni sevdiğin için mi bana hayır dedin?"

Jessie'nin yanağından bir damla yaş süzüldü. "Sana, Danny de ben de seni sevdiğimiz için hayır dedim. Bir gün hayallerini gerçekleştirmek için hayatımızdan çıkıp gitmek istediğinde sana veda etmek, şimdi hoşça kal demekten çok daha zor olacaktı. En azından geçen hafta böyle düşünüyordum."

Jack ayağa kalkıp Jessie'nin yanma gitti ve karşısına çömelip ellerini tuttu. "Bu hafta da aynı şeyleri mi hissediyorsun?"

"Hayır. Bu hafta perişan haldeydim. Deliler gibi seni reddetmiş olmamı kabul etmeyip bana geri dönmeni istedim."

Jack uzanıp Jessie'nin gözündeki yaşları eliyle sildi. Sonra öne eğilip dudaklarını dudaklarına götürdü.

Jessie ağlayarak onu kendine daha çok çekti. Nihayet Jack yanındaydı, onu öpüyor, göğsüne bir kaya gibi oturmuş olan acıyı söküp alıyordu.

"Geri döndüm Jessie. Ve bundan sonra hiçbir yere gitmeyeceğim." dedi Jack.

Jessie onu tekrar kendine çekip tutkuyla öptü.

Jack elini Jessie'nin beline doğru kaydırdı. Jessie onu istiyor, kelimelerle anlatılamayacak kadar çok seviyordu. Ona tekrar evlenme teklif etse, Bayan Moore olma şansının üzerine balıklama atlardı. Hayatta paradan daha önemli şeyler vardı. Kollarının arasındaki şefkatli, düşünceli, dürüst adamı hiçbir zenginliğe değişmezdi.

"Seviş benimle." diye mırıldandı dudakları yeniden birleştiğinde.

Jack yanıp tuştan gözlerle ona baktı. Pantolonunun içindeki kabarıklık arzularını açığa vuruyordu. "Kız kardeşin ve Danny ne olacak?"

Monica'nın eve dönmek için acele etmeyeceğini biliyordu. "Ayaküstü sekse yetecek kadar vaktimiz olur."

"Ayaküstü, aşk dolu bir sevişmeye." diye düzeltti Jack.

Jessie'nin yüzü o hafta içinde ilk kez güldü.

Jack onu kucaklayarak yatak odasına götürdü ve kapıyı ayağıyla iterek kapattı. Kucağından yatağa bıraktığı sırada Jessie çoktan gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı.

Kaslı göğsü açığa çıktığında, "Çok güzelsin." dedi Jessie.

"Bunu sakın arkadaşlarıma söyleme. Teksas'lı kovboylar yakışıklıdır, sağlamdır ama asla güzel değildir."

Jessie gömleği tamamen sıyırıp yere fırlattı. Jack de önce onun önlüğü, sonra pantolonuyla ilgilendi. "Hem yakışıklı hem güçlüsün ama güzelsin de." dedi Jessie ellerini Jack'in kalçalarında gezdirdikten sonra pantolonunun içine doğru kaydırarak.

Nihayet ereksiyon olmasını sağladığında Jack tekrar, "Ona güzelsin demesen iyi olur." diye mırıldandı.

Jessie elini aşağı yukarı hareket ettirmeye devam ederken Jack zevkle inledi. "İşte bu sert ve ateşli..."

Jack kalan kıyafetlerini üzerinden çıkarırken Jessie de süveterini çıkarıp attı. Saniyeler içinde ikisi de çırılçıplak kalmıştı. Jack onun üzerine çıkmış, Jessie'yi ateşiyle sarmıştı. Jack'in elleri ve dudaklarının bedeninde gezinmesinden asla bıkmayacağını düşündü.

Jack çenesini ve boynunu hafifçe ısırdıktan sonra öpücük yağmuruna devam etti. Ardından diliyle daireler çizerek boynundan aşağıya doğru kaydı ve nihayet göğüslerine ulaşıp onları yalamaya başladı. "Güzel olan bu." dedi pütürlü meme ucunu ağzına alıp emmeden önce. Küçük ısırığıyla birlikte Jessie'nin bacaklarının arası alev alev yanmaya başladı. Jack şimdi diğer memesine geçmişti. "Ve bu." dedi aynı hareketleri tekrarlayarak.

Sonra tekrar Jessie'nin dudaklarına yapıştı ve dilini kullanarak onu zevkten mest etti.

Jessie kıvranmaya başladı, onu içinde istiyordu. Birlikte yatakta yuvarlanmaya başladılar, ikisi de birbirinin üzerinde hâkimiyet kurmak istiyordu. Odayı dolduran tek ses kesik kesik çıkan nefesleriydi.

Jessie bir bacağını Jack'in beline dolayarak, içine girmesi için onu teşvik etti. Jack hafif bir hamle yaparak ona içinde olmanın vereceği hazzın küçük bir kısmını yaşattı.

"Lütfen." diye yalvardı Jessie. "Hızlı ol, sonra yavaşlarız. Sana ihtiyacım var."

Jack, Jessie'nin bacaklarını ikiye ayırıp kalçasını havaya kaldırdı ve hiçbir ön uyarı yapmaksızın içine sertçe

girdi. Birden Jessie'nin ciğerlerindeki oksijen çekilmişti. "Evet." diye inledi.

"Bana alışmaya çalış Jessie. Teksaslılardan kurtulmak kolay değildir."

Bu gerçekten doğruydu. Kendini biraz daha Jessie'nin içine doğru itti. Onun hassas noktasını geçmişti. Aynı anda hem pürüzsüz hem de sert olan bu hareket tam Jessie'nin istediği hızdaydı. Jack'in kalçalarını avuçlayan Jessie de bu ritmin istediği gibi kalmasına yardımcı oluyordu.

Hareketlerinde yavaşlık ve yumuşaklıktan eser yoktu. İkisi de patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Patlamadan biraz önce tıpkı öncü deprem gibi hafif titreşimler hissediliyordu.

Sonunda Jessie'nin tırnakları Jack'in bedenine kenetlendi. Hissettiği zevkle gözleri yukarı kaydı ve başını geriye doğru attı. Titrerken başparmaklarını kasacak kadar şiddetli bir zevk içinde olduğunu fark etti. Jessie'nin orgazmı sürerken Jack vuruşlarına devam ediyordu. Jessie kafasını Jack'in kollarına gömmüştü; şu an kendini dünyanın en mutlu kadını hissediyordu. Jack önce Jessie'nin nefes alıp verişinin düzene girmesini bekledi. Şu an hayat boyu kalmak istediği yerdeydi.

Sonsuza kadar.

Ama aynı hatayı iki kez yapmayacaktı. Elinde bir yüzük olduğunda ve bu işi becerebileceğine inandığında ona evlenmeyi teklif edecekti. Jessie onu seviyordu. Bunu hem onun ağzından duymuştu hem de hisleri onu ele veriyordu. Bu kadına zengin olduğunu onu incitmeden söylemenin bir yolu olmalıydı. Bunun için de bir kadın aklına ihtiyacı vardı. İlk fırsatta Katie'yi arayıp ona danışacaktı.

Şimdi ise tek istediği şey Jessie'nin kollarında bütün dünyayı unutmaktı. Ama önce bir kapı gıcırtısı duyuldu, ardından da Danny'nin sesi planlarını bozdu. Hızla irkilip üzerine bir battaniye çekti. Jessie kahkaha attı. "Gerçekler böyle ansızın hayatına dalar, girer." dedi.

Jack, Jessie'nin burnunu öptü ve içinden çıktı. O an fark etti ki kondom kullanmamıştı. Göz ucuyla Jessie'ye bakıp onun bunu fark edip etmediğini anlamaya çalıştı. Fark ettiyse bile Jessie hiçbir şey söylememişti.

Her neyse, hayatımda yaptığım son şey bile olsa bu kadınla evleneceğim.

Hızlıca külotunu giyip Jessie'ye göz kırparak kıyafetlerini Jessie'ye fırlattı.

"Jessie?" diye bağırdı Monica.

"Bir saniye." diye bağırdı Jessie gülerek. "Hemen geliyorum."

Monica da kahkahasına karşılık verdi.

Ah şu kız kardeşler.

15. BÖLÜM

Hep birlikte Jessie'nin pişirdiği yahniyi yiyip, hediyelerin bulunduğu ağacın altında eline kutuları alıp sallamaya devam eden Danny'yi gülerek izlediler.

"Bunun içinde giysi olmalı." diye kaşlarını çattı Danny.

"Neden öyle düşündün?" diye sordu Jack.

"Çünkü çok hafif ve hiç ses çıkarmıyor." dedi Danny kutuyu tekrar ağacın altına atarak. Ardından Jack'in getirdiği hediyelerden birini eline aldı.

"Ses çıkarmıyorsa ve hafifse kıyafet olmalı." diyerek ona hak verdi Jack.

"Bu bir oyuncak olmalı." dedi Danny güzel paketlenmiş hediyeyi sevinçle başının üstüne kaldırarak. "Çok ağır değil ama içinde sallanan plastik sesleri duyuluyor."

Jessie masanın karşısındaki Jack'in elini tutup Monica'ya gülümsedi.

"Plastik olduğunu nereden biliyorsun?"

Danny bilmiş bir ifadeyle gözlerini kapatıp hediye sallamayı yeni bir boyuta taşıdı. "Ben beş yaşındayım. Bütün oyuncaklarım plastikten yapılma."

Jack, Danny'ye cevap verirken Jessie'nin elini sıktı. "Peki, Danny, sen gerçekten ama gerçekten yılbaşı için hangi hediyeyi istiyordun?"

"Bisiklet."

Jessie bu cevabın geleceğini biliyordu. Bu isteği uzun zamandır dilinden düşmüyordu. Yatak odasına sakladığı büyük kutunun içindeki bisikletin montajı için Danny uyuduktan sonra Noel Baba oldukça uğraşmıştı.

"Peki, bisikletten de daha iyi bir hediye ne olabilir sence?"

Ah olamaz. Jessie oğlunun bisikletten başka bir şey istediğini bilmiyordu. Şükran gününde Noel Babaya yazdığı mektupta sadece bisiklet vardı. Şu an kullandığı bisikletin iki katı boyunda, kırmızı bir bisiklet.

"Ee, ufaklık?" diye soruyu tekrarladı Jessie merakla beklerken.

"Bahçesi olan bir ev istiyorum; böylece bisikletimi sürebileyim. Monica Teyzemin de kendine ait bir odası olur ve burada uyumak zorunda kalmaz. Hem annem de yeni arabasını garaja park edebilir."

Danny ayağa kalkıp Jack'e döndü. "Annemin yeni arabasını gördün mü?"

"Hayır."

"Tanrım bunca koşuşturmanın içinde sana neler olduğunu anlatmayı unuttum."

Bu cevabı beklerken Jack, Jessie'nin parmaklarını biraz daha kuvvetli sıktı.

"Sen ayrıldıktan sonra araba bayisinden aradılar. Garajlarında bir yangın çıkmış ve arabam kül olmuş."

"Gerçekten mi?" diye sordu Jack gülümsemesini bozmadan.

"Evet. Bana böyle söylediler. Bayii de yanan arabama

karşılık bana istediğim yeni bir arabayı hediye etti. Buna inanabiliyor musun?" Jack'in kaçamak bakışları Jessie'nin duraklamasına sebep oldu. Monica ayağa kalkıp masadan birkaç tane tabağı içeri götürürken ekledi. "Ben hâlâ bayiinin arayıp bir hata yaptıklarını söylemesini bekliyorum."

"Bilmiyorum Monica. Bayiiler tazminat davalarından çok korkar." diye yanıtladı Jack bakışlarını Monica'ya kaydırarak.

"Ben de ona böyle söyledim." diye ekledi Jessie.

"Bana pek inandırıcı gelmedi."

"Peki, ne aldın ?" diye sordu Jack konuyu değiştirerek.

"Annem dünyanın en harika arabasını aldı. Arka koltukta bir televizyon var. Ve kaybolursak bize yol gösteren bir kadın sesi. İnanılmaz gerçekten." Danny Jack'i elinden tutup sürükledi. "Gel de sana göstereyim."

Oğlu onu çekiştirirken Jessie, Jack'e acıyan gözlerle baktı.

"Tabii çok isterim."

"Ben anahtarları getireyim." dedi ayaktaki Jessie kapının yanında duran çantasına yönelip anahtarı aramaya başladı.

"Bir şey diyeceğim. Neden dondurma almaya gitmiyoruz? Böylece annen de beni yeni arabasına bindirmiş olur."

"Olur mu anne?"

"Tabii neden olmasın. Sen de gelmek ister misin Monica?" diye sordu Jessie bulaşıkları yıkayan kardeşine.

"Siz gidin ben biraz ortalığı toplayayım."

Dışarıda güneş batmıştı ve esen rüzgâr havaya hafif bir serinlik veriyordu. Apartmanın karmaşık bir araba parkı vardı ve her daireye bir park yeri düşüyordu. Yeni araba gelene kadar burası Monica'ya aitti.

Jessie kumandayla arabanın kapılarını açtı. "Bu arabanın benim olduğuna hâlâ inanamıyorum. Sanki piyango bileti almadan başıma talih kuşu konmuş gibi."

Jack kolunu Jessie'nin omzuna koydu ve ekledi. "Bazen iyi şeyler onu hak eden insanların başına gelir."

Danny arka kapıyı açıp hemen içeri atladı. "Jack baksana televizyon burada. Aynı zamanda DVD de oynatıyor."

Jack bu sırada Danny'nin açtığı kapının kenarına dokunuyordu. İçeriye göz atarken aynı zamanda biraz da Danny'yi gıdıkladı. "Uzun yollar için harika görünüyor."

"Bayideki adam da böyle söyledi. Bugüne dek hiç böyle bir arabam olmamıştı."

"Güvenli bir araba mı peki?"

"Çarpışma testinden çok iyi bir skorla geçmiş. Benzin sarfiyatı olağanüstü... Çok ekonomik bir araba..."

Jack arabanın çevresinde dolaşıp kaputu açtı. "Dört silindirli mi?"

"Evet. Söyledim ya. Benzin tasarruflu."

Jack kaputun arkasından seslendi. "Sanırım çok harika bir seçim yapmışsın."

Bayiden alıp eve getirdiğinden beri Jessie de arabaya tutulmuştu. Jack hayatına girmeden önce hayatındaki her şey çok daha griydi.

Jack kaputu kapattı. "Beni biraz dolaştırmak ister misin?"

Danny çoktan emniyet kemerini bağlayıp yolculuğa hazırlanmıştı. Dondurmalarını yedikten sonra çevrede biraz dolaşıp, caddeleri süsleyen yılbaşı ışıklandırmalarını seyrettiler ta ki Danny uyuyana kadar. Evlerine giden sokağa döndüklerinde Jack, Jessie'ye baktı.

"Seni yeni bir arabayla görmek harika... Gülümsemen bile daha parlak."

Kahretsin. Jack'in onun yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmesini istemiyordu. Birlikte faturaları ödemenin ve geçinmenin bir yolunu bulacaklardı. "Bu sadece bir araba Jack. Mutlu olmamın sebebi senin yanımda olman..."

"Danny, Noel Baba'dan garajlı bir ev isteyecek gibi görünüyor. "

"O ne istediğinin farkında değil. Sanırım 34. Sokaktaki Mucize filmini izledi."

"Çocukların hayal dünyası büyüklerinkinden çok daha geniş oluyor. Sanırım bu masumiyetlerinin bir sonucu."

Jessie ona hak verdi. "Yetişkinler hayallerin gerçeğe dönüşmesinin zor olduğunu biliyor. Çocuklara düşen tek şey ise hayal kurmak..."

Jessie park alanına girip arabayı durdurdu. "Evet, ne düşünüyorsun?" diye sordu direksiyonun üzerinde elini gezdirirken.

"Bence bu harika bir araba." dedi Jack ve eğilip onu öptü. Kısa ve tatlı bir öpücüktü. "Sanırım her yıldız kaydığında hayal etmeye devam etmelisin." diye fısıldadı ona bakıp gülümseyerek. Jessie onun gri gözlerinin parıltısına baktı. Bu gözler onun için yıldızlarla eşdeğerdi.

"Haydi." dedi Jack dışarı çıkarken. "Danny'yi yatıralım. Sonra ben de seni yatırayım."

Jessie arabadan inerken kıkırdadı. Bu harika bir plana benziyordu.

Jack ve Jessie bütün gece seviştiler. Sanki şimdiye kadar kaybettikleri zamanı telafi etmek ister gibi bir halleri vardı. Sabah olduğunda Jack birkaç saatlik kaçamağına hazırdı. Jessie'ye onu nasıl kandırdığını anlatmak için iyi bir plana

ihtiyacı vardı. Kafasındaki cümleleri yeniden şekillendirip Jessie'nin onun yalan söylediğini düşünmesine engel olmaya çalışacaktı. Söyleyecekleri üzerinde düşündükçe Jessie'nin ona çok kızacağına dair inancı giderek arttı. Kendisi de Jessie'nin yerinde olsa aynı şeyleri hissederdi.

Bir kadın aklına ihtiyacı vardı.

Vakit kaybetmeden küçük kız kardeşini aramalıydı.

Yavaşça kurabiye malzemesi hazırlayan Jessie'nin arkasından yaklaşıp ona küçük bir öpücük verdi.

"Kurabiye mi yapıyorsun?" diye sordu bir eliyle Jessie'nin beline sarılıp diğer elini kâsenin içine daldırarak. Kurabiye harcının tadına baktı.

"En güzelinden."

"Bundan pek emin değilim. Damla çikolatalı kurabiyeler beni daha çok çekiyor."

Jessie bir kahkaha attı ve ikinci kez parmağını kâseye daldırmaya çalışan Jack'in eline vurdu.

"Damla çikolataları kurabiye kalıplarında kullanmak zor. Ayrıca üzerine krema da koyulamıyor."

"Ben kremalı ve damla çikolatalı kurabiyeleri çok severim ama seninki de fena görünmüyor."

Jessie kıkırdayıp yağı karıştırmak üzere eline bir kaşık aldı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama otele gidip halletmem gereken birkaç iş var."

"Bugün çalışmak zorunda mısın?" diye sordu Jessie ellerini havluya silerken.

"Yani öyle de diyebiliriz."

"Ne demek şimdi bu?" diye sordu Jessie gülümseyerek.

"Sana daha sonra açıklarım." dedi Jack yalan söylemekten kaçınmaya çalışarak. Aslında otele gidip çalışmak

planları arasındaydı ama Jessie'nin düşündüğü şekilde değil.

"Sana biraz krema ayırırız böylece kendi kurabiyelerini yapabilirsin." dedi Jessie.

Jack göz ucuyla, Monica'yla oyun oynayan Danny'ye baktı ve sonra eğilip Jessie'yi öptü.

Jessie'nin dudakları hafifçe Jack'in dudaklarına dokundu. Çok sıcaktı. Bu kadının parmağına yüzük takmak için sabırsızlanıyordu.

Öpüşmeleri bittikten sonra Jessie'nin kolunu kavrayıp, "Geri döneceğim." diye söz verdi.

"Dönsen iyi olur." dedi Jessie hafifçe kaşlarını çatarak.

Masanın çevresinden dolaşıp diğerlerine el salladıktan sonra; "Görüşmek üzere Danny." dedi.

"Gidiyor musun?" diye sordu Danny başını oyundan kaldırarak.

"Birkaç işim var."

Danny ayağa kalkıp ona doğru koştu ve Jack'e sarıldı. Bu sevgi, yaptığı her şeyin karşılığını verir gibiydi. Eğilip Danny'nin başını öptü.

"Yakında döneceğim ortak."

"Görüşmek üzere Jack Amca."

Jack kapıdan çıkarken dönüp son kez Jessie'ye baktı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, belinden aşağı sarkan önlüğü un lekesi içindeydi. Yüzü gülüyordu, başını kaldırıp Jack'in kendisine baktığını fark ettiğinde gülüşü daha da belirginleşti.

Jack bu kez işleri berbat etmek istemiyordu.

Dışarı çıktığında cep telefonunu açtı ve bir mesajı olduğunu gördü.

"Jack lanet olsun hangi cehennemdesin sen?" Mesaj Katie'dendi. "Her neyse. Dinle babam seni çok özlemiş.

Eve gelip seni bulamayınca sinirlendi. Beth'le konuşmaya başladılar. Bir süre sonra ben ağzımı hiç açmamama rağmen senin hayatında bir kadın olduğunu anladılar. Hayatına temelli sokmak istediğin bir kadın! Yemin ederim ben hiçbir şey söylemedim. Şimdi babam sana gelmek üzere yolda. Daha doğrusu birlikte geliyoruz. Jessie ile problemlerinizi çözene kadar onu senden uzak tutmaya çalışacağım. İşleri düzeltmek için çabalıyorsun öyle değil mi? Ah ve bir de hazır gelmişken yeni projede birlikte çalıştığın firmayla görüşmek istediğini söyledi. Bir saattir telefonda sağa sola emirler yağdırıyor. Neyse, uyarayım da hazırlıklı ol."

Jack telefonu kapatır kapatmaz pikabına atladı. Şansı biraz yaver giderse, babasının baskınından önce otele gidip kendine çeki düzen vermek için zamanı olacaktı.

Gaylord Morrison her şeyi bir Teksaslı gibi hallederdi.

Jack uzun adımlarla lobiyi geçip asansöre yöneldi. Sam resepsiyon bankosunun ardından onu görür görmez peşinden koştu.

"Bay Morrison..."

"Şimdi değil Sam. Çok acelem var." dedi Jack asansörü lobi katına çağırırken.

"Babanız yolda."

"Biliyorum." Asansörün düğmesine tekrar bastı, bu kadar yavaş olmasına sinirlenmişti.

"Oteldeki diğer suit dolu efendim. Babanız sizinle mi kalacak?"

Asansörün kata vardığını belirten ışığı yandı ve Jack

içine bindi. "Ben onunla ilgilenirim Sam. Sen endişelenme."

Jack'in Teksas'a yaptığı kısa yolculuk öncesinde, kat hizmetleri Jack'in darmadağın ettiği suiti, ardında hiçbir iz bırakmadan temizlemişti. Suitine yürürken bir yandan üzerindeki giysileri soyunmaya başladı. Yirmi dakika içinde baştan aşağı Armani kıyafetlere bürünmüştü. Ayağında cilalı çizmeleri, başında Stetson şapkasıyla babasını karşılamaya hazırdı. Jack Moore'da çok büyük bir değişiklik yok, diye geçirdi içinden.

Bileğine saatlerinden birini takarken telefonu çaldı. "Efendim?"

"Bay Morrison, babanız ve kız kardeşiniz geldiler."

Jack derin bir nefes aldı.

"Hangi toplantı odasını kullanacağız?"

"Benim ofisin yanındaki olabilir efendim." diye önerdi Sam.

"Hemen aşağıya geliyorum."

Aslında babasını önemsemiyor değildi. Onu çok seviyordu ama babası bazen gereğinden fazla ciddi ve baskıcı olabiliyordu.

Lobiye vardığında karşısında bir dizi insan vardı. Babası, Sam'in hemen önünde durmuş adamın hararetli konuşmalarını dinliyordu. Uzaktan bakıldığında Gaylord Morrison adeta bir barikat gibiydi, bütün dikkatinizi ona vermeniz gerekiyordu. Saçlarına kırlar düşmüştü ama gözleri hâlâ çok keskindi ve onlardan hiçbir şey kaçmıyordu. Katie babasının yanında dikilmişti. Üzerinde saçma sapan mini eteklerden biri vardı. Büyük olasılıkla babasını öfkelendirmek için böyle giyinmişti. Onu sinirlendirmeyi pek severdi ve düzenli aralıklarla bunu yapardı.

Gaylord, Jack'i gördüğü an otel müdürüyle olan konuşmasını yarıda kesti.

"Jack." diye seslendi ona dönerek.

Jack'in kendisine uzattığı eli sıkıca kavradıktan sonra oğlunu kucakladı. "Ben eve gelmeden kaçıp giderken aklından ne geçiyordu acaba?"

"Seni görmek de güzel baba." dedi Jack. Zamanlama kötü olmasına rağmen gerçekten de öyleydi. Oda görevlileri bavulları taşırken, Sam her an kendisinden istenecek görevi yerine getirmeye hazır bir halde yanlarında bekliyor ve yarım düzine takım elbiseli adam da Gaylord Morrison'un etrafında dört dönüyordu.

"Önce Şükran günü, şimdi de Noel!" diye kükredi Gaylord bir yandan Sam'e şoförü ve elemanları için oda hazırlatmasını emrederken.

Katie çaktırmadan ağabeyinin yanına yanaştı ve eğilip kulağına fısıldadı. "Yemin ederim ki ben bir şey söylemedim."

Jack hafifçe kardeşinin koluna dokundu ve gülümsedi. "Bu adamın radarları bütün çanak antenlerden daha güçlü..."

Katie bu sözlere kahkahayla karşılık verdi.

Lobide arka arkaya birkaç flaş çakmaya başlamıştı. Jack etrafına bakındığında yanında fotoğrafçısıyla birlikte bekleyen bir muhabiri fark etti.

"Bu adamların burada ne işleri var?" diye sordu kız kardeşine.

"Onlar senin için geldi." dedi Gaylord ilgisini çocuklarına yönelterek.

"Benim için mi?"

"Hayatında çok özel bir kız arkadaşın olduğunu duydum, belki yakında ailemize katılabilecek biri." Gaylord

cümlenin ikinci kısmını yavaşça ve neredeyse bir soru sorar gibi söylemişti.

Jack'in yüzündeki tebessüm yerini çatık kaşlara bıraktı. Basının özel hayatına bu kadar müdahil olması fikrinden hoşlanmıyordu. Ayrıca Jessie'ye sorması gereken bir soru vardı... Bir kez daha...

"Medyayı alarma geçirmeden önce benim fikrimi alsan olmaz mıydı?"

"Demek müstakbel Bayan Morrison diye biri var?" dedi Gaylord söylediğini duymazdan gelerek. Jack'in evleneceği fikri besbelli adamı çok mutlu etmişti. Ona kızgın kalmak imkânsızdı.

"Birisi var evet." diye onayladı Jack. "Ama eğer izin verirsen bu konuyu burada konuşmak istemiyorum."

Gaylord sanki yeniden baba olmuş gibi sevinçle göğsünü kabarttı. "Bu harika bir haber." dedi. "Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Bir de beni her zaman ilgi odağı olmakla suçlarsın baba." diye çıkıştı Katie. "Bu işi başkalarının yanında değil de kendi içimizde gündeme getirsek olmaz mı? Jack'in bu konuyu burada, ayaküstü konuşmak isteyeceğini sanmıyorum."

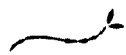
Jack başıyla asansörleri işaret etti. "Toplantıdan önce suitime öğle yemeği gelecek. Hep birlikte oraya çıkalım."

Babasının dikkatini bu meseleden uzaklaştırmak birkaç dakika daha alsa da nihayet onu ikna etmeyi başarmışlardı. Adam asansöre yürüdüğü sırada Jack parmağıyla işaret ederek Sam'i yanına çağırdı. "Bugünün spesyali neyse üç kişilik hazırlasınlar. Bir şişe Crown Royal viski, Bayan Morrison için de bir şişe Chardonnay şarap gönderin."

"Toplantı ne olacak? Babanız demişti ki..."

"Mutfaktakilere söyle ellerini çabuk tutsunlar. Bir saat

sonra aşağıda oluruz." diyerek adamın sözünü kesti ve tekrar ailesinin yanına döndü. Zor bir saat onu bekliyordu.

Danny kurabiyesinin üstünü yenilebilen küçük gümüş toplarla süslerken bir yandan oturduğu sandalyede ayaklarını sallıyordu. İkramlıklardan birini süslemesi bu kadar vakit alıyorsa, hepsini bitirene kadar Paskalya zamanı gelecek gibi görünüyordu.

Monica kucağında bir yığın temiz çamaşırla birlikte ön kapıyı ittirip eve girdi. Apartmanda ortak kullanıma açık çamaşır makineleri ve kurutucular vardı ama dışarıda, arabaların park edildiği yerin hemen yanındaki bir alana yerleştirilmişlerdi.

Jessie kardeşinin elindeki sepeti aldı ve Monica da kapıyı kapattı.

"Hava çok soğumaya başladı." diye sızlandı Monica.

"Sıcak olmasından daha iyidir. Dışarısı kırk derece olunca Noel'in geldiğini hissetmek güç oluyor."

Monica, Danny'yi işaret ederek sordu. "Yeni bir şaheser mi yaratıyor?"

"Bu özelliğini benden almamış. Bana kalsa şekerlemeyi üzerine döker, kırmızı ve yeşil şeyleri üstüne serpiştirir ve işi bitmiş sayardım."

Monica başını salladı. "Kaç tane bitirdi?"

"İki."

"Noel'den önceki üç günü bu işe ayırsa ancak biter." dedikten sonra birlikte çamaşırları katlamaya başladılar. Monica bir ara kanalı değiştirerek akşamüstü haberlerini açtı. "Jack ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum." dedi Jessie, Danny'nin çoraplarından

birini kenara ayırıp. Diğer parça yığının içinden çıkana kadar onu bekletecekti. "Otele gitmesi gerektiğini söyledi."

"Haftalık çalışma saatleri belli değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ne zaman işi hakkında konuşsa biraz tuhaf davranıyor."

"Tuhaf mı? Nasıl yani?"

"Ona bugün çalışman gerekiyor mu, diye sorduğumda bana verdiği cevap 'yani öyle de diyebiliriz' oldu. Bu ne demek şimdi? Bir insanın çalışması ya gerekir ya gerekmez." dedi başını sallayarak. Sonra eline aldığı çorap biraz önce ayırdığıyla eşleşince, onları birlikte katladı.

"Belki çalışması gerekiyordu ama gidip ortamı kolaçan ederek onsuz idare edebileceklerini anlarsa geri dönmeyi planlıyordu."

"Belki de. Bir şey daha var, yaşadığı yerden de hiç bahsetmedi." Jessie bu durumun farkına Jack ortalıktan kaybolduktan sonra varmıştı. İşyeri dışında onu nerede arayabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Monica sepetten aldığı bir tişörtü çenesinin altına sıkıştırıp katlarken, "Artık bir çift olduğunuza göre sana hayatına ilişkin tüm detayları verecektir. Eminim onun evinde biraz 'yalnız' vakit geçirmeye ihtiyacınız olacaktır. Danny'nin odası seninkine bu kadar yakınken fazla rahatlayabildiğinizi sanmıyorum."

Jessie bir kahkaha attı. "Hemen diğer odadaki kız kardeşten söz etmemize gerek bile yok."

Monica tişörtü yere bırakıp ellerini havaya kaldırdı. "Ben hiçbir şey duymadım. Saat ikide ya da saat altıda kesinlikle odadan hiçbir ses gelmiyordu.

Jessie şimdi kahkahalara boğulmuşken yanaklarının kızardığının farkındaydı. Katladığı çorabı kardeşine fırlattı ve onu göğsünden vurdu. "Sen çok kötüsün."

"Bütün gece boyunca ayakta olan ben değildim." dedi Monica gülerek.

Acı çekerek geçirdiği günlerin ardından böyle içtenlikle kahkahalar atmak Jessie'ye çok iyi gelmişti.

"Anneciğim?"

"Efendim balkabağım."

"Şu Jack Amca değil mi?" dedi Danny televizyonu işaret ederek. "Üzerindeki kıyafetlerle amma komik olmuş."

Jessie ekrana bakarken karşısında Jack'e benzeyen kovboy şapkalı seksi bir adam duruyordu. Karşılaştığı manzarayla birlikte ciğerlerindeki oksijenin çekildiğini hissetti.

"Aman Tanrım!" dedi Monica ve ilk şoku çabucak üzerinden atıp televizyonun sesini açtı.

"Milyarder işadamı Morrison ve oğlu Jack Morrison, Inland Empire'da, yalnızca Jack Morrison'un ezber bozan 'aile bütçesine uygun' oteller zinciri girişimini kutlamak için bir araya gelmediler. Söylentilere göre Jack Morrison yakın zamanda evliler kervanına katılacak. Üzgünüz bayanlar ama gözde bekârımız görünüşe göre evlenilebilecek erkekler listesinde artık daha fazla yer almayacak. Şanslı gelinin kim olduğuna dair ise şimdilik sadece tahminler mevcut."

Jessie elinde tuttuğu çamaşırları yere düşürdü ve titremeye başladı.

Jack Morrison Oteli'nin lobisinde, omzuna asılan uzun boylu, sarışın bir kadınla birlikte duruyordu. Jessie kadının yüzünü göremiyordu ama her kimse onu kolundan tutmuş, sevgi dolu diye tabir edilebilecek bakışlarla ona gülümsüyordu.

Milyarder mi?

Jack mi?

Muhabir medyanın müstakbel Bayan Morrison için uy-

gun gördüğü, bazıları herkes tarafından bilinen, bazıları tutarsız bir dizi isim saymaya devam etti.

Jessie'nin ismi bu listede yer almıyordu.

Bir yandan çenesi titrerken diğer yandan adeta kan beynine sıçramıştı.

"Jessie?"

Jack Moore gerçek ismi bile değildi. Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Jack'in gerçekte kim olduğunu anlamayacak kadar nasıl oyuna gelmişti?

"Jessie?"

Muhabir şimdi başka bir habere geçmişti ama Jack'in kendi otelinde, yanında milyarder babasıyla birlikte başka bir kadına sarılmış halde tüm gözlerin üzerinde olduğu bir *ortamın tadını çıkarırkenki* görüntüsü Jessie'nin beynine kazınmıştı.

Bana yalan söyledi.

"Anneciğim, sen iyi misin?"

"Jessie lütfen düşüp bayılmadan şuraya otur." dedi Monica ablasının koluna girip onu kanepeye yönlendirirken.

"Bana yalan söyledi." diye fısıldadı. Monica'nın gözlerinde de kendi şaşkınlığının aynısını görebiliyordu. "Yalan söyledi Monica. Neden yaptı bunu?"

"Bilmiyorum ama eminim bir açıklaması vardır..."

"Hayır. Ekranı sen de gördün. Yanında ona asılan kadın kimdi?" Evlenmeye niyetli olduğu kadın mı? Jack, kendisinin bir çulsuza evet demeyeceğini biliyordu. Yoksa her şeyi baştan mı planlamıştı? Ona hayır dedikten sonra aklınca neleri kaçırdığını mı gösteriyordu? Ve ne uğruna? Kendi çevresinden bir kadınla evlendikten sonra onunla ilişkisini devam ettirmeyi isteyecek hali yoktu. Yanındaki kadın üzerindeki gösterişli kıyafetleriyle iki dirhem bir çekirdekti.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama bir şeyleri gözden kaçırıyor olmalıyız Jessie."

Jessie arka arkaya hızla nefes alıp verdi. Göğsündeki kaslar sıkışmaya ve başı ağrımaya başlamıştı.

"Benim gitmem gerek." dedi evin içinde dört dönüp çantasını ararken.

Aklından geçen tek şey Jack'le yüzleşmekti. Onun kendisini şok ettiği gibi karşısına geçip onu şaşırtmak istiyordu.

"Jessie öfkene kapılıp düşüncesizce işler yapma lütfen. Jack sana değer veriyor."

"Gördük!" diye güldü acıyla. Nihayet çantasını buldu ve elini içine atıp karıştırarak arabanın anahtarını aradı.

"Anneciğim, neler oluyor?" diye bağırdı Danny.

Jack, yalnızca onu incitmiyordu. Danny de ona çok bağlanmıştı. "Yok bir şey ufaklık. Sen burada Monica Teyze'nle kal. Ben hemen döneceğim."

Bunu onlara yaşatmaya ne hakkı vardı?

"Jessie dur ve ne yapmak üzere olduğunu sakince bir düşün lütfen!"

"Durup düşüneyim mi? Monica seninle aynı şeyi gördüğümüze emin miyiz? Jack bize yalan söyledi. Hepimize. İlk günden beri!" Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? "Sen Danny'nin yanından ayrılma." dedikten sonra uçarcasına kapıdan çıkarken Monica hâlâ arkasından sesleniyordu. "Belki de bir sebebi vardı!"

Bu yaptığının hiçbir mantıklı gerekçesi olamazdı.

Öfkesinden adeta kudururken, kendi kendine sakin olmalısın Jessie, diye mırıldandı. Aksi halde bu sinirle araba kullanması mümkün değildi. Ayağını gaz pedalına yüklenip hız limitlerini aşmamak için kendini zor tutuyordu.

"Jack Morrison." Karşısına geçip bir çığlık atarak yum-

ruğunu göğsüne geçirmek istiyordu. Morrison. Barda çalışan bir garson rolüyle ne yapmak istemişti, onun güvenini kazanmak mı? Her gün gözünün içine bakarak yalan söylediği bir kadının güvenini ne yapacaktı?

Hayatını başka bir kadınla geçirme planları yaparken onunla nasıl sevişebilmiş, nasıl elini tutabilmiş, nasıl birlikte gelecek hayalleri kurabilmişti? Dün gece teklifini yinelemeyişinin sebebini şimdi anlıyordu. Jack'in onunla hiçbir şey planladığı yoktu, Jessie onun hayatında, yalnızca oyalanıp gönül eğlendirdiği bir kadın olmuştu, hepsi bu. Şehrin yoksul tarafına şöyle bir bakıp çıkmak istemişti anlaşılan.

"En gözde bekârmış." diye kendi kendine söylendi otelin girişine yanaşırken.

Arabasını valenin bulunduğu yere çekip hızla aşağı indi.

Adam anahtarı almak için elini uzattı.

"Çok kalmayacağım." dedi ve yanından rüzgâr gibi geçip gitti.

"Buraya park edemezsiniz." diye bağırdı adam arkasından.

Jessie onu duymazdan gelerek lobiye doğru yürüdü. Jack'in sahibi olduğu lobiye! Yürürken çenesi titriyordu, tırnaklarını yumruk yaptığı ellerine geçirmişti.

"Bayan arabanızı dönüş yerinin ortasında bırakamazsınız." Vale koşarak arkasından bağırmayı sürdürüyordu.

Resepsiyona vardığında orada duran bir müşterinin önüne geçerek sordu. "Jack Morrison nerede?"

"Af edersiniz." dedi görevli bekleyen müşteriye.

"Eğer sıranızı bekleyebilirseniz..."

"O nerede?" dedi Jessie sesini yükselterek. "Acil bir

durum söz konusu!" Sakinleşmeye çalıştı ama bütün bedeni titriyordu. Şu an, bir ejderhanın ağzından ateş püskürtmeden hemen önce neler hissettiğini anlayabiliyordu.

"Kendisi bir toplantıda hanımefendi... Dilerseniz isminizi alayım ve..."

"Toplantı nerede?"

Resepsiyon görevlisi, göz ucuyla Jessie'nin omzunun üstünden bakarken, Jack'in toplantısının nerede olduğunu aşağı yukarı açığa vurmuştu.

Lobinin uzak köşesinde konferans salonunu işaret eden bir tabela vardı.

Jessie arkasını döndü ve tempolu adımlarla Jack Moore olarak bildiği adama doğru yürümeye başladı.

Yalancı pislik!

"Oraya giremezsiniz!"

İzle de gör.

16. BÖLÜM

"Pazar araştırması isim değişikliğine yönelik güçlü ve olumlu tepkilere işaret etti Jack." dedi Eric ve Jack'in, oteller zincirinin nihai ismine karar verilmeden önce yapılmasını istediği araştırma sonuçlarının yer aldığı kâğıtları ona uzattı.

Jack toplantı masasının bir ucunda otururken babası, onun karşısında, kapıya yakın tarafta oturuyordu. Diğer koltuklarda ise pazarlamadan, muhasebeye farklı çalışanlar, Dean'in inşaat firmasındaki yardımcısı ve hukuk departmanının önerilerine uygun ilerlendiğinden emin olunması adına birkaç avukat yer alıyordu.

"O halde görünüşe göre her şeyi yerine..." dedi Jack ama cümlesinin sonunu dışarıdan gelen sesler bastırdı. Kapıdaki gürültüden birilerinin izinsiz oraya geldiği anlaşılıyordu.

"İçeri giremezsiniz!" diye bağırdı kapının dışındaki görevli kadın çılgına dönmüş bir halde.

Odadaki herkes bağırışların geldiği yöne döndü.

Gaylord koltuğunda huzursuzca kıpırdadı.

"Ben hemen dönerim." dedi Jack ve salondan çıkmasına fırsat kalmadan geniş maun kapı ardına kadar açıldı.

Odadaki insanlar nefesini tutmuş olacakları bekliyordu.

Jack içeri giren kişiyi görünce yerinden fırlayıp ayağa kalktı. "Jessie?"

Göz göze geldiklerinde Jessie duraksadı. Yüzünün yalnızca iki saniye içinde aldığı onlarca ifadeyi görünce Jack midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Nasıl öğrenmiş olabilirdi?

"Sorun ne Jack? Olanları açıklamak için hemen yeni bir yalan uyduramıyor musun?"

Jack ona doğru yürümeye başladı. "Jessie, ben..."

Jessie elini havaya kaldırıp onu durdurdu. "Nefesini hiç boşuna tüketme. Ben buraya senden bir açıklama duymaya gelmedim. Haberlerde gördüğüm şeyin doğru olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istedim."

Haberler mi? Jessie neden bahsediyordu?

"Görünüşe göre medya gerçekleri dile getirmekte senden daha cesur."

"Açıklayabilirim."

"Dur tahmin edeyim, yılın çalışanı seçildin ve ödül olarak oteli sana verdiler."

"Jessie lütfen."

"Ah, bir daha adımı ağzına alma."

"Jack..."

Jack babasının sesini duysa da gözlerini Jessie'den alamıyordu. Öfkesi öyle gerçekti ki sanki uzansa eline alacaktı.

"Hiç zahmet etmeyin Bay Morrison. Siz Bay Morrison'sunuz öyle değil mi?" diye sordu Jessie babasına dönerek.

"Evet."

Jessie'nin bakışları babadan tekrar oğluna kaydı. "En azından bu odada adını doğru söyleyen birileri var." dedi odanın etrafına bakınırken. İçeridekileri sanki ilk kez fark etmiş gibiydi. "Bana bir garson olduğunu söyledin. Bir garson! Tanrım ben ne saf bir kadınım." Parmağını Jack'e doğru sallarken elleri titriyordu. "Benden ve oğlumdan uzak dur. Beni duydun mu Jack Morrison. Uzak dur bizden!"

Jessie arkasını dönüp koşarak odadan çıktığında Jack, onun kendisini bir kez daha reddettiği gerçeğiyle yüzleşti.

Jessie'nin peşinden gitmek için masadan kalktı.

Babası onu kapıda durdurdu. "Bu, o kadın mı?" diye sordu. Jack babasının elinden kurtularak, "Evet." diye yanıtladı.

Gaylord sesli bir kahkaha attı. "Hah! Onu şimdiden sevdim." Jack birlikte yedikleri öğle yemeğinde babasına olan biten her şeyi anlatmıştı. Tanrıya şükür ki bu toplantıdan önce konuşmak için bir saati olmuştu yoksa biraz önce yaşanan manzarayı ona açıklamakta çok zorlanırdı. "Burada hâlâ niye dikiliyorsun evlat? Peşinden gitsene."

Jack koşarak odadan çıktı ama Jessie'yi lobide bulamadı.

Yaşananların etkisiyle adeta serseme dönen resepsiyonist anlaşılmaz bir sesle özürler dileyip duruyordu. "Af edersiniz Bay Morrison. Aniden toplantı salonuna doğru koştu. Onu engelleyemedim."

"Nereye gitti ?" diye bağırdı Jack.

Genç kadın ön kapıyı gösterdi.

Jack dışarı çıktığında Jessie yeni arabasıyla otoparktan ayrılmak üzereydi.

Hemen ceplerini karıştırdı ama anahtarının toplantı odasındaki çantasında kaldığını fark etti. Koşarak tekrar

oraya döndü ve gelen soruları yanıtsız bırakarak anahtarına davrandı. Ardından aceleyle kamyonetine gitti ve Jessie'nin peşine düştü.

Jessie'nin acı dolu bakışları gözünün önünden gitmiyordu. Ona doğruları daha önce söylemiş olmalıydı; gerçek kimliğini açıklamalı ve bunu neden ondan gizlediğini anlatmaya çalışmalıydı.

Jessie'nin evine giden yoldaki kavşakta kırmızı ışığa yakalanınca öfkeyle direksiyona vurdu. Jessie ondan yalnızca on beş dakika önce otelden ayrılmış olmasına karşın, Jack onun apartmanına vardığında çoktan gitmişti.

İşyerindekiler onun Noel'den sonra döneceğini söylemişlerdi. Ondan bu kadar uzun bir süre ayrı kalmasına imkân yoktu. Nereye gittiğini bilmenin bir yolu da yoktu üstelik... Jack onun cep telefonuna mesajlar bıraktı ama Jessie hiçbirine dönmedi. Kahrolası şey büyük olasılıkla kapalı bir halde çantasının içinde olmalıydı.

Otele geri döndüğünde babasının toplantıyı bitirdiğini ve çalışanlara tatil izni verdiğini öğrendi. Şansına döndüğünde Gaylord, onun suitinde değildi ama Katie oradaydı.

"Beni arayan oldu mu?" diye sordu aramasını beklediği tek kişinin onu aramayacağını gayet iyi bildiği halde.

Katie başını salladı. "Kimse aramadı. Ona biraz zaman ver Jack. Geri gelecektir."

Bu doğru olmasa da kardeşinin ona destek çıkması iyi hissettirmişti. "Ona her şeyi anlatmalıydım."

"Evet, anlatmalıydın."

Kardeşinin şu an Jessie'nin tarafını tutuyor olmasına bile kızamayacak kadar enerjisini kaybetmişti.

"Ben Jessie'nin gerçeği nereden öğrendiğini sanırım biliyorum."

Jack anahtarını sehpanın üzerine fırlattı. "Ne?"

"Bugün lobide haberciler vardı biliyorsun ve senin özel hayatınla ilgili bir şeyler duymuş olmalılar. Sen, sevgili ağabeyim bu gecenin magazin haberi olmuşsun. Senin ve benim bir arada çekilen bir resmimiz manşet olmuş."

"Ne manşeti? Sen neden söz ediyorsun?"

"Sen ve gizemli gelin adayının eli kulağında olan düğünü..."

Jack sorunun ne olduğunu hâlâ göremiyordu. Hayatında ilk ve son kez evlilik teklif ettiği kişi Jessie olmuştu ve ona yakın gelecekte bir daha teklif etmeye kendi kendine söz vermişti. "Jessie ona karşı olan hislerimi biliyor."

"Öyle mi? Ona yeniden evlenme teklif ettin mi?"

"Hayır, öncesinde gerçekleri ona itiraf etmem gerektiğini söyledim sana."

Katie hüzünlü bir tebessümle başını yana eğdi. "Ona, onu sevdiğini söyledin mi? Erkekler seni seviyorum demeyi bir türlü beceremez."

"Ona benim için her şeyden çok değerli olduğunu..."

"Vesaire vesaire. Sihirli iki kelimeyi söylememişsin. Şimdi o, senin, kilise koridorunda başka bir kadınla yürüyeceğine inanıyor."

"Ondan başka kimse yok ki."

"O bunu bilmiyor." diyerek karşı çıktı Katie. "Bizim konuşurken çekilmiş bir fotoğrafımızı gördü ve benim hayatındaki diğer kadın olduğumu zannediyor."

"Bu çok saçma!" diye bağırdı Jack. "Sen benim kız kardeşimsin."

"Eminim ona aile albümümüzü gösterip beni tanıtmışsındır."

Hayır, böyle bir şeyi yapmamıştı. Bununla birlikte Katie ilgi odağı olmayı seven bir kızdı. Magazin dergilerinin kapaklarını birçok modelden daha fazla süslemişti. Jessie

onu mutlaka daha önceden görmüş olmalıydı. Jack Morrison ve Jack Moore'u birbirine bağladıktan sonra bütün parçalar bir araya gelecekti. Jessie'nin o kadının Katie olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Jack inan bana Jessie şu anda senin hakkında çok kötü şeyler düşünüyor. Sana açıklama yapman için bir dakika vermeden önce aradan biraz zaman geçmesi lazım."

Bunlar Jack'in duymak istediği sözler değildi. Jessie'nin kafasında çizdiği Jack imajını düşününce göğsüne bir ağrı saplandı.

"Ben dışarı çıkıyorum." dedi Jack sehpaya attığı anahtara uzanarak.

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Burada durup çaresizce beni aramasını bekleyemem." Yeterince uzun bir süre beklediğine karar vermişti. "Gidip onu bulmam gerek."

Katie onu engellemek istedi. "Önce yemek ye." diye atıldı. "Kafanı topla ve onu nerede arayacağını iyice düşün."

Yemek şu an aklına en son gelen şeydi.

Ellerini kardeşinin omuzlarına koyup onu hafifçe kenara doğru itti. "Eğer ararsa..."

"Tamam tamam... Git hadi. Ararsa hemen sana haber veririm."

Jack kardeşini öptü ve oradan ayrıldı.

Jessie soluğu koşarak annesinin yanında alacağını hiç düşünmemişti ama gidecek başka yeri yoktu. Normalde birbirleriyle iyi geçinemeseler de, Renee zor zamanların insanıydı. Ayrıca konu erkekler ve yaptıkları üçkâğıtlar

olunca Jessie annesine güvenle sırtını dayayabileceğini biliyordu.

Renee bir konuda daha iyiydi; insanı yargılayan bir yapısı yoktu. Jessie daha gencecikken hamile kaldığını öğrendiğinde bile onu yargılamamıştı.

Bu durum onu sevindirmemişti elbette ama onu yargılamamıştı.

Danny kanepede uyuyakalmıştı, eve gitmedikleri için hayal kırıklığı içindeydi.

Jessie annesinin verandasındaki salıncakta üzerinde bir örtüyle kıvrılmış yatıyordu. Soğuk hava onu uyuşturuyordu ve uyuşmak iyi bir şeydi. Hissizleşmek ise çok daha iyiydi.

Nasıl bu kadar kör olabilmişti?

Ne ahmaklık.

Toplantı odasına birden daldığında Jack'in yüzünde beliren şok ifadesinin tadını çıkaramamıştı. Masanın etrafındaki herkes adeta donup kalmıştı. Jessie de, kendisinin neredeyse bir aylık maaşıyla ancak alabileceği kıyafetler içinde onu görünce aynı şoku yaşamıştı. Jack masanın başında oturuyordu ve bu da masadaki herkesin cevap verdiği milyarder büyük patronun o olduğunu gösteriyordu.

Birazcık ağlayabilse belki kendini daha iyi hissedebilirdi.

Evin kapısı açıldı ve annesi verandaya çıktı. "Danny uyuyor mu?" diye sordu Jessie.

Renee paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. Jessie annesinin bu kötü alışkanlığı yüzünden zamanından önce yaşlanmış olduğunu fark etti. "Tıpkı bir bebek gibi..."

"Güzel. Onun için zor bir gün oldu."

Renee, Jessie'nin yanına oturdu ve dumanı Jessie'nin yüzüne gelmesin diye sigarasını ondan uzak tuttu. Çok

zayıf bir kadındı, cildi altmış iki yıllık ömrünün izlerini taşıyordu.

Annesi epey yorgun görünüyordu.

"Senin için de zor bir gün oldu."

Jessie, Monica'nın bir arkadaşına kalmaya gitmeden önce olanları annesine anlattığını duymuştu. Kardeşine Jack'e yerini haber vermemesi için yemin ettirmişti. Bu gibi zamanlarda kız kardeşlerin birbirlerine ettikleri yeminler çok işe yarıyordu. Jessie bir daha benzer bir duruma düşmemeyi gönülden umuyordu.

"Bana yalan söyledi anne."

Renee, salıncak kendi kendine sallanır hale gelinceye kadar ayaklarıyla yerden güç aldı. "Monica bundan bahsetti ama ben yine de bir şeyi düşünmeden edemiyorum..."

"Neyi?"

"Onun kim olduğunu ve sahip olduğu serveti ilk günden bilsen tepkinin nasıl olacağını."

Jessie de buna bir süre kafa yormuştu. Onun bir milyarder olduğunu bilerek ona karşı aynı şekilde davranır mıydı? Muhtemelen onunla çok daha önce çıkardı ki bu, Jack'in tanıştıkları günden beri peşinde olduğu şeydi.

"Bu hayatında benim hiç bilmediğim başka bir kadın olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Renee sigarasından bir fırt çekti ve dumanı başka tarafa üfledi. Cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Belki öyle. Belki de medya her şeyi yanlış anlayıp aktardı. Bu ilk kez yaşanan bir şey değil."

"Sen kolundaki kadını görmedin. Onunla yarışabileceğimi düşünmek aptallık olurdu."

"Yeter artık küçük hanım. Burada benim kızımdan bahsediyoruz. Ben kızımı çok iyi tanıyorum ve aşk söz konusuysa biriyle rekabet etmek için şık kıyafetlere, süslü

makyajlara ihtiyaç yoktur. Benim kızım doğuştan bütün güzelliklere sahip." dedi parmağını Jessie'ye doğru sallayarak. "Şu Jack denen adam, sonsuza dek senin yanında olmayı seçerek çok şanslı ve mutlu olabilirdi."

Jessie annesinin bu övgüsü karşısında afallamıştı. Çok uzun zamandır ondan böyle laflar duymamıştı. "Benim bir yüküm var anne. Onun için iyi bir seçim olacağımı sanmıyorum."

"İşte burada yanılıyorsun. Danny'nin babası çekip gittiğinde ve seni, güzel oğlunu yetiştirmek için yapayalnız bıraktığında, onun peşinden gidip senin yanına dönmesi için zorlamaya hazırdım. Sonra senin hayatının, o olmadan çok daha iyi olacağını fark ettim. O beş para etmez herif yanında olmayınca, başka birine âşık olma şansın çok yüksek olacaktı."

"Âşık olmak fazla abartılan bir durum bence..."

"Ağzından yel alsın! Âşık olmak; bu sefil hayatı güzel ve değerli kılan tek şey... Yüzlerce kez bunu yaşadığım için inan bana bu konuda bir şeyler biliyorum."

Jessie gülümsedi. Renee de onunla birlikte güldü. Sigaranın izmaritini yere atıp ayağıyla söndürdükten sonra, kızının dizini okşadı. "Benim yaşadığım hayatı onaylamadığını biliyorum..."

"Onaylamamakla ilgisi yok anne. Ben yalnızca senin düzenli, yerleşik ve mutlu bir hayatın olmasını istedim."

"Ben düzen içinde yaşıyorum küçüğüm. Sen doğduğundan beri hâlâ aynı evdeyim. Ve mutlu olmaya gelince... Hayatımın çoğu zamanında mutluyum."

"Ama biten her ilişkinin ardından perişan oluyorsun," dedi Jessie, annesinin ellerini ellerinin arasına alarak.

"Bunu inkâr etmiyorum. Sanırım ben âşık olma halinin kendisine âşık olmuş bir kadınım. Sahip olduğun adamın

sana tutkuyla baktığını görmek müthiş bir şey. Sonra ilk öpüşmenin heyecanı, her bir dokunuşun insanı adeta sarhoş eden etkisi..." Renee bir anlığına anılarında kaybolmuş gibi oldu.

"Aşktan gözü dönmüş halde alev alev yanarken kocalarının başına iyi ki bir şey gelmemiş." diye takıldı Jessie.

Annesi kahkahalarla güldü. "Hayat onu tek başına yaşaman için fazla kısa."

"Görünüşe göre Danny ve ben, bir süre daha yalnız kalmak zorundayız." Bu, uzun bir süre olacaktı. Jessie yakınlarda bir ilişkiye balıklama atlayacak halde değildi. Annesi anlattığı tüm o heyecanlı halleri yaşamayı seviyor olabilirdi ama sonrasında yaşanan ani düşüş Jessie'nin bir daha deneyimlemek isteyeceği türden duygular değildi.

"Daha önce de sana söylediğim gibi fakir bir erkeğe olduğu gibi zengin bir erkeğe de kolaylıkla âşık olabilirsin tatlım."

Jessie bu sözleri unutmuş değildi. "Bunun bana çok daha faydası dokunur."

"Bana öyle geliyor ki sen ikisine birden âşık olmuşsun."

Jessie tam bu noktada ondan ayrılıyordu. "Ben Jack Moore'a âşık oldum. Eski, döküntü bir kamyoneti olan, kovboy şapkalı garsona."

Renee ayağa kalktı. "Bunu da yakında atlatacaksın Jessie. Senin kendi ayakların üzerinde durmanla ilgili hiçbir zaman endişelerim olmadı. Hamile kaldıktan sonra bile başının çaresine bakabileceğini biliyordum."

Jessie'nin boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim anne."

Renee kafasını sallayıp tekrar içeri girerek Jessie'yi düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Ve sonra nihayet beklenen gözyaşları yanaklarından süzülmeye baladı.

Noel arifesi gelmişti ve Jack'in hâlâ Jessie'nin nerede olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ne kadar uğraşsa da Jessie'nin annesinin adını hatırlayamıyordu. Fontana etrafında dolanıp önünde Jessie'nin yeni arabasını park ettiği bir ev aramak tam bir fiyaskoydu.

Günlerdir yalnızca birkaç saat uyku uyumuştu ve yediği öğünlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Kuyumcuya sipariş ettiği yüzük gelmişti ve şu an, odasına oturmuş, boş gözlerle ona bakıyordu. Bu yüzük Jessie'nin parmağına aitti. Tek yapması gereken onu bulmak ve yüzüğü parmağına takmaktı.

Oturma odasından babasının ve kız kardeşinin sesleri geliyordu. Jack, Jessie'yi yitirdiğinden beri ikisi kafa kafaya vermişti; onu bulmak için adeta göbekleri çatlıyordu. Jack sayesinde, herkese hükmeden buyurgan babayla, her işe burnunu sokan işgüzar kızının birbiriyle uyum içinde olduğunu görmek güzeldi.

Bununla birlikte kız kardeşi küçüklüğünden beri her ortama davetsiz atlar, her konuşmada araya girerdi; şimdi onu ne durduruyordu acaba?

Kız kardeş...

Jack'in aklına aniden Monica geldi. Oturma odasına girdiği sırada Gaylord, Katie'ye üzerindeki dar kot pantolon yüzünden söyleniyordu.

"Ben onları seni kızdırmak için giyiyorum baba."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Nihayet odandan çıkabildin." dedi Katie, Jack yan-

larından geçip bilgisayarına doğru giderken. "Bir şeyler yiyecek misin?"

"Şimdi değil Katie."

"Onu bulmak için aklına bir çözüm geldi mi?" diye sordu babası.

"Jessie'nin kız kardeşi Monica... Onun cep telefonunu bulmam gerek." dedi Jack masanın başına oturup bilgisayarı açarak.

Katie ona bir numara söylediyse de Jack onu dinlemedi.

Sonra aniden başını kaldırıp koltuğunda yavaşça döndü. "Bu Monica'nın telefonu mu?" diye sordu kız kardeşine.

Şımarık kardeşi ona göz kırptı. "Sana Jessie'nin yerini söyleyeceğinden şüpheliyim ama... Benim şansım yaver gitmedi."

"Sen Monica'yla mı konuştun ?"

"Bunda şaşıracak bir şey yok. Kız kardeşler her zaman birbirlerinin arkasını kollar."

"Senin bir kız kardeşin yok." dedi Jack sesindeki memnuniyetsizliğin kardeşine bir şeyler anlatmasını umarak.

"Ben sana sahip çıkma zevkine nail olanlardanım."

"Monica'yla ne zaman konuştun?"

"Teksas'a uçmadan önce. Sonrasında da telefonuna mesaj bıraktım ama bana dönmedi."

Katie bunca zamandır Jessie'nin yerini öğrenebilecekleri anahtarı elinde tutarken ondan bu bilgiyi saklamıştı. Ama neden?

Jack telefonu eline aldı. "Numarasını bir daha söyler misin?"

Katie yedi rakamı tekrar ederken Jack tuşlara bastı. Telefon çalarken, Monica'yla özel olarak konuşabilmek için terasa çıktı.

Artık pes etmek üzereydi ki hattın diğer ucunda nihayet Monica'nın sesi duyuldu. "Vay vay şehrin en yılan adamı beni arıyor. Ya da en yalan adamı mı demeliyim?" dedi Monica şakadan yoksun bir sesle.

"Ben her şeyi açıklayabilirim."

"Kendine sakla Jack. Senin yalanlarınla ilgilenmiyorum."

Jack hızlı davranmazsa onu kaybedeceğini biliyordu.

"Başka bir kadın falan yok. Televizyonda gördüğünüz kadın benim kız kardeşimdi. Geçen hafta seninle konuşan şımarık kız."

Monica'nın nefes alıp verişinden hâlâ telefonda olduğu anlaşılıyordu ama tek bir söz bile etmedi.

"Benim Jessie ile mutlaka konuşmam gerek. Lütfen Monica."

"Birazdan bana bir milyoner olmadığını da söyleyecek misin? Ya da özür dilerim milyarderdi değil mi?"

Sahip olduğu para için birinden özür dilemek ironik bir durumdu. "Kendime göre sebeplerim vardı. Ve bu sebepleri Jessie'ye açıklamam gerek, sana değil. O nerede Monica?"

Soğuk akşamüstü rüzgârı yüzüne çarptı ve Jack rüzgârın geldiği yöne döndü.

"Bilmiyorum."

"Eğer Jessie ile konuşmazsam bu durumu düzeltemem." Lanet olsun lütfen ver şu adresi bana.

"Yanındaki gerçekten Katie miydi?"

Yavaş yavaş bir yerlere geliyorlardı... Monica çözülmek üzereydi. "Hayatım üstüne yemin ederim ki oydu. Hatta şu an yanımda, sana bunu kendisi söylesin."

"Eğer bana yalan söylüyorsan..."

"Söylemiyorum."

Monica uzun bir süre duraksadıktan sonra, "O annemin yanında." dedi.

"Bana adresi lazım."

"Eğer bana maval okuyorsan, sana yemin ederim o kovboy kıçına tekmeyi basıp seni doğruca Teksas'a postalarım."

"Adresi ver Monica. Lütfen."

"Ah, pekala tamam. Sana yardım etmemin tek sebebi Jessie'nin perişan halde oluşu ve konuştuğumuzda kız kardeşinin sözlerindeki içtenliği hissetmemdir." Monica çabucak adresi söylerken Jack, söylenenleri not almak için uçarak içeri girdi.

"Teşekkür ederim." dedi adresi okuduğu gibi bir çırpıda aklma kazıdı.

"Bana teşekkürünü ablamı mutlu ederek göster." diye azarladı Monica.

"Niyetim kesinlikle bu."

Jack telefonu kapattığında babasıyla kız kardeşinin gözlerini dikmiş ona baktıklarını fark etti.

"Eee?" diye sordu Gaylord.

Odanın karşısındaki duvarda devasa bir saat asılıydı. "Onu buldum." dedi Jack saate bakarak. Şansın da yardımıyla Jessie ve Danny'yi akşam yemeğinden önce otele getirmiş olacaktı.

En azından öyle olmasını umuyordu.

17. BÖLÜM

Jessie'nin annesi, Danny'yi son dakika Noel çılgınlığı olarak bilinen alışverişe götürmüştü. Jessie önce biraz yalnız kalma fikrinden hoşlanmıştı; böylece Jack denen adam tekrar karşısına çıktığında ona ne söyleyeceğini sakin kafayla düşünebilecekti. Bunu yapacağından adım gibi emindi. Patronunun dediğine göre işyerini arayıp vardiya saatlerini sormuştu. Telefona bıraktığı ve Jessie'nin daha dinlemeden sildiği onlarca mesajdan bahsetmeye gerek bile yoktu. Şimdi bomboş ve sessiz evde aklını Jack dışında meşgul edebilecek hiçbir şey olmayınca, annesi ve oğluyla birlikte alışverişe gitmemiş olduğuna hayıflandı.

Tiz bir fren sesinden önce, bahçedeki çakıl taşlarını ezip tozu dumana katarak dönen tekerlek sesleri duyuldu. Jesise elindeki dergiyi bir kenara fırlattı ve koşarak perdeleri kaldırdı.

Yolda Jack'in kamyonetini görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Jack, sürücü koltuğunda oturmuş, iki eli direksiyonda, hemen önünde park halindeki Jessie'nin arabasına gözlerini dikmiş bakıyordu. Hareket ettiğinde Jessie hemen geriye çekildi ve perdeler tekrar yere düştü.

"Ah Tanrım." Şimdi ne olacaktı?

Jack kovboy çizmeleri içinde ağır adımlarla verandaya çıkan basamakları tırmandıktan sonra kapıyı çaldı.

Jessie bir an için yerinden kıpırdamadan dursa Jack'in çekip gideceğini düşündü.

"İçeride olduğun biliyorum Jessie. Seni pencereden bakarken gördüm."

Plan anında suya düştü.

"Sana olanları açıklamama izin verene kadar buradan bir yere gitmeyeceğim." diye seslendi Jack kapının ardından.

Jessie odanın diğer köşesine geçip bir koltuğa oturdu. Gözlerini kapattı ve koltuğun kenarını sıkıca tuttu. Yakında tüm bunların üstesinden gelecek ve tekrar eskisi gibi iyi olacaktı. Bundan yaklaşan Noel kadar emindi. Jack'in onunla konuşana dek oradan ayrılmayacağı kesindi... Bunu da sırf kendini daha iyi hissetmek için yapacaktı. "Kapı açık." dedi sonunda.

Jack kapı kolunu çevirirken büyük bir klik sesi çıktı. Ardından hemen kapıya uzansa da açıp Jessie ile yüz yüze gelmeden önce bir süre tereddüt etti. Bitkin görünüyordu. Üzerindeki darmadağın giysilere ve uzayan sakallarına bakılırsa en az iki gündür uyumuyor olmalıydı. Güzel, diye geçirdi içinden. Ona çektirdiği acılardan sonra uyumayı hak ettiği söylenemezdi.

Yavaşça kapıyı kapattıktan sonra ağır adımlarla odanın ortasına yürüdü. Bakışları Jessie'ye kilitlenmeden önce küçük evin içinde etrafa bir göz gezdirdi. Ne görüyordu acaba? Jessie etrafına bakındığında çocukluk hatıralarının izlerini görüyordu. Bazıları mutlu, çoğu unutulması gereken cinsten... Öyle ya da böyle burası onun eviydi. Zor durumlarla karşı karşıya kaldığında ve zor kararlar alması gerektiğinde koşarak soluğu burada alıyordu.

Jack iyi de olsa kötü de olsa zor bir seçimdi onun için. Her şey tek bir pakette toplanmış gibiydi. Otelde üzerinde gördüğü gömlek ve kumaş pantolonun yerini kot ve bir tişört almıştı. Jessie elinde olmadan, 'Jack Moore' kıyafetleri giymesinin sebebinin duruma uygun davranma isteğinden mi kaynaklandığını sorguladı. Normalde hangisini tercih ediyordu acaba? Takım elbiseyi mi yoksa Levi's kotunu mu?

Başını iki yana sallayarak soruları hızlıca kafasından uzaklaştırdı.

Ne giyip giymediğin umurumda değil. Bir an önce ne söyleyeceksen söyle ve git de böylece ben de hayatıma devam edeyim.

Kulağa basit geliyordu ama biliyordu ki Jack'i unutmak için sözcüklerden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Jack ayakta huzursuzca kıpırdanırken.

"Otur. Ama kendini evindeymiş gibi hissetme. Çok kalmayacaksın."

Jack'in yüzü bir an için korkuyla kaplandı. Kanepenin kenarına oturdu ve öne dizlerinin üzerine öne doğru eğildi. Ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

"Bana yeni yalanlar hazırlamak için önünde iki günün vardı Jack. Ne oldu? Dilini mi yuttun?" diye iğneledi Jessie. Bu sözler öfkesini pekiştiriyordu.

"Sana yalan söylemeyi hiçbir zaman istemedim." dedi Jack. Kelimeler ağzından döküldüğü an derin bir nefes aldı.

"Kimsenin yalan söylemen için kafana silah dayadığını görmedim."

"Haklısın."

"O halde yalan söylemeyi istemiş olmalısın. Üstelik

sadece küçük bir yalan değil, katlanarak çoğalan yalanlar. Hepsini aklında tutabilmek için kendine bir de çizelge hazırlamış olmalısın. Aslında şimdi düşününce, büyük bir yetenek diyorum." Jack'in yalanlar ağını hatırladıkça sinir katsayısı artıyordu.

"Açıklamama izin ver."

"Karşımda bana dünyanın en iyi yalanını da uydursan bu iş bitti. Danny'nin birazdan içeri girip Jack Amca'nın onunla daha fazla ilgileneceğini ve yeni oyuncaklar getirdiğini düşünmesini istemiyorum."

Jack, Jessie'nin gözlerinin içine baktı. "Seninle tanıştığımız gün, bizim çocuklarla Vegas'tan döndüğümüzde, restorana girer girmez hayatımı ve tüm geleceğimi paylaşmak isteyeceğim kadınla karşı karşıya geldim." Sözleri ağzından tane tane, duygu yüklü çıkıyordu. "Seni beklemiyordum Jessie. Ama karşımdaydın. Tüm o kendinden emin konuşmaların ve gülüşünle aklımı başımdan aldın."

Sakın kanma bu sözlere, diye kendi kendini uyardı Jessie.

"Mike, Dean ve Tom benim yıllardır en yakın arkadaşlarım. Onlar için yapacağım şeyler ya da onlara şirketlerimde sağlayabileceğim imkânlar için değil, ben olduğum için benimle birlikte olan gerçek arkadaşlar... İsmimin ardındaki finansal güç nedeniyle beni hiçbir zaman kullanmamış ve hiçbir zaman kullanmayacak olan arkadaşlar. Hayatımda hep bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. Onlarla geçirdiğim bir hafta sonundan sonra eksik olan şeyin ne olduğunu anladım. Bugüne kadar birçok kadınla çıktım ve bütün ilişkilerim ismimin gölgesinde yaşandı."

Jack ayağa kalkıp odada gezinmeye başladı. "Sen karşıma geçip sırıtarak cüzdanım ve egom hakkında yaptığın

yorumla beni hem eğlendirdin hem de itiraf etmeliyim ki büyülendim."

O geceye dair anılar Jessie'nin zihninde canlandı. Duygularını bastırmak için elinden geleni yapmış olsa da Jack'e karşı olan ilgisi aniden ortaya çıkmıştı.

Jack annesinin yapay Noel ağacının önünde durdu ve parmaklarını Danny'nin yaşlarındayken ya Jessie ya kardeşinin yaptığı bir süsün üzerinde gezdirdi. "Bu yüzden sana yalan söyledim. Daha doğrusu gerçeği söylemedim ama hata yaptığımı inkâr edecek değilim."

Jessie elini boynuna götürdüğünde çenesinin titrediğini fark etti. "Başka?"

"Anlamadım?" dedi Jack elini süsten çekip Jessie'ye dönerek.

"Bana başka hangi konuda yalan söyledin?"

Jack sanki cevaplar tavanda yazıyormuş gibi başını havaya kaldırdı. "Otelde kayıp ve bulunan eşya ofisi diye bir yer yok. Elbiseyi ve ayakkabıları satın aldım..."

"Küpeler?"

"Onları satın aldığımı zaten söylemiştim."

Bu doğruydu. Küpeler için onu suçlayamazdı. İmitasyon takıların oldukça ucuz bir havası vardı. "Ah Tanrım. Küpeler... Onlar gerçek değil öyle değil mi?"

Jack omzunu silkmekle yetindi.

"Tanrı aşkına Jack. O sırada aklından ne geçiyordu? Bir kadına pırlanta küpe alıp onların atom taş olduğunu söyleyemezsin. Küpeleri şifonyerin bir köşesine fırlatıp kaybetmiş olabilirdim." Bu gerçekleşmemişti ama bir sürü değersiz incik boncuk arasına karışıp gerçekten de kolaylıkla kaybolabilirdi.

"Otelde, Noel partisinin yapıldığı gece görevdeydim." dedi Jack kaldığı yerden devam ederek.

"Ne dedin?" diye sordu Jessie küpeler yüzünden hâlâ sersem gibiydi.

"Sana gerçekleri bütün açıklığıyla söylememi istedin. Partinin olduğu gece misafirlere ikram servisi yapıyordum. O gece yönetim ve çalışanların yer değiştirdiği bir organizasyon yapılmıştı. Sam, tepsiyi dengede tutmakta zorlanan adam mesela..."

Jessie aralarında geçen konuşmaları hayla meyal hatırlıyordu. Yine de o an hiçbiri Jack'in bir garsondan fazlası olabileceğine dair bir ipucu vermemişti. "Onu hatırladım."

"O, Ontario Morrison Oteli'nin müdürüdür."

"Beni partiye gerçekten birini bulmam için mi çağırdın yoksa bu da baştan aşağı bir yalan mıydı?" Soru daha ağzından çıkarken cevabını biliyordu aslında Jessie. Jack bütün gece ona birini göstermek için doğru dürüst bir girişimde bulunmamıştı."

Jack kanepenin kolçağına oturdu ve elini saçlarında gezdirdi. "Senin aklını başından alacak biriyle tanışmanı istediğimi söylersem kendime yalan söylemiş olurum."

Bunu çoktan yaptın, diye geçirdi içinden Jessie.

"Seninle daha çok vakit geçirmek, seni yakından tanımak istedim. Sana mutluluğun parayla satın alınamayacağını göstermek istedim. Partideki adamların hepsi çok zengin olabilirdi ama hiçbiri seni mutlu edemezdi. Benim bütün hayatım boyunca çok param oldu ama hayatımın hiçbir döneminde senin yanında olduğum zamanki kadar mutlu olmadım."

"Jack, sus..."

"Hayır Jessie. Söylediklerimde ciddiyim. Sana en başında her şeyi itiraf etmek istedim. Seninle seviştiğimiz ilk gece odana sana her şeyi anlatmak için gelmiştim. Sana kendimi, oteli ve bir garson olmadığımı anlatacaktım."

"Bunu neden yapmadın peki?"

Jack şimdi gözlerini ondan ayırmasına izin vermeden Jessie'ye bakıyordu. "Çünkü üzerindeki o komik geceliği çıkarıp benimle sevişmeye başladığında sözcükler aklımdan uçup gitti. Ertesi sabah da kendimden kaçıp sana evlenme teklif ettim."

"Benim kabul etmeyeceğimi bildiğin bir teklif!" dedi Jessie ve o an televizyonda gördüğü fotoğraf bir tokat gibi yüzüne çarptı. "Ayrıca oteldeki diğer kadın hayatında başka bir kadın olduğunu öğrenince ne diyecekti?"

Jack'in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Hayatımda başka bir kadın yok."

"Haberlerdeki fotoğrafı gördüm Jack. Yaklaşan evliliğinle ilgili söylentilerin yer aldığı manşetleri."

Jack başını sallamaya başladı. "Benim hayatımdaki tek kadın sensin."

"Oteldeki sarışını ne çabuk unuttun?"

"Katie'yi mi diyorsun? Benim kız kardeşim. Sarışın, kısacık mini etekler giyen değil mi?" diye sordu gözleri kocaman açılarak.

Jessie kadının yüzünden çok uzun bacaklarını gördüğünü anımsar gibi oldu. "O senin kız kardeşin mi?"

"Evet." dedi Jack yarı gülümseyerek. "Evlilikle ilgili çıkan dedikoduların hepsi senin hakkındaydı."

"Ben seni reddettim."

Jack'in dudaklarına şimdi geniş bir tebessüm yayılmıştı. "Sadece bir teklifle pes edeceğime gerçekten inanıyor olamazsın!"

Hayır, Jessie elbette buna inanmıyordu. Jack'te istediğinden kolay kolay vazgeçecek bir adam tipi yoktu.

Jack iliştiği kolçaktan kalkıp Jessie'nin yanına geldi ve

karşısına çömeldi. Yanına yaklaştıkça Jessie'nin, kalbini bu konuşmadan uzak tutması daha zorlaşıyordu.

Jack bir elini Jessie'nin dizine koydu. Jessie irkildi ama kendini geriye çekmedi.

"Babam seni kız kardeşimden duymuş. Katie ne yazık ki başkalarının işine burnunu sokma konusunda hiç özenli davranmaz."

Tıpkı Monica'ya benziyordu.

"Ve babam nereye giderse medya da peşinden gelir."

Jack uzanıp Jessie'nin elini, ellerinin arasına aldı. Gri gözleri kendi gözlerine kenetlenmişken, söylediği yalanlar yüzünden Jessie'nin ona duyduğu büyük öfkeyi hatırlaması zorlaşıyordu. "Benim hayatımın kadını sensin Jessie. Dünyaya karım olarak ilan etmek istediğim kadın sensin. Sana zenginliğim hakkında söylediğim yalanlar bencilce sebeplere dayanıyordu." dedi Jack ve derin bir nefes alıp devam etti. "Beni, yalnızca ben olduğum için sevebilir miydin bilmem gerekiyordu. Senin zengin bir koca bulmakla ilgili takıntın yüzünden, hislerinin bana karşı mı yoksa parama karşı mı olduğunu ayırt edebilecek misin diye merak ediyordum. Benim zengin bir adam olduğumu en başından beri biliyor olsaydın beni gerçekten sevip sevmediğini nasıl öğrenebilirdim?"

Jessie'nin göğsüne yine bir acı saplanmıştı. "Ben Jack Morrison'u sevip sevmediğimi nereden bileceğim peki? O adamın kim olduğunu bilmiyorum bile."

"Biliyorsun Jessie." dedi Jack ayağa kalktı ve Jessie'yi de elinden tutup kaldırdı. "Ben buyum işte, kot pantolon ve çizmeler, benim gerçek halim. İşyerinde takım elbise giyiyorum evet, ama her zaman değil. Çiftlikte beni görsen çalışanlar arasından ayırt etmek için oldukça zorlanırdın."

"Çiftlik?"

"Babamın çiftliği. Ben hem toplantı odasında hem de ahırda kendini rahat hisseden bir adamım. Sevdiğim kadını çaresizce onun için mükemmel bir koca olduğuma ikna etmeye çalıştığım zaman hariç..."

Jessie dudağını ısırdı ve kalbindeki buz kütlesinin yavaş yavaş eridiğini hissetti. "Beni seviyor musun?"

"Tanrı aşkına Jessie, sen beni dinlemiyor musun? Seni tarçınlı çöreğe üşüşen hamamböcekleri kadar seviyorum."

Jessie bu sözlerin üstüne kahkahalarla gülmeye başladı. Yarım saat önce kapıdan içeri giren şair ruhlu adam buraya kadardı demek.

"Sevgimi ifade etmemin en uygun yolu olmadı öyle değil mi?" diye sordu Jack gamzeli gülüşüyle.

"Kendine has bir tanım. Aşkımızı hamamböcekleriyle kıyasladığını hiçbir zaman unutmayacağım."

Jack, Jessie'nin omuzlarını tuttu. "Bana bir şans ver Jessie... Bize bir şans ver."

Jessie aniden ağzının kuruduğunu hissetti ve dudakları titremeye başladı. "Bir ilişkide güven çok önemlidir Jack. Bana doğru söyleyip söylemediğine nasıl inanabilirim?"

"Bana istediğin her şeyi sor. Senden artık tek bir şey bile saklamayacağım."

Şimdi sıra Jessie'nin onu test etmesine gelmişti. "Monica arabayı benim için satın aldığına inanıyor."

"Haklı. Ben aldım. Sana doğrudan vermek istesem kabul etmeyeceğini biliyordum; ben de bu yüzden yangınla ilgili o yalanı uydurdum."

Elbette garson bir adamın satın aldığı arabayı kabul etme şansı yoktu. Ya da şimdiki koşullarda karşısındaki zengin adamın aldığı...

"Diğer arabamı sen mi sabote ettin?" diye sordu bu kez. Bu düşünce en karanlık anında aklma girmişti.

"Hayır. Seni ya da Danny'yi tehlikeye atacak bir şeyi asla yapmam."

Böyle alçakça bir şey yapacağını düşünmenin ne kadar saçma olduğunu şimdi fark etmişti.

"Bana zenginliğin tanımını yap."

Jack gamzelerini açığa çıkaran bir tebessümle Jessie'nin kollarını okşadı. "Çılgınlar gibi paraya sahip olmak. Morrison adı altında iki yüzden fazla otelimiz var. Babam reşit olduğumuzda, sahip olduğu serveti ikiye bölme konusunda çok ısrar etti ve bizim için ayırdığı yarıyı da Katie ile benim aramda eşit olarak paylaştırdı. Büyük hayalleri ve pahalı istekleri olan kadınların, sahip olduğum serveti elde etmek için aklına gelebilecek her şeyi yapma potansiyeline sahip olduklarına inan."

Jessie, Jack'in koluna dokundu. Kalbini kalan kısmını kaplayan buzlar da erimişti. "Bana yalan söylemiş olman hoşuma gitmedi ama bunu neden yaptığını anladım Jack."

"Bunu bir daha asla tekrarlamayacağım. Seni seviyorum Jessie. Seni kaybettiğimi düşündüğüm son birkaç gün benim için tam bir cehennem azabıydı."

Jessie'nin dudaklarında bir tebessüm belirdi ve gözünden tek damla yaş süzüldü. "Bana bir daha yalan söylemesen iyi edersin."

Jack dudaklarına uzanmadan önce Jessie'yi kollarının arasına aldı. Heyecan dolu kısa bir öpücüktü. "Asla." dedi ve eğilip onu tekrar öptü. Bu kez dudakları daha uzun süreliğine zevk almak için birleşmişti. Bu kadar duygu ve heyecanı üst üste yaşamak Jessie'nin başını döndürmüştü. Ayrıca Jack ona öyle bir sarılmıştı ki ciğerlerine hava dolmadığını hissediyordu.

Dudaklarından hafif bir kahkaha koptu.

"Ne oldu?" diye sordu Jack geri çekilirken.

"Nefes... Alamıyorum." diyebildi Jessie sonunda.

Jack kollarını gevşetti. "Üzgünüm."

"Ben değilim."

"Ben de."

Jessie onun gözlerinde kaybolurken Jack'in onu gerçekten tarif edilemez şekilde sevdiğini hissedebiliyordu. Ve Jack'in onu sevip sevmediğine ilişkin testi de iyi şekilde sonuçlanmıştı. Artık geçmeleri gereken tüm testlerden geçmişlerdi.

"Seni seviyorum." dedi Jack.

"Ben de seni seviyorum. Beni deli ediyorsun ama yine de seni seviyorum."

Jack aniden geriye çekilip etrafına bakındı. Aradığı şeyi bularak Jessie'yi bir koltuğa oturttu.

"Ne yapıyorsun?"

"İlk başta yapmam gerekeni." dedi Jack gülerek ve tek dizinin üstüne eğildi.

Jessie'nin kalbi deliler gibi çarpmaya başladı. Jack cebinden küçük, siyah, kadife bir kutu çıkardı. Şimdi Jessie'nin iki gözünden de yaşlar akıyordu ve Jack'in yüzü bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Jessica Mann." diye söze gidi Jack. "Bana karım olma onurunu bahşeder misin?" Gözlerini kıpırdatmadan Jessie'ye bakıyordu, heyecandan nefesini tutmuştu.

Daha cevap ağzından çıkmadan Jessie'nin başı aşağı yukarı sallanmaya başlamıştı. "Evet. Seninle evlenirim Jack." diyebildi fısıltıyla.

Jack, Jessie'yi ensesinden tutup kendine çekerek bu teklifi derin bir öpücükle taçlandırdı. Dudakları, dilleri ve

hatta dişleri adeta birbirine geçerken öpüşmeleri bittiğinde ikisi de kahkahalarla gülüyordu.

Jack kutunun kapağını kaldırdı ve Jessie'nin elini eline aldı.

Yüzüğü parmağına taktıktan sonra geri çekilip Jessie'ye baktı.

Jessie ağzı açık halde parmağındaki yüzüğe bakakalmıştı. "Yok artık!"

"Beğendin mi?"

Ciğerlerindeki havanın çekildiğini hissetti ve biraz önce, Jack'i öptüğünde hissettiği baş dönmesi geri gelmişti; tek fark bu kez gerçekten yıldızları görüyordu. Kesik kesik nefes alıp vermeye başladı.

Pırlanta konusunda karatlar ve renklerin önemi hakkında fazla bilgisi olmadığından, parmağındaki taşın maliyetini de tahmin edemiyordu.

Başparmağının tırnağından biraz daha küçük olan büyüleyici güzellikteki tek taşın etrafı, parmağını iki yanından çevreleyen daha küçük taşlarla süslenmişti. "Nefes kesici. Olağanüstü." diye fısıldadı Jessie.

"Ben, ne diyeceğimi bilemiyorum." dedi elini havaya kaldırıp yüzüğün ağırlığını hissederken.

"Sadece kabul ediyorum demen yeterli."

Jessie, Jack'in yanağını avcunun içine aldı. Çenesindeki sakallar eline batıyordu ama bu hissi seviyordu. "Ediyorum. Ama..."

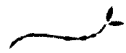
"Ama?" dedi Jack ciddileşerek. O an ömründen ömür gittiğini görünce Jessie çok eğlendi.

"Bu soruyu sorman gereken bir kişi daha var." dedi geriye yaslanarak.

Jack şaşkına dönmüştü. Kimden bahsettiğini anlayınca yüzü tekrar gülmeye başladı. "Tabii ya Danny."

"Evet."

Jack ayağa kalkıp Jessie'yi de yerinden kaldırdı. "Onun için harika bir planım var."

Parlak ışıklar ve etraftan yükselen Noel ilahileri, Jessie'nin kalbini daha da büyük bir neşeyle doldurmuştu.

Jack, büyük Noel ağacının karşısında yerde oturan Danny'nin yanına ilişti. Güne Jessie'nin evinde başlamışlar, Danny'yi orada hediye yağmuruna tutmuşlardı. Şimdi ise Morrison Oteli'nde Jack'in suitindelerdi. Jessie ve Jack, birazdan, Danny'ye hayatına büyük değişiklik getirecek olan şeyi açıklayacaklardı.

"Bu kutunun içinde ne var?" diye sordu Danny hediye paketine sarılmış kutuyu eline alıp her zamanki gibi görev edindiği üzere kutuyu sallarken.

Jack önce Jessie'ye sonra ona bakıp gülümsedi. "Pekala o sen, ben ve annen için bir hediye."

"Kendine bir hediye mi aldın Jack Amca?"

"Sayılır."

"Açsana Danny." dedi Jessie, ikisinin arasına geçip yere otururken. Danny kâğıdın köşesini buldu ve beceriksizce paket kâğıdını yırtmaya başladı. Kutunun içinde, kapağında Teksas başlığı olan bir dergi yer alıyordu. Jessie yazının neyle ilgili olduğunu anlayabilmek için eğilip daha yakından baktı.

"Evler ve Çiftlikler mi?" diye sordu Jessie, Jack'e dönerek. Jack ona göz kırptı ama dikkatini Danny'ye vermişti.

"Bu ne için?" diye sordu Danny dergiyi Jessie'ye uza-

tarak. İçinde Teksas'taki satılık ev ve çiftlik ilanları yer alıyordu.

"Ah, Jack yoksa?"

Jack kolunu Jessie'nin boynuna doladı. "Ben babamın çiftliğini çok seviyorum. Orayı bizimle seve seve paylaşacağından da eminim ama böylesinin daha güzel olacağını düşündüm."

"Ne daha güzel olacak?" diye sordu Danny. Jack'in neden bahsettiğini anlayamamıştı.

"Kendimize ait bir yer." dedi Jack ona dönerek. "Yeni evimizi birlikte seçelim istiyorum."

Danny'nin ağzı bir karış açık kaldı. "Bahçesi olan, gerçek bir evden mi bahsediyorsun?"

"İçine inşa edilecek bir ahır ve atlara yetecek büyüklükte bir bahçe."

"Peki ya bir köpek? Bir köpek alabilir miyiz?" diye yerinde zıplamaya başladı Danny ağzı kulaklarında sırıtırken.

Jack onun saçlarını okşadı. "İstediğin her hayvanı alabiliriz."

"Vuuuhuuuu!" diye sevinçle bir çığlık attı Danny ve Jack'in kucağına zıpladığında onu neredeyse yere seriyordu. "Teşekkürler Jack Amca."

Kendimize ait bir ev... Jessie bu evi hayal etmekte zorlanıyordu. Bir tatil döneminde hayatı baştan aşağı değişmişti.

"Danny, Jack Amca konusuna gelince..."

Danny, Jack'e sarılmayı bırakıp gözlerine baktı. "Evet?"

"Annen ve ben evlendiğimizde artık senin Jack Amcan olamam."

Danny'nin suratı asıldı. Bir anda ortamda soğuk rüzgârlar esti.

"Çünkü Jack, senin baban olacak." dedi Jessie çabucak.

"Babam mı?" Danny'nin küçük dudakları titremeye başladı. Şaşkın gözlerle annesi ve Jack'e baktı. Kafası karışmış gibiydi.

"Ben bu babalık işinde yeniyim Danny. Bana nasıl yapılacağını öğretir misin?"

Danny'nin yüzündeki kararsız ifade Jessie'yi endişelendirmişti.

"Benim gerçek babam beni istemedi." dedi Danny korku dolu bir sesle. "O bizi terk etti."

Sözleri Jessie'nin kalbini paramparça etti.

Jack onu kendine çekti. "Ben seni asla bırakmayacağım Danny. Seni ve anneni dünyadaki her şeyden çok seviyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet gerçekten!"

"Jack senin, onun oğlu olmanı istiyor Danny, böylece hepimiz aynı soyadına sahip olacağız." dedi Jessie. "Bunu ister misin?"

Danny başını salladı.

Hep birlikte kucaklaşırken Jack, Danny'nin gözündeki yaşları sildi.

"Sana babacığım mı diyeceğim?"

Jack'in gülüşü odayı aydınlattı. "Bana babacığım dersen beni çok ama çok mutlu edersin."

"Anlaştık." dedi Danny, Jack'in kucağından kalkmadan önce birkaç kez daha burnunu çekerek. Ardından eline dergiyi alıp sayfaları karıştırmaya başladı.

Danny yanlarından uzaklaştığında, "Bence gayet iyi gitti." dedi Jessie, Jack'e.

"Bir an için de olsa beni endişelendirmişti." diye itiraf etti Jack. "Ona babası olacağımı söyleyince çok korkmuş görünüyordu."

Jessie de aynı fikirdeydi. "Gerçek babası hakkında şimdiye kadar çok az şey sordu. Bu konuyu kafasına bu kadar taktığını fark etmemiştim."

"Bugünden itibaren tüm endişeleri bitecek."

Jessie içinin yine sıcacık olduğunu hissetti. "Seni seviyorum Jack."

Jack onu kollarına aldı ve öptü. Ona dokunmadan duramıyordu. Uyuduğu zamanlar haricinde Jessie'yi ya öpüyor, ya elini tutuyor ya dizlerine dokunuyordu. Bu harika bir duyguydu.

Suitin kapısı dövülürcesine çalmaya başladı.

"Kapıya bakmamı iste misin babacığım?"

Jessie'nin gözünden beklenmedik yaşlar süzüldü.

"Bu harika olur Danny." dedi Jack. Jessie onun da gözlerinin dolduğunu fark etti.

"Kim geldi acaba?" diye sordu Jessie, Jack gözünden akan bir damla yaşı silerken.

Jack onu ayağa kaldırıp gizemli bir şekilde gülümsedi. "Yeni ailenin diğer üyeleriyle tanışmanın vakti geldi."

Danny kapıyı açtı ve karşısındaki uzun boylu adamı meraklı gözlerle süzdü. Adam, Jessie'nin hatırladığından da cüsseliydi. Elbette birbirlerini son gördüklerinde Gaylord koltuğunda oturuyordu. Elinde Jack'in her zaman taktığına benzeyen bir kovboy şapkası vardı... Yalnızca biraz daha küçüğü...

"Merhaba ufaklık. Sen Danny olmalısın." dedi Gaylord Morrison boşta kalan elini uzatarak.

Danny kendisine uzatılan ele bir süre baktıktan sonra kendi minik elini uzatıp adamla tokalaştı. "Sen de benim yeni büyükbabam olmalısın."

Gaylord önce afalladı ardından yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Jessie, o an Jack'in gamzelerini kimden aldığını anladı.

"Sanırım haklısın."

"Bu benim için mi?" diye sordu Danny şapkayı işaret ederek.

"Eğer başına gelirse."

Danny cüsseli adama bir adım daha yaklaştı ve Gaylord'un kovboy şapkasını takması için başını uzattı ve ardından gözlerini yukarı dikip şapkayı görmeye çalıştı.

"Oldu mu büyükbaba?"

"İşte şimdi tam bir Morrison'a benzedin." dedi Gaylord övünerek ve Danny'yi kollarına alarak havaya fırlattı. Onu tekrar yere bıraktığında ise Danny kollarını açmış hazırda bekliyordu. "Bir kez daha." dedi kıkırdayarak.

Bunun üzerine hepsi kahkahalara boğuldular.

Suitin hemen dışındaki asansörün zili çaldı.

Jessie, koridorda konuşanların kim olduğunu görebilmek için Gaylord'un omzunun üstünden baktı.

Çok geçmeden Monica, yanında güzel bir sarışınla birlikte içeri girdi. İkisi baş başa vermiş bir şeyler konuşuyorlar ve kahkahalarla gülüyorlardı. Jessie'nin annesi de, yanında Jessie'nin tanımadığı daha yaşlı bir kadınla birlikte gelmişti.

Jack onun elinden tuttu ve yeni gelenlerin yanına götürdü.

"Jessie, bu benim babam."

Gaylord, Danny'yi yere bırakıp Jessie'yi kucakladı. "Seni tekrar gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Jessie adamın kollarında sıkışıp kalmışken ona söylediği sert sözleri hatırladı ve vicdan azabı duydu. "Kötü bir şekilde tanıştığımız için üzgünüm." diye özür diledi Gaylord kollarını gevşettikten sonra.

"Ben değilim." diye karşılık verdi Gaylord. "Jack'in, onu hizaya getirecek senin gibi bir kadına ihtiyacı vardı."

Jack kaşlarını çatıp babasına bakarken tanıştırma merasimine devam etti. "Bu Katie, kız kardeşim."

Katie tokalaşırken gülümsedi. "Tam kız kardeşinin anlattığı gibisin."

"Kız kardeşim mi? Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu Jessie, Monica'ya dönerek.

"Sayılır." dedi Monica. Bu gizemli cevabın ardında bir hikâye yattığı belliydi.

"Sayılır derken..."

Monica dudağını ısırdı. Jessie bir şeylerin döndüğünü anlamıştı.

"Monica otele gelip Jack'i sorduktan sonra onu aradım." diye açıkladı Katie.

"Sen Jack'i mi arıyordun?"

Monica şimdi dudağını adeta kemiriyordu. "Ortadan kaybolmuştu. Sen de perişan haldeydin."

"Ben de müdürlerden, otele gelip Jack Moore diye birini sorarlarsa hemen bana haber vermelerini istemiştim." diye araya girdi Katie.

"Öyle mi?" dedi Jack yüzünde Jessie'yle aynı şaşkın ifadeyi taşıyarak.

"Tanrı aşkına, bunda bu kadar şaşıracak ne var. Size göz kulak olmaya çalışıyorduk." dedi Katie kolunu Monica'nın boynuna dolayarak. "İnsan, özel hayatına müdahalede aile üyelerine güvenemeyecekse kime güvenecek?"

Jack uzanıp Jessie'nin elini tuttu. "İşin çok zor hayatım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu ikisiyle birlikte bir düğün planlamak, deveye hendek atlatmaktan zor olacaktır."

Jessie'nin, bu deyimin ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama hoş bir şey olmadığı kesindi.

"Sen benim baş belası olduğumu mu ima ediyorsun?" dedi Katie Jack'in omzuna bir yumruk atarak.

"Yarası olan gocunurmuş." diye takıldı Jack ve bu sözle birlikte hepsi gülmeye başladı.

"Sözlerine dikkat et küçük hanım." diye payladı Katie'yi Jessie'nin annesinin yanında duran yaşlı kadın. "Bu odada bir çocuk var."

Danny, Gaylord'un yanında oyun oynamaya dalmış, konuşmaların hiçbiriyle ilgilenmiyordu.

"Baş üstüne efendim." dedi Katie, Monica'nın koluna girerek. "Gel kardeşim gidip nedime kıyafetlerine bakalım ve neleri eleyeceğimizi düşünelim."

"Turkuaz ve leylak rengi." dedi Monica oradan uzaklaşırlarken.

Jack, Jessie'nin elini bırakıp biraz önce Katie'yi uyaran kadına sarıldı. "Her zamanki gibi çok güzelsin Bea Hala."

"Sen de adeta parlıyorsun." dedi kadın kucaklaşmaları bittiğinde Jack'in yanağını okşayarak. "Demek ki bunun için bir aileye sahip olman gerekiyormuş."

Jack başıyla Jessie'ye işaret etti. "Jessie, bu benim Bea Halam."

"Tanıştığımıza çok sevindim."

"Seni tanımak benim için de bir zevk tatlım." dedi Bea içten bir gülüşle. Güneyli, tatlı aksanı, dost canlısı yüzüyle örtüşüyordu.

Jessie onunla ilgili Jack'le aralarında geçen turta konuşmasını ve Jack'in övgülerini hatırladı. "Jack bana sizin dünya üzerindeki en güzel cevizli turtayı yaptığınızdan bahsetmişti."

"Fena sayılmaz." dedi Bea ama yüzünde güller açmıştı.

Jack, Jessie'nin annesiyle iki gün önce kadının evinde, Danny ile alışverişten döndüklerinde tanışmıştı.

Birbirlerini içtenlikle selamladılar.

Jessie'nin annesi Jack'in halasına döndü. "Ben hayatım boyunca hiç becerikli bir aşçı olamadım. Jessie neyse ki bana çekmemiş. Mutfakta çok vakit geçiriyor."

Bea başıyla Gaylord'u gösterdi. "Ben mutfağı her zaman çalışma odasından daha çok sevdim. Ailenin finans işleri kardeşimin sorumluluğunda... Ben de hiç değilse yemekleri yapıyorum."

Renee göz ucuyla Gaylord'a baktı. "Yazık ki benim bir kardeşim yok. Yanımda ekonomik açıdan beni çekip çevirecek birinin desteği olsa güzel olurdu."

İki kadın sohbetlerine devam ederken Jack ve Jessie'nin yanından ayrılıp, salonun arka tarafına doğru yürümeye başladılar.

Herkes suitin çeşitli odalarına dağılmıştı. Gaylord ve Danny çoktan bir masa oyununun başına geçmiş, bir yandan zar sallayıp diğer yandan neşeli bir sohbet eşliğinde kahkahalar atıyorlardı.

"Teşekkür ederim." dedi Jessie Jack'le baş başa kaldıklarında.

"Ne için?"

"Benden vazgeçmediğin için." Odanın içindeki mutlu yüzlere tek tek baktıktan sonra sözlerine devam etti. "Bu mutluluk benim için bir yüzük ya da evden çok daha değerli. Her tatilimizi sevdiğimiz insanlarla bir arada kutlayabiliriz. Bunun kulağa aşırı duygusal geleceğinin farkındayım ama bu ortam hayatım boyunca almış olduğum en güzel hediye..."

Jack elini Jessie'nin beline dolayıp gözlerinin içine

baktı. "Ben bütün hayatım boyunca seni bekledim." Ilık öpücüğü Jessie'nin tüylerini ürpertti.

"Şairane konuşmalarda daha iyi olmaya başlamışsın." diye takıldı Jessie. "Artık hamamböceği ve çörek benzetmesi yapmıyorsun bakıyorum..." dedi dudakları dudaklarına değerken.

"O halde şuna ne dersin? Seninle Noel Baba'cılık oynamak istiyorum." dedi Jack göz kırparak.

"Bence kovboyculuk oynamak daha eğlenceli." dedi Jessie, Jack'in başındaki şapkayı alıp kendi kafasına geçirirken.

"Bu fikir hoşuma gitti. O zaman sana gidip bir çift kovboy çizmesi almamız gerek müstakbel Bayan Morrison."

Jessie bu sıfata hiç zorlanmadan alışabileceğini düşündü.

"Neden ki? Onları hemen çıkarmak isteyeceksin ne de olsa."

"Kesinlikle." diye karşılık verdi Jack yüzünde geniş bir sırıtmayla. Ardından Jessie'nin başındaki şapkayla hafifçe oynadı. "Seni seviyorum."

Jessie parmak uçlarında yükselip onu öptü.

"Sanırım Noel için epeyce ökseotuna daha ihtiyacımız olacak." diye seslendi Monica diğer odadan.

Jack onu duymazdan gelerek şapkayı Jessie'nin başından aşırdı ve öpüşmelerine paravan olarak kullandı.

Jessie gülerek onu öpmeye devam ederken Jack'e daha sıkı sarılmıştı. Onu bütün kalbiyle seviyordu. Onlar artık ailelerdi.

Nekâr bir anne olan Jessica, hayatına giren erkekler tarafından kullanılmaktan bıkmış bir kadındır. Duygularını incitişleri yetmiyormuş gibi zaten zor kazandığı paranın da kullanan adamlardan kendini korumak için bir kısmını alır. Bundan böyle parasız ve kariyeri iyi olmayan adamlarla onları ne kadar beğenirse beğensin arkadaşlık etmekten öteye geçmeyecektir.

Jack, büyük bir otel zincirinin tek sahibidir. Onu hayattan soğutan şeyse, parası için onunla birlikte olan kadınlardır. Servetini değil, sadece onu sevecek kadını bulmak için daha sade bir hayat yaşamaya karar verir ve garsonluk yapmaya başlar. Jessica ile tanıştığındaysa, kendisi için doğru kadını bulduğunu hissetmiştir. Ama Jessica, kendine verdiği söz yüzünden Jack ile sadece arkadaş olmak zorundadır. Hissettiği şeyler daha fazlası için yalvarıyor olsa bile...

ISBN 978-605-9809-86-3

instagram.com/nemesiskitap
facebook.com/nemkitap
twitter.com/nemesiskitap

nemesis kitap